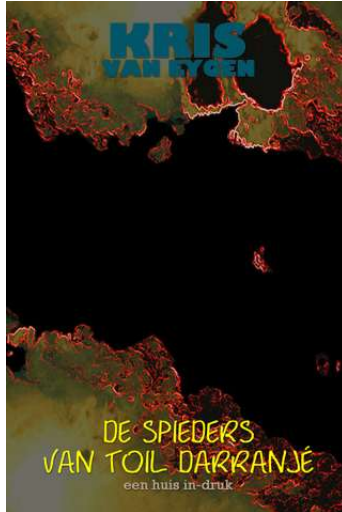

DE SPIEDERS VAN TOIL DARRANJÉ

Kris Van Eygen © EYGEN-BOEKEN.be

Van Kris Van Eygen zijn verschenen:

Hoe ik drek nek (1995)

Race naar de maan (1997)

De spieders van Toil Darranjé (1998)

De minnaren van Bokrijk (1999)

Net toen de wereld verduisterde (1999)

Het 18-dagen ultimatum (2001)

De heer van Doeatstad (2002)

Meneer P en zijn Hollandse gezelschap (2004)

Waarom wij niet meer seriemoorden (2005)

De bende van de paars-groene mannen (2005)

De vereffenaar - De relikwieënverzamelaar (2006)

De anticipaat - De relikwieënverzamelaar (2007)

De deur van het eeuwige leven (2009)

De man met de sigaret (2010)

De wespenvangers van Tornac (2010)

Papa komt slapen wanneer de vogeltjes fluiten (2011)

De droene bliender (2013)

Winterhutje (2015)

Hemelsbreed: 10 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2016)

Ik kom even op verhaal (2017)

De ten dode opgeschreven mensen (2019)

Vuurtoorn (2020)

Smalspoor onderonsjes: 30 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2022)

Realisatie: 1998; eerste druk: juli 2022

Omslagillustratie: Kris Van Eygen

Redactie & foto auteur: Patricia Budenaerts

Uitgever: Kris Van Eygen © www.eygen-boeken.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, elektronische drager of welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

DE SPIEDERS
VAN TOIL DARIRANJÉ

door

KRIS
VAN EYGEN

*Ik heb veel goede ideeën, maar soms heb ik een mooi idee
omdat het niet helemaal juist is.*

Kris Van Eygen

Hoe zal ik het vertellen? Alle begin is moeilijk, maar ik moet toch met iets beginnen. Vandaar dat een beetje uitleg over de ruimtelijke toestand van het verhaal niet mag ontbreken.

Sofema (S_{12}) en Malei (M_{13}) zijn hemellichamen met extreme vormen en niet vergelijkbaar met de bolle vormen van Aarde of Maan in het Zonnestelsel. Ze draaien in een 10-jarencyclus volgens een achtbaan rond Solei. Malei draait met de wijzer van de klok mee terwijl Sofema ooit de tegenovergestelde richting koos. Twee asteroïden omwentelen Sofema in een geostationaire baan; Malei heeft het gezelschap van drie asteroïden. Het zijn brokstukken die op halve manen lijken. Samen vormen ze het Soleistelsel (S_1).

Een jaar op Malei en Sofema duurt tien manen van achttien dagen. Elke tien jaar vliegen ze angstwekkend dicht aan elkaar voorbij, maar tot een botsing is het nooit gekomen. Malei (SIM_{13}) en Sofema (SIS_{12}) draaien schroefsgewijs volgens hun 3-assensysteem (CL:MV:TC) in een 10-urencyclus, net zoals de grote planeet Jupiter uit het dichtstbijzijnde stelsel dat rond 1 as doet. De schakel tussen beide stelsels is een komeet die een ellipsvormige baan rond Solei en Zon beschrijft.

Misschien is het wat vergezocht, maar zo stel ik me de ruimte nu eenmaal voor. Om het aanschouwelijker te maken zal ik een man en een vrouw in het verhaal plaatsen.

De uitverkoren man heeft er geen idee van dat hij samen met Sofema in een donkere toekomst zal duiken. Ook de uitgezochte vrouw leeft haar ambitieuze leven in de mening dat Malei altijd dezelfde is geweest en zo zal blijven. Via hun gedachten worden de man en de vrouw naar elkaar geduwd, daarbij gesteund door de aantrekkingskracht van oeroude heiligdommen. Ze geloven zonder meer aan de goedheid van de schepping, want alleen zo kunnen ze zich de goddelijke kennis eigen maken. Hun reis is als een voorbereiding op het betreden van het paradijs.

Ik sta boven alles, want ik ben het bovenbewustzijn.

De spitse top van het negentien verdiepingen tellende gebouw zat verscholen in de mistige wolken. Ellio Zaoudi had een appartement op de bovenste verdieping en tuurde naar buiten. Als politierechercheur had hij recht op één vrije dag per week – een week op Sofema duurt zes dagen – en hij probeerde die dag zo actief mogelijk te beleven.

Het weer was in dit deel van Sofema zelden goed. Meestal verschoot Solei zich achter donkerblauwe wolken waaruit sneeuw viel, maar die bleef nooit lang liggen. Maar vandaag was Solei waarlijk van de partij.

Laica stond aan de deur te kwispelstaarten, haar manier om te vragen of ze naar buiten mocht. Het pikzwarte teefje was een kruising tussen een labrador en een jachthond, maar dan van de kleinere soort.

Ellio stond uit zijn luie zetel op en nam de leiband die naast de deur aan de muur hing. Laica sprong wild in het rond en Ellio had de grootste moeite om haar de leiband om te doen.

‘Koest Laica,’ riep hij.

De hond was onmiddellijk veel stiller.

Samen verlieten ze het appartement en liepen naar de lift.

Op Sofema bouwen ze liefst in de hoogte. Kroy is amper honderd vierkante kilometer groot maar huisvest meer dan 60 miljoen mensen die een weg naar innerlijke rust zoeken en daar niet in slagen omdat er altijd wel iemand roet in het eten gooit. De klok rond, tien uur op tien, is er leven in de brouwerij.

Rust vind je enkel buiten de stad in de streek van Nasalis, vanuit het centrum is dat ongeveer 12 kilometer. Bossen zijn er nauwelijks nog op Sofema. Ooit gaven die de broodnodige zuurstof, maar nu zorgen daar twee immens grote luchtkokers voor.

Terwijl de lift met een angstwekkende vaart omlaag suisde, dacht Ellio aan zijn geliefde. Hij had nooit veel naar meisjes omgekeken. Pas op middelbare leeftijd was hij de vrouw van zijn dromen

tegengekomen. Hij had haar ontmoet op de ottobaan; achter het stuur kon ze haar mannetje wel staan. Ze waren hals over kop gaan samenwonen, maar vier jaar later was ze onverwacht ziek geworden. Ze wilde afzien van elke kuur die een dokter nog uit zijn mouw kon toveren en binnen de drie weken was ze dood en begraven. Hij had nog nooit iemand zo snel zien aftakelen.

Dat was nu twee jaar geleden, maar hij was haar nog niet vergeten. Gave Heeren, haar naam was gebleven. Sindsdien had hij niet meer naar een vrouw omgekeken.

De hond blafte één keer om duidelijk te maken dat Ellio uit zijn beslommeringen naar de realiteit moest terugkeren. Laica kende de weg en Ellio liet zich voorttrekken naar de uitgang van het gebouw. Via een roltrap daalden ze af naar de ondergrondse opstapplaats van de rotro.

Het enige nadeel van reizen met de rotro is het oorverdovende lawaai. Passagiers beschermen hun oren met een oranje op maat gemaakte koptelefoon. Ellio deed er een op, ook de hond kreeg een exemplaar op haar kop.

De rotrodirectie heeft een akkoord met het stadsbestuur gesloten om het motoverkeer in het centrum te beperken. Daarom is de rotro gratis. In de binnenstad mogen enkel nog moto's rijden. De ouderwetse otto's zijn al jaren geleden van de wegen van Sofema verbannen; enkel op de ottobaan kun je met je antieke otto nog je hartje ophalen.

De moto's nemen minder plaats in en veroorzaken geen ellenlange files, maar het grote nadeel van moto's is dat de eigenaars ervan als gekken rijden en dat het opleggen van boetes geen effect heeft. Ook Ellio heeft moeite om zich aan de snelheidslimieten te houden. Enkele manen geleden is hij in een onoverzichtelijke bocht onderuitgegaan en heeft hij bij die val zijn linkersleutelbeen gebroken. Zijn schouders zitten sindsdien in een stevig korset.

De rotro is het andere veel gebruikte vervoermiddel op Sofema. Het is ontzettend snel en bovendien goedkoop, maar de stopplaatsen zijn onveilig omdat ongure types reizigers overvallen om hun

dagelijkse portie krek te kunnen kopen. Krek wordt niet gespoten maar gerookt. Op Sofema zijn geen injectienaalden meer nodig omdat alle medicijnen oraal toegediend worden.

Het rotrostel kwam tot stilstand net toen Ellio het perron bereikte. Hij stapte snel in en snoerde zijn hond stevig vast in de zetel naast hem, daarna gespte hij zichzelf goed vast. Een rotrostel trekt ongelooflijk snel op en vertraagt met het aantal G-krachten dat je alleen in een fou, een vliegend tuig met straalaandrijving, kan ondervinden. In tegenstelling met een fou kan een rotro geen bochten maken; alle rotrostations zijn via pijlrechte spoorwegen verbonden. Fous vliegen niet meer vanwege het onbetrouwbare lucht-ruim.

Een stem uit de luidsprekers liet de passagiers weten dat de rotro binnen enkele minuten zou vertrekken. Ellio zette zich schrap en de hond wist maar al te goed dat ze stil moest blijven zitten.

De rotro schoot door de donkere buis weg naar Elorbita-lis/Erorbitalis, de lichtblauwe poelen van rust. Met zo'n vaart zou de reis slechts enkele minuten duren en hij had helemaal geen lectuur nodig om de reistijd te doden.

De rotro vertraagde en kwam schokkend en kreunend tot stilstand. Laica probeerde van haar stoel te springen maar zat nog vast. Ellio maakte zijn gordel los en ontfermde zich over de hond. Hij had de gesp nauwelijks losgemaakt of de hond sprong op de grond en spurte naar de openstaande deur.

‘Laica, wacht nu toch even,’ riep hij.

De hond keerde zich onmiddellijk om en ging zitten om op haar baasje te wachten.

Ellio liet enkele vrouwen voor en stapte vervolgens zelf uit de rotro. Iets verderop was iets gebeurd, want een groep mensen stond nieuwsgierig naar iemand die op de grond lag te kijken. Er was nog geen politie gearriveerd en daarom snelde hij ernaartoe. Laica volgde hem, haar leiband achter zich aan sleurend.

‘Politie,’ riep hij en toonde zijn badge.

De mensenhaag opende zich voor hem. Toen zag hij pas de ravage die een rotrostel aan de stopinstallatie had aangericht. De spitse punt van de rotro was een heel stuk in de rots gedrongen. Enkele hulpvaardige mensen hadden de bestuurder uit het wrak gehaald, maar die bleek overleden te zijn. Een omstander vertelde hem dat er geen andere slachtoffers of gewonden te betreuren waren omdat de rotro leeg was.

Ellio hoorde Laica blaffen, wellicht omdat de hond niet door de mensenmassa heen kon. Terwijl veiligheidsmannen de nieuwsgierigen vriendelijk vroegen de ongelukssite te verlaten, kwam een man met een zilveren koffertje aan, gevolgd door Laica.

Ellio keek toe hoe de dokter de dode onderzocht. Toen hij zijn hand op het hoofd van de ongelukkige legde, trok hij die geschrokken terug en zei:

‘Dit heb ik nog nooit meegemaakt.’

‘Wat bedoelt u dokter?’ vroeg Ellio.

De dokter keek naar hem op en vroeg:

‘Wie bent u? Familie?’

‘Ik ben Ellio Zaoudi, inspecteur van de Kroyse politie,’ zei hij en toonde zijn badge.

De dokter bekeek ze aandachtig om zich ervan te vergewissen dat Ellio een echte politieman was.

‘Oké,’ zei de dokter, ‘voel de huid van die man eens?’

Ellio raakte heel even de wang van de dode man aan en begreep wat de dokter bedoelde.

‘Zijn gezicht lijkt op een blubberpudding.’

‘Inderdaad, voel nu zijn armen eens.’

Ellio kneep in de linkerarm en voelde onder het stof van het hemd dezelfde puddingachtige substantie, alsof de botten van de man waren gesmolten.

‘Dit is eng,’ zei Ellio, ‘wat is hem overkomen denkt u?’

Terwijl de dokter een transportformulier invulde, zei hij:

‘Ik weet het niet. Ik weet wel dat dit soort ongevallen zelden voorkomt en dat ik ooit bij de autopsie van een dode fouvliegier

hetzelfde fenomeen heb geconstateerd. De hevige korte slag van de botsing heeft het skelet van de bestuurder aangetast waardoor de botcellen gedesintegreerd zijn.’

Laica huilde om haar baas ertoe aan te zetten verder te gaan. Met haar poot duwde ze hem aan, maar Ellio moest de dokter nog eerst uitvragen.

Naar welk ziekenhuis laat u hem overbrengen?’

‘Naar het ziekenhuis van Gnek.’

‘Kan ik later nog informatie inwinnen over deze man?’

‘Zeker, hier is mijn kaartje.’

De ambulance was aangekomen en de dokter gaf instructies om de dode naar het ziekenhuis te vervoeren. De ziekenbroeders legden het lichaam op de draagberrie en rolden hem naar de voorkant van hun ambulance.

Terwijl Ellio het kaartje van de dokter zonder het te bekijken in zijn portefeuille stak, voelde hij iets tegen zijn been stoten. Het was Laica. Aan haar poten lag een rood boekje, nauwelijks acht centimeter in het vierkant. Het moest uit de zak van de dode gevallen zijn.

Ellio bukte zich om het op te rapen, maar Laica hapte het van de grond op en liep ermee naar de uitgang van het station. Ellio volgde de hond zonder te aarzelen.

De benen van het paard waarop Tilia Norg door het bos reed, pletsen in het modderige water. De onweersbui deed haar goed, ook Milo vond het heerlijk om de dikke regendruppels op zijn lijf te voelen. Tilia achtte het niet nodig om uit de plensbui te vluchten.

Op Malei regent het zelden. Voor het grootste deel van de omwenteling beschijnt Solei de altijd groene bossen. Er is geen plekje op Malei dat niet met bomen of struiken begroeid is, behalve op de plaatsen waar een dorp of een stad uit de grond is gestampt. Niet alleen de planten maar ook de bewoners van Malei halen het meeste water uit de grond.

Milo hinnikte en had geen aanwijzingen van Tilia nodig om naar huis te lopen. Dat stond aan de rand van Kesing, het grootste dorp in de Erdgitarsusstreek.

Om het effect van de verkoelende waterdruppels op haar blote lijf te vergroten, had ze haar oranje T-shirt uitgetrokken. Toen ze als een amazone het dorp naderde, was ze verplicht het weer aan te trekken. Anders had ze gegarandeerd de woede van haar dorpsgenoten op de hals gehaald.

Milo keek achterom en duidde met een hoog gehinnik aan dat voor zijn part zijn baasje halfnaakt mocht verder rijden.

‘Milo, wat doe je gek vandaag. Heeft de regen je ook aangenaam verrast?’

Milo liet een ander geluid uit zijn hinnikrepertorium horen.

Tilia deelde met de hielen van haar blote voeten enkele tikken in zijn flanken uit om hem duidelijk te maken dat hij voor de laatste kilometer zijn gang mocht gaan. Milo is overwegend zwart, maar zijn manen en staart zijn van het witste wit; een bijzonder kenmerk voor een paard op Malei.

Terwijl ze zich aan zijn lange witte manen stevig vasthield, galoppeerde Milo over het smalle bospad naar huis.

Het rijtjeshuis – een vijftal meter breed en tien meter lang – staat op een lap grond van amper twee aren. Tilia heeft het geërfd

van haar grootmoeder die haar heeft opgevoed. Na de dood van haar grootmoeder heeft ze niet meer naar de tuin omgekeken. De goede vrouw had de tuin voorzien van planten, allemaal met een andere bloeiperiode. Er was over de tijd die een omwenteling in- nam altijd wel een bloem die in bloei stond, maar nu was het nog slechts een wirwar van kleuren.

Aan de achterkant van het huis sprong Tilia van het paard en leidde hem de stal binnen. Als Milo dat wilde kon hij zijn hoofd door een nis steken en kijken hoe Tilia in de keuken stond af te wassen, of hoe ze zat te eten.

Toen Tilia naar de trap liep, hinnikte Milo luid.

‘Stil maar Milo, ik ga enkel een ander kleedje aantrekken. Ik ben zo terug.’

Het paard keek haar raar aan. Tilia kon zich niet van de indruk ontdoen dat zijn grote ogen gretig stonden, alsof hij haar naar de badkamer wilde volgen.

‘Gekke Milo,’ zei ze nog toen ze de trap opging.

In haar slaapkamer trok ze het natte T-shirt en het korte zwarte rokje uit. Ze droogde zich elegant af en begaf zich in slip naar de grote donkerkleurige klerkast in de hoek. Ze had niets dan luchtige kleding omdat het op Malei altijd warm is. Ze zou liever in haar blootje rondlopen, maar daar wilden de meeste mensen van Kesting niets van weten.

Ze zocht het sexy jurkje dat ze het liefst van alles droeg. Terwijl ze met haar ene hand over de kleedjes ging, voerde haar andere hand een ontdekkingstocht over haar kleine borsten uit waardoor haar tepels hard werden.

Ze had haar vriend onlangs aan de deur gezet. Ze wist niet waarom ze hem had gedumpt, maar iets in haar binnenste had haar gezegd dat ze in haar eentje de zin van het leven moest proberen te doorgronden. De meesten stonden niet stil bij het leven op Malei. Misschien was deze wereld wel een cadeau van een schepper die erkenning wilde.

Terwijl ze van haar leuke borstjes naar haar platte buik greep, zag ze het rode boekje op de bovenste plank van de kast liggen. Haar wellustige gedachten verdwenen spoorloos. Het boekje leek haar veel belangrijker, alsof het haar aanspoorde om het nog eens te openen en zijn werkelijke boodschap te begrijpen.

Net nadat Tilia met haar vriend had gebroken, was haar grootmoeder ernstig ziek geworden. Op haar sterfbed had ze Tilia het boekje gegeven. Haar grootmoeder was niet meer sterk genoeg geweest om uitleg erover te geven, maar Tilia had eruit begrepen dat Malei een deel van het Soleistelsel was en dat er nog een andere wereld bestond: Sofema. Opmerkelijk was dat enkel de oneven bladzijden van het boekje beschreven waren.

Toen ze het van de plank opnam, hinnikte Milo luid, onrustig wachtend op haar terugkomst.

‘Het is al goed Milo, ongeduldig dier dat je bent,’ riep ze.

Ze legde het boekje op het nachtkastje en keerde zich om, nam het leukste kleedje uit de ruime kast en liet het via het hoofd elegant over haar slanke, blanke lijf vallen.

Bij het afdalen van de trap waaide het jurkje bij elke trede een eindje de lucht in. Terwijl Tilia haar hoofd brak over de vraag hoe ze ooit op Sofema kon geraken, dacht Milo eraan hoeveel werk er nog aan de winkel was.

Tilia liep langs het paard via de achterdeur naar buiten, nam de tuinstoel in het voorbijgaan mee en zette die in het midden van het stenen platform, dat uit klinkers in rood en blauw bestond en waarin twee spiralen verwerkt waren. Ze liet zich op de stoel vallen, strekte haar lange benen uit en sloot haar ogen.

Ze hoorde Milo stilletjes naderen en voelde hoe hij met zijn dikke lippen over haar voorhoofd wreef. Ze bleef stilliggen, maar toen Milo besliste zijn bek naar haar neus en mond te verplaatsen, proestte ze het uit.

‘Gek paard, wat heb je toch?’ vroeg ze en keek hem aan.

Zijn grote oogleden met lange wimpers knipperden als die van een verliefde schoothond. Het paard was soms stout en hield ervan

haar aan het lachen te maken. Toen hij zijn hoofd liet zakken, begreep ze waarom Milo haar had aangestoten.

Op de grond zat een zwarte merel. De vogel keek naar haar op en leek om iets te smeken. Zijn gele bek ging wijd open en dicht, op de manier zoals hij bij zijn moeder hongerig om eten bedelde.

Tilia bukte zich en probeerde met knippende vingers de vogel naar zich toe te lokken, maar de merel deinsde terug naar de rand van de stenen vloer waar een struik als schuilplaats diende. Ze vroeg zich af hoe groot de overlevingskansen van de merel waren. Wellicht was hij zijn moeder verloren, of zij hem.

Ze draaide zich naar het paard, alsof Milo haar kon helpen bij de te nemen beslissing, en zei:

‘Misschien wil hij wat fris water, denk je niet Milo?’

Ze praatte dikwijls tegen het dier omdat hij haar leek te begrijpen. Ook nu knikte Milo alsof hij akkoord ging.

Tilia ging naar binnen om een schoteltje water te halen. Terwijl de merel rustig onder de beschutting van enkele bladeren bleef wachten, speurde Milo de wolkeloze hemel af naar dingen die hij niet kon zien.

Toen Tilia terugkwam, wipte de merel uit zijn schuilplaats. Zodra het schoteltje op de vloer stond, zette de merel zich op de rand ervan en dronk.

‘Is dat niet leuk Milo? Nog iemand die mij hard nodig heeft.’

Het paard draaide zijn hoofd half weg en briede alsof hij wilde zeggen dat hij zijn plan kon trekken. In hetzelfde gebaar gaf hij echter toe dat dit niet zo was.

De merel had genoeg gedronken en kwam naar haar toe gewipt. Hij liet zich zelfs door Tilia optillen. Ze krabde de vogel achter zijn frêle kopje alsof het een hond was, maar hij gaf op geen enkele manier aan of hij dat leuk vond.

Plotseling begon de vogel wild te klapwieken waardoor Tilia hem moest loslaten. De merel fladderde hevig maar kon geen hoogte houden. Milo hinnikte luid en Tilia kon de vogel net op tijd in haar handpalmen opvangen.

‘Het is een volwassen vogel, maar hij kan niet vliegen. Is dat niet vreemd?’ vroeg ze aan Milo.

Milo keek Tilia aan alsof ze een domme gans was.

Tilia boog zich over de vogel en zei:

‘Nu begrijp ik het. De staartveren zijn niet volgroeid.’

Toen ze de kop van de merel tot bij haar mond bracht, kreeg Milo een angstig gevoel, maar in plaats van de merel te kussen begon ze te praten.

‘Jij mag voortaan bij ons logeren. Hoe meer zielen, hoe meer vreugde. Akkoord Milo?’

Milo wist het nog zo net niet. De merel zou tot in haar slaapkamer kunnen vliegen en samen met haar kunnen slapen, maar daartegenover stond dat Milo haar op zijn rug naar elk oord dat ze verkoos mocht rijden. Met een lange knik duidde Milo aan dat de vogel mocht blijven.

‘Hoe zullen we jou noemen?’ vroeg ze aan de vogel.

Milo deed geen moeite om haar daarbij te helpen omdat hij de naam niet kon uitspreken, maar op een bepaalde manier kon hij haar wel zijn idee doorseinen.

‘Wat dacht je van Perro?’ vroeg ze.

De merel leek ermee te kunnen leven, want hij aaide met zijn kopje over haar wang.

‘Oké Perro, hou jij Milo maar gezelschap in de stal.’

Omdat de vogel ook niet gewenst was in het huis, liet Milo zijn sceptische houding varen.

Die avond sliep Tilia snel in. Perro, die tussen de oren van Milo sliep, brak zijn kopje over de vraag hoe hij Tilia zou kunnen bewegen haar huis te verlaten.

Het regende nog steeds, maar in de verte kleurde de lucht al lichter blauw dan de donderwolken boven Kroy.

De uitgang van het station was minstens vijf meter hoog en tien meter breed. Drie mensen volgden Ellio door de grote poort naar de lange trap: een slordige, oude heer, een man van middelbare leeftijd in een beige regenjas en een jonge vrouw die een zomerhoedje als paraplu gebruikte.

Als bij wonder hield de regen ineens op. Ellio deed Laica's lei-band af. De hond stooft de treden van de trap af en verdween in het hoge gras. Niet veel later sprong ze omhoog om te kijken in welke richting ze verder moest. Zo slaagde ze erin weer uit het grasland te ontsnappen.

Ze liep tot aan de onderste trede van de trap en liet het rode boekje uit haar muil vallen, vervolgens gooide ze zich enthousiast terug de groene zee in.

Ellio daalde de trap af en nam het boekje van de grond op. Op de rode plastic kaft stond geen titel gedrukt, ook de naam van de auteur vond hij niet. Hij doorbladerde het en zag dat enkel de even bladzijden waren beschreven met kwatrijnen over de oude wereld, Aarde, maar die klonken hem ongeloofwaardig in de oren.

Op een willekeurige bladzijde las hij: *Elke tiende reis leidt je naar Vagna, om de honderd omwentelingen bevruchten of onherroepelijk uitsterven, weldra.*

Laica's geblaf stoorde hem. Ellio keek op en zag hoe Solei door de wolken brak.

'Laica, wacht op mij,' riep hij.

De hond had te veel voorsprong genomen en het was heel goed mogelijk dat ze achter de lage heuvel van Elbuccalis verdween, of de weg kwijtraakte in het labyrint van Elorbitalis. Op zonnige dagen zijn dat te mijden plekken omdat de glazen koepels het licht in alle richtingen veelkleurig terugkaatsen. Een zonnebril is dan aangeraden.

Terwijl Ellio het rode boekje achteloos in de binnenzak van zijn leren jas stak, voelde hij iets aan zijn been. Laica was teruggekomen.

‘Zotte hond. Blijf vanaf nu bij mij, begrepen?’

Ellio wist niet zeker of de lichte hondenknik bewees dat de hond hem kon verstaan.

Tussen Elorbitalis en Oralis ligt een ouderwets treinspoor van vijftien kilometer. Een loco brengt bezoekers er heen en weer. Net zoals Elorbitalis en Erorbitalis is Oralis als een pretpark opgezet. Er is nooit veel volk, maar net genoeg om het er gezellig te maken. Je kunt er afdalen naar het binnenste van Sofema.

Op school had Ellio geleerd dat Sofema een verzameling was van oercellen of volvoks. Een volvok is een meercellig levend organisme ter grootte van een tennisbal waarvan de samengestelde cellen niet apart kunnen overleven. De cellen nemen almaar afstand van elkaar door zich met een membraan af te sluiten, maar zodanig dat zij nog energie van de anderen kunnen aftappen, bijvoorbeeld om te weten wat zij moeten doen: zien, horen of voelen.

Ellio vergeleek het met de samenstelling van zijn eigen lichaam. Hij zag, hoorde of voelde slechts datgene wat zijn brein hem toeliet te zien, te horen of te voelen. De overige prikkels moest hij op een andere manier trachten te verwerken, maar hij zou de mens in de ruimte nooit helemaal kunnen doorgronden.

Na een comfortabele rit met de trage loco kwamen ze in Oralis aan. De lage heuvels van Elbuccalis en Erbuccalis staken boven Oralis uit, waartussen zich schijnbaar een gapende mond bevond. De zwarte stenen die als ondergrond dienden, zorgden voor de illusie dat je je in een put zonder bodem bevond.

In de zijwand waren een rij liften zonder deuren waarlangs de bezoekers konden afdalen. Laica stond al op een platform, maar de lift reageerde niet op het gewicht van de hond. Toen Ellio erop stapte, deed een klik vermoeden dat het mechanisme zich in werking stelde. Een bezoeker die nog enkele meters van de lift verwijderd was, kon net op tijd op het platform springen.

De langzame afdaling was begonnen, misschien naar de hel en zijn duivels. Het gaf Ellio de tijd om zijn medepassagier beter te bekijken. De man had net zoals hijzelf een kaal hoofd. Hij was sjofel gekleed in een vuilbruin hemd dat hij los uit de vale jeans droeg. Hij bewoog zich voort op enkele gym schoenen met oranje lampjes in de zool.

‘U was net op tijd,’ zei Ellio.

De man knikte.

Laica gromde zachtjes waarbij ze haar tanden liet zien.

‘Koest Laica.’

De man stak zijn handen in zijn broekzakken en bleef naar zijn voeten kijken.

Het platform daalde langzaam, en kreunend. Ellio keek omhoog en schatte de afstand tot het oppervlak op ongeveer vijftien meter. Laica was onrustig, hoewel zij de reis al vele malen had gemaakt.

‘Kalm meisje, we zijn er bijna,’ suste hij.

De man in de hoek keek op en mompelde iets.

‘Wat zei u?’ vroeg Ellio, ‘ik begrijp u niet.’

Alweer kwam een vreemd gebrabbel uit zijn mond.

‘Ik versta er niets van, spreekt u mijn taal niet?’

Op Sofema spreekt iedereen dezelfde taal en de dialecten zijn al lang geleden in onbruik geraakt.

De man zei weer iets en Ellio dacht *boek* te verstaan.

‘Wablief?’ vroeg Ellio met zijn eigen accent, ‘zei u *boek*?’

De man keek hem verwachtingsvol aan. En Ellio staaarde Laica aan, alsof zij hem kon helpen.

De lift kwam met een harde klik tot stilstand en de deuren gingen automatisch open. Zonder nog iets te zeggen haastte de man zich uit de lift. Laica rende hem achterna. Ellio volgde de hond.

Ze achtervolgden de onbekende tot aan een ronde zaal met laag plafond en zonder ramen, waar hij in de massa opging. Laica blafte een man aan, maar het was niet de man die ze zochten. Toen die

naar de hond stampte, keerde Laica onverrichter zake terug naar haar baasje.

Ellio vond geen verklaring voor het vreemde gedrag van de man en verliet de ronde zaal. Hij wandelde naar de kunstafdeling van Oralis en bewonderde er de levensechte schilderijen.

De virtuele 3d-realiteit was er ongelooflijk. Hij reisde door de ruimte en liep door de meest ingenieuze gebouwen die je je maar kon bedenken. Hij raakte echter het meest gefascineerd door de aanblik van Elfematoraks of Erfematoraks, in de volksmond de linkertet en de rechtertet. De besneeuwde toppen spraken hem aan en hij wilde er wel eens naartoe gaan.

Als toemaatje op het bezoek in Oralis liet hij zich met de hond vastgesnoerd op zijn borst en met behulp van een enorme katapult terug naar de oppervlakte schieten. De elastieken band trok hen via een brede zijkoker naar boven en naar buiten. Ellio voelde zich even misselijk, maar de harmonische beweging werd hoe langer hoe korter, tot ze helemaal stil hingen.

Aan de kabel hangend werden ze omhooggetrokken. Laica hilde, alsof ze wilde zeggen dat ze de volgende keer liever de trappen nam.

Ellio schrok toen de kraanbestuurder vanuit zijn cabine riep:
'Alles kits?'

Het was dezelfde man die in de lift naar een boek had gevraagd.
Ellio stak zijn duim op.

'Vroeg u me daarstraks niet naar een boek?'

Terwijl de kraan met de bak langzaam naar de zijkant van de koker bewoog, keek de kraanman hem vreemd aan en vroeg:

'Moet ik jou kennen misschien?'

'Ik dacht u gezien te hebben in de lift.'

'Kerel, ik zit al van vanmorgen in dit stomme bakje en mag er pas vanmiddag uit.'

'Hebt u dan een tweelingbroer of zo?' vroeg Ellio.

'Niet dat ik weet.'

Ze kwamen aan de rand van de koker aan. Een collega van de kraanbestuurder maakte hun gordels los en wenste hen nog een prettige dag.

Ellio en Laica verlieten het pretpark. Terwijl Laica zich in het hoge gras amuseerde, dacht Ellio na over de dubbelgangers en het rode boekje. Hij nam een besluit en riep:

‘Kom meisje, we gaan naar de bibliotheek.’

Laica sprong uit het gras omhoog om te kijken waar haar baas was, vervolgens kwam ze enthousiast in zijn richting gerend.

Nadat ze Milo's voederbak met haver had gevuld en de merel een kommetje pieren had voorgezet, ging Tilia naar haar badkamer. De dag was lang geweest en een verfrissende douche zou deugd doen. Daarna zou ze nog een halfuurtje in bed lezen.

Tilia is manager van een manege in het buurdorp Niruter, waar ze paarden africhten om in films of optochten te figureren. Ze is baas over een groep vrouwelijke lesgevers en houdt zich voornamelijk bezig met de organisatie. Vroeger heeft ze ook zelf paarden opgeleid, maar ze is onlangs gepromoveerd. Het is hard werken, maar ze krijgt er wel eerbetuigingen van filmproducers en organisatoren van parades voor terug.

's Nachts is het pikdonker op Malei, bovendien is het dan warmer dan overdag. Er is geen wind om verkoeling te brengen en een open raam heeft geen zin. Dekens zijn niet nodig en iedereen slaapt bloot, alleen vroeg op de morgen is het soms nodig een laken over het lijf te trekken.

De douche had haar goed gedaan, maar het lezen in bed maakte haar niet slaperig. Ze knipte liggend op haar rug het nachtlampje boven haar uit en keek op haar borstjes neer. Dat bracht haar op een geil idee. Met de natte wijsvinger van haar rechterhand draaide ze rond een tepel terwijl ze zich vingerde met de andere hand. Ze kronkelde op het bed en kwam niet veel later schokkend klaar. Ze zuchtte. Uitgeput hoopte ze gemakkelijker in slaap te vallen.

Het moment waarop ze insliep zou ze achteraf niet meer kunnen bepalen omdat haar droom net echt was.

Ze lag niet meer in het bed maar stond in een grote manege waar tientallen paarden rondliepen. Plotseling kwam een kale man de zaal binnengestormd, merkwaardig genoeg zittend op een zwarte hond en gekleed in een middeleeuwse gevechtsplunje.

'Hé, mooie meid, ga je mee op avontuur? Dat lijkt je wel wat, niet? Ik zie het aan je rondingen.'

Ze vond de hele toestand al zo vreemd, maar wat de man uitkraamde was nog veel verwarrender. Te laat dacht ze eraan dat ze naakt was. Haastig kruiste ze haar ene arm voor haar borsten en hield de andere krachtig in haar kruis geklemd.

‘Jij hebt hier niets te zoeken, wat wil je van mij?’ vroeg ze.

‘Niets, ik help je een stapje in de wereld te zetten.’

‘Wat bazel je allemaal? Ik begrijp er niets van.’

‘Oké, dan niet,’ zei de vreemde man.

In plaats van op de rug van de hond weg te rijden, loste hij op in lucht. Tegelijkertijd veranderde de omgeving in een enorme badkamer, betegeld tot aan het plafond. In de verste hoek van de kamer stond een bad, volgelopen met water.

Een gekraak als van een raam dat stuksloeg deed haar rond haar as draaien. Normaal had ze een panoramisch uitzicht over een stad van wolkenkrabbers onder een donkerblauwe, dreigende onweerslucht, maar nu zat in het raam een enorme barst die zich krakend een weg door het glas zocht.

Plots brak het venster in duizend stukjes, zoals de voorruit van een otto bij steenslag. Toen ze zich omdraaide, zag ze de kale man rechtop in het bad staan. Volledig naakt hief hij zijn armen op, als uitnodiging om mee te baden.

Zonder na te denken trok ze haar negligé over haar hoofd en stapte in het dampende ligbad. Toen haar hiel het water raakte, loste alles in een lichtblauw waas op.

Ze lag in bed, in haar veel te donkere slaapkamer. Beneden hoorde ze Milo hinniken. Het leek alsof hij lachte, in harmonie met het gefluit van de merel die zich in een waterplas leek te wassen.

De lambrisering maakte het gezellig in de bibliotheek van Kroy. Manshoge kasten stonden er, gevuld met duizenden boeken netjes naast elkaar.

Ellio las het liefst fantastische verhalen en kocht die boeken. Wetenschappelijke boeken leende hij, om de vorderingen in het behandelen van bewijsmateriaal op te zoeken. Bewijzen kwamen immers goed van pas omdat ze een rechtszaak aanzienlijk konden verkorten. Ook boeken over onderzoeksprocedures en undercoveracties waren gegeerd leesvoer.

Verder las hij vol overgave boeken over vreemde verschijnselen in het stelsel en mogelijke invasies van buitenmensen, mensen die niet van Sofema of Malei kwamen. Solei rekende hij niet mee, want daar was geen leven mogelijk. Het boezemde hem angst in dat er misschien wezens bestonden die de wetenschap op Sofema en Malei konden overtreffen.

Ergens in het stelsel was er een entiteit gehuisvest die zijn armen tot in het Soleistelsel kon strekken. Menig boek dat hij daarover had opengeslagen verhaalde over luchtkanalen en buisvormige tunnels. Je kon je in de gapende openingen wagen, maar de weinigen die dat hadden aangedurfd spraken van het op tilt slaan van hun zintuigen met gehoorschade en huidscheuren als gevolg. De buizen waren dus te mijden.

Ellio zocht boeken over astrologie omdat het rode boekje een halve verzameling ouderwetse voorspellingen bevatte. De astrologie was niet zo in trek, maar de astronomie zat in de lift. De meeste astrologische boeken verkenden het firmament en bespraken afzonderlijke sterrenbeelden, maar die interesseerden hem maar matig. Hij zocht een boek over mensen die voorspellingen deden, profeten. Misschien vond hij ergens een aanwijzing naar het rode boekje die hem de naam van de auteur opleverde.

Hij hoorde Laica als een wolf huilen. Het klonk alsof zij kilometers ver op een bergflank naar haar meester riep, maar in

werkelijkheid zat zij buiten, slechts een tiental meter verder, vastgebonden aan een daarvoor voorziene haak. Honden mogen nu eenmaal niet in een bibliotheek.

Ellio overliep haastig de ruggen van een rij boeken. Bij de rug van een zwart boek bleef hij stilstaan. Verticaal las hij de titel af: TOIL DARRANJÉ, VIRTUEEL OF NIET? Zijn eerste gedachte was dat het boek niet op zijn plaats zat. Een boek over virtuele realiteit hoorde niet in het rek van astrologie te zitten.

Hij nam het uit de rij en opende het op een willekeurige bladzijde. Het ging over de metamorfose van het menselijke lichaam. De vindingrijkheid van de natuur om een mens in elkaar te steken was veel geraffineerder dan die van de dieren of de planten. In zijn vrije tijd dacht Ellio na over de mens en zijn omgeving. Dat kon hem in zijn werk als politierechercheur heel goed helpen. Hij had daarover al eigen ideeën opgeschreven in een boek dat hij ooit hoopte uit te laten geven.

Transformeren of overgaan is een heel belangrijke bedrijvigheid van de natuur. De overgangen, of met een bekender woord *evolutie*, moet je zien als een innerlijke begeerte om te overleven in een bepaalde omgeving. Elk mens is in zijn soort uniek en bezit één of zelfs meer talenten terwijl elk dier in zijn soort vrijwel gelijk is en slechts één talent bezit. Een dier kan het beste naar huis vliegen als duif of het snelst rennen als een jachtluipaard.

Dieren hebben een groepsbewustzijn, maar de mens bezit een zelfbewustzijn, een *ik*. Terwijl de dieren geen problemen hebben met gedaanteverwisselingen – zoals de rups die in een vlinder verandert – heeft de mens daar meer moeite mee. De gedaanteverwisseling van de mens kun je misschien reïncarnatie noemen, maar daar zijn niet alle mensen het mee eens. Toch is er een scheppende geest die de materie naar zijn hand zet. Ergens in de ruimte?

Met die gedachte stond Ellio uit zijn zetel op en liep al lezend door de gang. Het tweede deel van het boek handelde over schepende wezens die vanuit de geestenwereld toekeken hoe de mensen boven hun lichamen opstegen. Ellio hoopte vurig dat iemand hem

zou opwachten bij zijn dood, net zoals zijn moeder hem bij zijn geboorte in de armen had genomen. Dan kon hij de te volgen evolutiestappen overwegen tot het moment dat hij weer werd geboren.

In tegenstelling met leesboeken hebben wetenschappelijke boeken meestal verduidelijkende foto's, ook dit boek bevatte onthullende foto's, zoals een gitzwart paard met een vogel op zijn hoofd. Op de rug van het paard zat een slanke vrouw met halflang zwart haar. Onder de foto stond als beschrijving: *Jaan de Rechtvaardige, zieneres en dokteres, vermoord door de spieders van Toil Darranjé.*

Spieders? Hij dacht in een fractie van een seconde een levensecht hologram op te vangen. Verleden en toekomst leken op elkaar te botsen en hij ervoer een zeker inzicht. De geheugenflits deed hem een stap opzijzetten waardoor hij tegen een bibliothecaris botste. De man had gehurkt voor de kast gezeten om enkele boeken terug te zetten.

Ellio kon zichzelf nog net rechthouden, maar zijn boek viel op de grond. De bibliothecaris wierp hem een kwade blik toe. Toen Ellio zich verontschuldigde en inspanningen deed om de boeken op te rapen, zei de man:

‘Het is al goed, ik hoop dat ze niet beschadigd zijn.’

Terwijl de man ze inspecteerde, vroeg Ellio:

‘Is alles in orde?’

‘Alles is oké, maar loop me niet nog eens voor de voeten,’ zei de man nu wat inschikkelijker.

‘Geen probleem,’ zei Ellio.

Hij keek de man na terwijl die om de hoek van de kast uit het zicht verdween.

Ellio zocht naar zijn eigen boek op de grond, maar blijkbaar had de bibliothecaris het meegenomen. Hij haastte zich achter de man aan, maar in de grote zaal was hij niet meer te zien.

Bij navraag bleek zijn beschrijving van de man geen naam los te maken bij de andere bibliothecarissen. En het boek? Ellio dacht

dat het misschien bij de boeken over virtuele realiteit stond, maar ook die hoop ging op in rook.

Kwaad op zichzelf verliet hij de bibliotheek. De hond was uitgelaten bij het zien van haar baasje. Ellio was niet veel wijzer geworden van de spieders en hij probeerde hardnekkig het plotselinge inzicht terug te halen. Zijn geheugen liet hem echter in de steek. Hij keek naar Laica en ze leek te zuchten.

Slechts weinig licht scheen doorheen het gordijn van haar slaapkamervenster. Het was nog vroeg in de morgen en de vogels floten volop. Helaas raakte Tilia niet meer in slaap omdat ze nadacht over de droom die ze zich nog levendig herinnerde.

In het beeld van de man op de hond kon ze geen enkele betekenis zien. Ze zag zich ook niet zomaar in het volgelopen bad van een onbekende man kruipen. Moest ze haar baan als manager van een rijkschool opgeven en de wijde wereld intrekken om de betekenis van de droom te achterhalen? Moest ze haar huisje in Kesting op Erdigitarsus verlaten om in hotels te overnachten, of misschien wel onder de blote hemel? Milo en Perro zouden in hun nopjes zijn, want voor hen was de natuur hun thuis.

Opeens hoorde ze het enthousiaste gehinnik van Milo, alsof hij haar gedachten had opgevangen. Enkele seconden later kwam Perro de kamer binnengevlogen. Fluitend zette hij zich op het voeteneinde van het bed. Hij keek haar even met een scheef kopje aan en sloeg opnieuw zijn vleugels open, waarna hij bovenop haar borst landde.

‘Hé Perro, wie heeft je leren vliegen?’ vroeg ze, ‘en wat kom jij me vertellen?’

Het viel haar op dat zijn terug gegroeide staartveren de kleuren van de regenboog hadden; de grootste was geel. Perro was een mannetjesmerel, want de vrouwtjesmerels waren bruin en hadden geen gele bek, maar door het kleurrijke verenkleed had ze de neiging de vogel als een soortgenoot te zien: vrouwelijk.

De merel floot erop los en tegelijk weerklonk een stem: *Wegwezen.*

Buiten zichzelf en de merel was er niemand in de kamer. Sprak de vogel tegen haar? Telepathie tussen mens en dier?

‘Wat is er Perro? Wat bedoel je?’

De merel pikte onverwachts in haar linkerborst die gelukkig nog bedekt was met een laken, waarna hij snel opvloog om een kwade hand te ontwijken.

‘Stomme vogel,’ riep ze, ‘maak dat je wegkomt.’

Ze sloeg het laken open en sprong uit het bed. Jolig gefluit weerklonk in de kamer en Tilia vroeg zich af of Perro zijn goedkeuring wegdroeg over haar naakte lichaam. Was het toch een mannetje? Ze gooide een platte schoen naar de vogel, maar die ging rakelings naast, sloeg tegen de muur en viel op de vloer. Perro maakte dat hij wegkwam.

Tilia kleedde zich snel aan. Ze koos voor een strakke broek en een truitje omdat de ochtend nog wat kil was. Daarna ging ze parmantig voor de spiegel staan en probeerde te bepalen wat ze aan haar uiterlijk kon verbeteren. Een kattenwasje, een minuut tandenpoetsen en enkele vluchtige halen door haar halflange zwarte haar maakten van haar slaperige hoofd een fris kopje dat er mocht zijn.

Ze rende de trap af en stond paf van wat ze zag. Via de nis in de keuken zag ze hoe Milo met zijn dikke lippen probeerde het zadel op zijn rug te trekken terwijl de kwieke merel als aanmoediging rond zijn hoofd cirkelde.

Tilia rende de stal in en riep:

‘Jongens, wat zijn jullie van plan?’

In plaats van te antwoorden hinnikte Milo zo luid dat de burenen wel wakker moesten worden. Tilia klopte met haar platte hand op de nek van het paard en legde het zadel goed, dat er al half op lag.

‘Ik had wel eens willen zien hoe je de singel zonder mijn hulp had omgekregen,’ zei ze.

Terwijl ze de band aantrok en vastgespte, vroeg ze zich af wat de dieren bezielde. Ze kon echter geen reden bedenken.

Omdat ze dacht dat ze honger hadden, vulde ze Milo’s voederbak met haver en Perro’s kommetje met pieren die ze de dag voordien uit het grasperk naar boven had gelokt door met haar voeten erop te stampen. Maar de dieren raakten het eten niet aan.

Onverwachts weerklonk de stem in haar hoofd weer: *Wegwezen*.

Wie kwam eraan? Waar moest ze heen?

Als antwoord kreeg ze opnieuw een woord naar haar hoofd geslingerd: *Spieders*.

‘Spieders? Wat zijn dat?’

Ze kreeg geen antwoord, maar Milo en Perro maakten een hels kabaal. Milo deed pogingen om te steigeren en Perro vloog in scheervlucht elke keer weer over haar hoofd waardoor ze zich moest bukken. Ondanks haar herhaaldelijk geroep kwamen de dieren niet tot bedaren.

‘Jullie winnen. Toon me wat jullie zo bang maakt.’

Milo en Perro stopten onmiddellijk met hun kinderachtige vertoning. Het paard liet zich zonder problemen bestijgen en liep in galop uit de stal, door de tuin en de straat op. Perro bleef even achter, maar niet veel later vloog hij achter hen aan met het mysterieuze boekje in zijn bek.

Tilia hoopte dat de dieren na de wandeling weer zichzelf zouden zijn, maar Perro en Milo dachten blijkbaar hun eigen onsamenhangende gedachten. Ineens schrok ze van een ontzettend kabaal, tegelijkertijd kliefde er iets door de lucht. Boven de toppen van de bomen kwam een buisvormig ding aangevlogen. Zoiets had ze nog nooit gezien.

Ze trok de leidsels aan en Milo kwam stampend met zijn voorste benen in de harde zandbodem tot stilstand. Met haar blik volgde ze de geheimzinnige buis. Het ding leek veel op de tekening uit een boek die haar overleden vader haar ooit had getoond. Volgens haar grootmoeder was haar vader een boekenwurm die veel over geheimzinnige verschijnselen op Malei had gelezen. Tilia was te nuchter om er geloof aan te hechten, maar nu moest ze haar mening herzien.

Haar ouders waren op wereldreis vertrokken en er nooit van teruggekeerd. Bij gebrek aan familieleden – haar vader en moeder waren enig kind – had Tilia’s grootmoeder de opvoeding van haar

kleinkind op zich genomen, maar sinds haar dood had Tilia enkel nog het paard als metgezel. Sporadische contacten met mannen hadden haar duidelijk gemaakt dat ze niet aan haar besteed waren. Soms had ze het moeilijk om alleen op de wereld te zijn, maar haar liefde voor de paarden in de manege maakte dat weer goed.

De kop van de buis begon te dalen. De huizenrij waar ze woonde was goed zichtbaar aan de horizon en haar eigen huis viel op omdat het een plat dak heeft. Inklapbare stoelen, ligstoelen en een tafel kon ze er naar believen opzetten of opruimen, een systeem dat ontsproten was aan haar creatieve brein.

Zoals Tilia al vermoed had viel de buis op haar huis. Samen met de helft van de andere huizen die aan weerskanten stonden, verdween haar huis in de gapende mond van het mysterieuze ding. Door de hevige wind kon ze het verwoestende gekraak niet horen.

Een stofwolk waaide vanaf de plaats waar haar huisje had gestaan met de wind mee waardoor de doorschijnende buis zichtbaar werd. Ze kon haar ogen niet geloven en hoopte dat haar burens ook een manier hadden gevonden om de onheilsplek op tijd te verlaten.

‘Verdorie, wat moet dat voorstellen?’

Milo draaide zijn hoofd naar achteren en keek haar raar aan.

‘Jij weet het ook niet hé? Waar is Perro gebleven?’

Tilia zocht de omgeving af. Ze draaide zich in het zadel om en zag de merel op de achterhand van het paard zitten, voor hem lag het rode boekje. Met een scheef kopje keek hij haar aan.

‘Ben jij teruggegaan om dat boekje te gaan halen?’ vroeg ze terwijl ze hem een tik op de snavel gaf.

Ze nam het boekje op, draaide zich weer naar voren en vroeg:

‘Zonder jullie zou ik begraven liggen onder het puin van mijn eigen huis. Wat weten jullie dat ik niet weet?’

De dieren reageerden niet.

‘Staat het antwoord misschien in dit boekje?’

Tilia sloeg het willekeurig open en las hardop:

‘Elke tiende vlucht brengt je naar Punis, om de honderd jaar nieuw leven verwekken of ten dode opgeschreven zijn, gewis.’

‘Punis? Daar ben ik al eens geweest. Dat ligt achter de engten van Elcruralis en Elfemoris waar de vlaktes van Eltrigofemora en Ertrigofemora samenkomen.’

Zittend op het paard dacht ze na over haar situatie. Ze had het boekje al ooit bekeken, maar het had haar niet veel geleerd omdat het maar een half verhaal vertelde. Nu kreeg ze de indruk dat ze door de voorspelling in het boekje op de vlucht moest slaan.

Milo hinnikte. Hij was onrustig en Tilia klopte zachtjes op zijn hals om hem gerust te stellen. Zonder aansporing begon Milo te stappen.

‘Hé, waar wil jij zo in je eentje heen?’

Tilia keek achterom naar haar verwoeste huis en merkte twee zwarte gestalten op die zenuwachtig rondrenden. Een derde kwam uit een opening van de buis gekropen en wees in haar richting.

Plots begreep ze dat ze niet langer mocht talmen en dat Punis haar reisdoel was.

‘Wegwezen,’ zei ze.

Milo schoot vooruit als een 2-jarige hengst in de startblokken van een racebaan. Perro vloog links van hen mee.

‘Zijn dat nu die spieders?’ riep ze.

In haar hoofd weerklonk heel duidelijk: *Yep*.

De grijns rond het paardengebit zag ze niet.

Ellio keek omhoog, vreesde dat de dreigende wolken het op hem gemunt hadden en liep het veilige station binnen. Laica stond aan de ingang voor het rotristel naar Gnek te wachten.

‘Laica, kom hier!’

De hond bleef staan en keek hem met een scheve kop aan.

‘Kom als de bliksem naar hier.’

Hij sprak het laatste woord zo autoritair uit dat de hond wel moest komen, want daar was zij op getraind. Schoorvoetend kwam ze naar hem toe.

‘Braaf beest,’ zei hij terwijl hij haar op haar kop klopte.

Laica zette zich op haar achterste en liet zich de streling welgevallen. Ondertussen viel Ellio’s blik op een krantenkiosk.

‘Kom, we gaan de krant kopen.’

Ze liepen ernaartoe.

Toen hij zijn portefeuille uit de achterzak haalde om te kijken of hij kleingeld had, vond hij het kaartje van dokter Dario N. Aribo. Onder het telefoonnummer stond een adres. In plaats van de dokter te bellen, besloot hij naar het ziekenhuis in Gnek te rijden.

Ellio zocht de ingang naar het perron voor de trein naar Gnek. Tot zijn verbazing was dat de deur waar Laica eerder voor had gestaan. Hij keek op Laica neer en zei:

‘Jij bent een superhond.’

Hij was een rechercheur in hart en nieren en hij had heel veel zin om het raadsel van de dode rotrobestuurder en zijn rode boekje uit te pluizen, kwestie van zijn ziekteverlof goed te benutten. Ellio had een drugsdealer willen aanhouden, maar die had hem met een judoworp onderuit gegooid waardoor hij met zijn schouder hard tegen het voetpad was neergekomen, met een gebroken sleutelbeen als gevolg.

Glimlachend liep hij naar de deur voor Gnek. Laica sprong en danste dat het een lieve lust was.

Wanneer er geen wachtende rotro in de lanceerbuis staat, sluit een doorzichtig glazen paneel over de hele lengte van de buis de rails van het perron af. Ook als een rotro vertrekt, zakt die beschermende wand uit het plafond.

Op het perron las Ellio van de tv-schermen af dat er een rotro in aankomst was. Hij liep naar de glazen wand en Laica deed gek omdat zij haar spiegelbeeld erin herkende.

Uit de geluidsboxen klonk de metaalachtige stem van een computer die de stopplaatsen van de aankomende rotro met als eindbestemming Novel aframmelde. Even later weerklonk het naderende gesuis van een rotro dat te vergelijken was met dat van een fou.

De rotrotechnici krijgen het niet klaar om de toestellen minder luidruchtig te maken. Koptelefoons zijn een must en converseren is mogelijk via een intercomsysteem. De meeste mensen gebruiken oordopjes omdat het goedkoper is.

Ellio zette zijn koptelefoon op, voorzag zijn hond van het kleinere model en stapte in. Hij nam plaats op de dichtstbijzijnde stoel, snoerde de hond vast in de stoel naast hem en trok vervolgens zijn eigen riem aan.

Uit de luidsprekers weerklonk de monotone computerstem die afriep dat de rotro over één minuut zou vertrekken en waarschijnlijk binnen vijftien minuten in Gnek zou aankomen, honderd kilometer verder.

Exact een minuut later schoten ze met het raamloze rotrostel door de ondergrond van Sofema. Het leek erop dat ze alleen waren, maar Ellio hoorde via zijn intercom twee stemmen weerklinken, zwakjes.

Er zijn genoeg frequenties om elkaars conversatie niet te verstoren, maar de meeste reizigers laten het kanaal van de omroepcomputer openstaan. Kwestie van op de hoogte te zijn van vertragingen of problemen met het rotrostel.

Ellio hoorde de ene man tegen de andere zeggen:

‘Ik ben het meer dan beu. Waarom moeten we die kerel met zijn hond dag en nacht schaduwen terwijl er dringender en veel interessantere veiligheidszaken op ons liggen te wachten?’

‘Als er niets gebeurt, hoeven we geen uitgebreid rapport op te stellen. Dat is gemakkelijk werk zou ik zeggen.’

‘Ja, maar ze zouden beter vertellen wat ze zoeken, zo hebben wij ook een idee van wat ons boven het hoofd hangt.’

‘Daar heb je gelijk in.’

‘Zeker weten, verdorie.’

Ellio was blij dat hij nog niets tegen de hond had gezegd, anders zouden zijn achtervolgers gemerkt hebben dat ze vergeten waren hun intercom op een ander kanaal af te stellen. Ellio speelde op veilig en zette zijn intercom af.

Een zevental minuten later maakten de piepende remmen duidelijk dat de retro in het station van Gnek aankwam. Ellio trok zijn gordel los nog voor het rotrostel stilstond. Nadat hij Laica uit zijn stoel had bevrijd, haastten ze zich samen uit het rotrostel.

Gnek is iets groter dan Kroy, maar de gebouwen zijn lager en staan aan de rand van een grote kuil. Gnek vormt de overgang van de Caputistreek naar de Trancusstreek en de verbinding ertussen noemen ze ook wel de Collumbuis. Vanuit het noorden heb je een adembenemend uitzicht op twee immens hoge bergen: de tets.

In een spiegelende deur merkte Ellio zijn hardnekkige achtervolgers op. Het leek hem aangeraden hen af te schudden voordat hij naar het ziekenhuis zou gaan, maar wat kon hij doen?

Ineens schoot hem iets te binnen. Hij zette zijn koptelefoon op, ook die van de hond, schakelde de intercom op een geheim kanaal in en zei:

‘Laica, lok de stoute mannen van me weg.’

De hond keek hem aan en blafte één keer als teken dat ze hem begrepen had.

Het was veel drukker in het station van Gnek dan in dat van Kroy. Ellio ging op in de menigte en hoopte dat de mannen de hond zouden volgen in de mening dat hij dicht bij zijn baas bleef.

Terwijl Laica naar de ingang voor het rotrostel naar de buitenste extremiteit Elmanus liep, liet Ellio zich met de massa mee naar de uitgang van het station drijven. In de hoek van de hal bleef hij staan en keek rond. Zijn plan leek te werken want de mannen volgden de hond.

Laica liep mee met een man die ongeveer dezelfde lange regenjas droeg als Ellio. De man leek zich af te vragen waarom de hond hem volgde, maar gelukkig was hij een dierenvriend en deed hij Laica geen kwaad. Samen gingen ze het mannentoilet binnen.

De twee achtervolgers stationeerden zich voor de deur en wachtten. Toen de man met zijn donkergroene regenjas weer buiten kwam, volgden ze hem zonder op de hond te letten.

Laica kwam terug naar Ellio maar liep hem voorbij en stooft als een pijl uit een boog naar het panoramaraam waar je de Toraksvlakte en zijn beide tets kan overzien. Ze wist dat ze nu even uit het zicht moest blijven.

Ellio achtervolgde het tweetal, maar hij vond dat zijn groene regenjas te veel opviel. Hij trok snel zijn jas uit en omgekeerd weer aan en hoopte dat de bruine voering iets minder opzichtig was.

Onverwacht draaide de dikste van het tweetal zich om en keek in zijn richting. Aan de houding van de man leidde Ellio af dat hij de zaak niet meer vertrouwde. De andere man holde achter de man in de groene jas aan en bracht hem tot staan. De achtervolger begreep dat hij de verkeerde man achterna zat en liet de verbouwereerde met rust.

Zijn truc was doorzien. Ellio keek vanachter een brede pilaar toe hoe de mannen de omgeving aftuurden en hevig gesticuleerden. Uiteindelijk gingen de mannen ieder hun eigen weg: de ene man liep naar de deur voor het perron naar Kroy en de andere boef rende als een triatlonatleet naar de uitgang van het station.

Ellio vroeg zich af of hij wijzer zou worden door een van beide mannen te achtervolgen. Hij kon het niet riskeren en liep naar de panoramazaal om Laica te zoeken.

De hond zat op de vensterbank en keek dromend uit over de Toraksvlakte. Laica draaide zich spontaan om toen hij haar tot op enkele meters was genaderd. Enthousiast sprong ze op de grond en danste blaffend in het rond.

‘Stil Laica, straks zitten die mannen weer achter ons aan.’

De hond hield zich meteen stil en draaide haar kop weg alsof ze daarmee wilde zeggen dat ze zichzelf op een onvolkomenheid had betrappt.

Om niet op te vallen hield Ellio de hond in zijn armen onder zijn jas verborgen. Zo verlieten ze de zaal.

Via de schijnbaar oneindige buitentrap daalde hij af naar de begane grond. De steile trap deed hem denken aan een tempel van hogepriesters die menselijke offers als levenloze omhulsels naar beneden gooiden.

Het was verdomd moeilijk om snel vooruit te komen in het dichtbegroeide bos. Tilia had gehoopt dat ze ergens een rivierbedding kon volgen, maar die was er niet. Wie achtervolgde haar? En wat wilden ze? Ze had geen idee hoeveel achtervolgers er waren. Ze had er drie uit de buis zien kruipen, maar het was goed mogelijk dat er nog meer waren. Moest ze naar Punis vluchten zoals het in het rode boekje was uitgelegd?

Milo liet zich door de zwiepende takken geselen. Hij vertraagde nauwelijks en stak zijn hoofd hoog op zodat Tilia zich niet eraan zou kwetsen. De merel vloog boven hun hoofden mee. Dat ze af en toe een innerlijke stem hoorde, beangstigde haar. In telepathie geloofde ze niet, en zeker niet met dieren.

Ze voelde de nabijheid van haar achtervolgers, maar ze had geen idee hoe ze haar achternazaten. Als de silhouetten uit de buis bespieders waren van een parallelle wereld – *spieders* volgens de stem in haar hoofd –, volgden zij dan de wetten van de zichtbare wereld of moest ze hen op een magische manier bevechten? Al snel overwoog ze heel andere dingen, zoals zich onder een struik verstoppen of zich begraven in de zompige celbodem.

Nu het bos minder dicht begroeid was, kon ze zich beter oriënteren. In de verte zag ze enkele huizen van het pittoreske dorp Mesijk dat aan het begin van de Erdorsupedivlakte ligt; een oud stadje met smalle straatjes en doodlopende steegjes. Ze spoorde Milo aan. Eenmaal binnen de stadsmuren kon ze de spieders hopelijk van zich afschudden.

De hoofdstraat bestond uit ronde, gladde kasseien. Het was levensgevaarlijk voor een rennend paard, vandaar dat Tilia Milo over de aarden rand stuurde.

Voor de zuidelijke poort stond een wachter met geheven rechterarm. Angstig keek Tilia achterom en zag drie sportotto's naderen, slechts een honderdtal meter achter haar. De otto's op Malei hebben smalle banden en een hoekig koetswerk, maar dit waren

moderne en zacht grommende machines met brede banden en een glooiende, pikzwarte carrosserie. Hun voorbumpers waren groen besmeurd van de rit door het bos. Ze reden naast de weg omdat de natte kasseien te glad waren voor de krachtige motoren.

De wachter kwam dichterbij en haalde een wapen vanachter zijn riem vandaan, zo leek het toch. In een impuls stuurde Tilia Milo recht op de man af, die achter zijn wachthokje wegsprong.

Binnen de stadmuren van Mesijk is alles geplaveid of van kasseien voorzien. Het klakkende geluid van de hoefijzers galmde door de straten en haar achtervolgers hoefden zich maar door het lawaai te laten leiden. Ze moest ergens naar binnen vluchten, waar de otto's niet konden komen, maar waar?

Toen ze het marktplein bereikten, daagde Perro plotseling uit het niets op. Hij leek haar iets toe te schreeuwen en het klonk in haar hoofd als: *Zwemmen*.

Op het stadsplein van Mesijk staat het standbeeld van de gebroeders Neik. Ervoor splitst zich de weg naar links en naar rechts: naar de kerk of naar het kanaal, de Meus?

Tilia wist het niet, maar het paard leek een doel te hebben. Milo sprong zonder te aarzelen over het muurtje van een halve meter hoog en plonsde met zijn gillende berijdstster in het koele water. Ze klampte zich vast aan de manen van het paard en liet zich meetrekken.

Milo deed alle moeite om boven te blijven. Tilia had nooit leren zwemmen. Ze zag zichzelf als een dobberend kind in de baarmoeder. Waar die laatste gedachte vandaan kwam, kon ze wellicht niet achterhalen in de weinige seconden die haar nog gegund waren. Hopelijk hadden de spieders watervrees.

Tilia durfde achterom te kijken en zag drie speedo's met een razende vaart naderen. Hadden de spieders een andere vorm aangenomen?

De eerste speedo schoot rakelings voorbij. De twee andere kwamen al aan weerskanten van Milo tot stilstand en Tilia dacht al dat het met haar gedaan was. Niet veel later versperde de eerste hen de

weg door voor Milo stil te gaan liggen. Zo dwongen de drie speedo's het paard terug naar de oever van de Meus te zwemmen.

Milo hijgde zwaar. Tilia omklemde de hals van het paard, want ze wilde niet verdrinken. Ze had nauwelijks in de gaten dat Perro de speedo's een voor een afging en met zijn snavel in het inktzwarte niets prikte. Als de zwarte bespieders daadwerkelijk van gedaante konden veranderen, dan was het onwaarschijnlijk dat de merel kon inwerken op hun virtuele wereld, maar zijn trucje werkte: de speedo's krimpten ineen.

Milo begon hevig te watertrappelen alsof hij het weer zag zitten. Boven alles uit weerklonk het gefluit van Perro.

Eén van de speedo's veranderde in een otto. Toen die begon te zinken, veranderde hij naar een zwarte waterspin. Ondertussen had de tweede speedo een zeilboot uitgetoerd, maar er was geen wind en hij veranderde ook naar een waterspin. De derde speedo transformeerde zichzelf meteen naar een spin om zijn hachje te redden.

Perro's actie had hen een tiental meter voorsprong opgeleverd. Milo zwom langs de oever verder omdat hij niet over het muurtje op de kade kon kruipen. De waterspinnen transformeerden terug naar zwarte mannen en klauterden erover. Hun natte toestand leek hen in hun bewegingen te hinderen waardoor Milo en Tilia langzaam terrein wonnen. Toen ze het platte gedeelte van het kanaal bereikten, hadden ze dertig meter voorsprong op hun achtervolgers.

Milo rende de eerstvolgende straat in die naar het centrum van het stadje leidde. Aan weerskanten stonden rijtjeshuizen. Op de volgende kruising zag ze Perro op het balkon van een huis zitten. Met zijn kopje maakte hij een beweging naar rechts alsof hij wilde dat ze die richting koos. Het afslaan ging blijkbaar in telepathische samenspraak met het paard, want Milo koos een halve seconde eerder dan Tilia voor rechts.

Aan de linkerkant stond een poort wagenwijd open. Milo rende naar binnen en liep door een gang die uitgaf op een koertje. Hij

koos een open poort en stapte statig naar binnen. Het was een paardenstal. Zijn soortgenoten hielden zich stil alsof ze begrepen dat ze geen enkel geluid mochten maken.

Enkele seconden later weerklonk een razend geluid dat aanzwol en weer afnam. Reden de drie zwarte mannen gecamoufleerd als otto's het rijtjeshuis voorbij?

Nog een vijftiental seconden later weerklonk een mannenstem: 'Ben jij het Milo?'

Tilia schrok zich rot. Milo, die al vriendschap had gesloten met een schimmel en een diepzwart veulen, keek op.

In de poortopening kwam een man tevoorschijn. Hij was gekleed in een lang bruin geruit hemd dat over zijn corduroybroek hing. Op zijn hoofd droeg hij een plat hoedje van dezelfde kleur dat zijn kale kruin bedekte. Het bebaarde gezicht van de man kwam sympathiek over.

'Wie bent u?' vroeg Tilia.

'Dat zou ik eerder aan jou moeten vragen. Kom jij altijd ongevraagd iemands domein binnengelopen?'

'Nee, dat is niet mijn gewoonte. U lijkt Milo te kennen, of vergis ik mij?'

'Nee, helemaal niet, Milo is hier geboren,' zei de man terwijl hij met de platte hand op de paardenhals klopte.

Milo probeerde de man in zijn gezicht te likken, maar zijn kus kwam in diens hals terecht.

'Gek paard, stop daarmee,' zei de man.

'Milo, hou op,' zei Tilia.

Ze zat nog steeds op de rug van het paard en zei:

'Ik heet Tilia Norg.'

'Mijn naam is Gitas Klij, ik ben een astronoom maar ook wel een astroloog, als je begrijpt wat ik bedoel.'

Ze knikte, want die twee wetenschappen kon je vrij goed naast elkaar beoefenen op Malei.

'Stap gerust af, jullie zijn hier veilig.'

Tilia zwaaide haar rechterbeen over de kont van het paard en sprong eraf. Normaal zou ze het zadel moeten afdoen om het zweet eronder te laten opdrogen, maar ze besliste daar nog even mee te wachten tot ze zeker wist dat deze man geen bijbedoelingen had. Voor het afzadelen kon ze nadien nog wel tijd vrijmaken. Tilia hoopte dat het paard haar voor dreigend gevaar wel zou waarschuwen.

Perro hield zich op de achtergrond. De vogel zat op een dikke dwarsbalk in de nok van de schuur en keek toe hoe Tilia door de deuropening naar het atelier verdween. De merel voelde de vibraties van honderden spinnenwebdraden ergens daarbuiten. Mensen zouden dat ook kunnen als ze niet steeds met onbenullige zaken bezig waren, vond Perro.

Ellio had moeite om het ziekenhuis in Gnek te vinden. Hij was voortdurend op zijn hoede voor mogelijke achtervolgers. Toen hij een onguur type in het oog kreeg, ging hij een kledingwinkel binnen. Hij verschool zich in een van de pashokjes terwijl hij Laica onder zijn jas verstopt hield. Gelukkig bleef ze kalm en blafte ze niet.

Vanachter het gordijn wierp hij af en toe een blik naar de tegenoverliggende pashokjes. Dames die niet wisten dat ze een kiertje in hun gordijn hadden gelaten – of geen problemen hadden met gluurders – lieten hem glooiende borstswelingen, geschoren oksels en mollige buikjes zien. Er waren er ook bij met ontzaglijk brede konten en platte borsten, maar die gunde hij slechts een halve blik. Ellio was ervan overtuigd dat in elke mens wel een vleugje voyeurisme zit.

Na een kwartier durfde hij het pashokje te verlaten.

Nog een kwartier later stond hij voor de ingangdeur van het ziekenhuis. Hij wachtte tot de opening voor de enorme draaideur breed genoeg was en stapte vlug naar binnen. Iemand haastte zich om in hetzelfde deel mee te lopen maar was iets te laat waardoor de draaideur automatisch stopte. Ellio botste bijna tegen het glas en draaide zich om. Het gezicht van de dader plooidde zich in een verontschuldigende blik waardoor Ellio niet kwaad kon zijn.

Laica blafte, niet naar de man maar wellicht om duidelijk te maken dat ze niet graag opgesloten zat in een compartiment van de deur. Gelukkig trad het systeem na vijftien seconden weer in werking en konden ze de grote hal van het ziekenhuis binnenstappen.

Ellio liep naar de balie. De receptioniste kwam onmiddellijk naar hem toe en Ellio kon het niet laten even een blik te wagen op haar decolleté.

‘Wat kan ik voor u doen?’ vroeg ze.

Ellio kon een heleboel dingen bedenken, maar hij hield zijn fatsoen.

‘Kunt u mij zeggen waar ik dokter Aribo kan vinden?’

‘Zeker meneer, u neemt de lift of de trappen naar de derde verdieping en bij de splitsing gaat u naar rechts. Daar vindt u de wachtzalen voor de orthopedisten.’

‘Orthopedist? Is dokter Aribo een knokendokter?’ vroeg hij.

‘Jawel, zoekt u misschien een andere dienst?’

‘Ik dacht dat hij een gewone huisdokter was,’ zei Ellio, ‘maar dit komt goed uit, want nu kan ik mijn gebroken sleutelbeen laten nakijken.’

‘Fijn, anders komt u maar terug, dan zal ik uw nek eens goed masseren,’ zei de verpleegster op een onverwacht zwoele toon.

Hij las op haar borstplaatje haar naam af en zei:

‘Ulla, dat zou ik zeer op prijs stellen. Ik zie graag verpleegsters in hun sexy uniform.’

Hij had zich liever met de verpleegster teruggetrokken in een donkere linnenkast van het ziekenhuis, maar met een laatste knip-oog verdween hij snel naar de trappen.

‘Meneer, die moet hier blijven,’ riep iemand.

Ellio draaide zich om. Een ziekenbroeder wees naar zijn hond. Laica zocht dekking achter Ellio omdat ze begreep wat er aan de hand was.

‘Ik kom geen patiënt bezoeken, ik moet dokter Aribo spreken,’ zei Ellio in een poging de ziekenbroeder af te schepen.

‘Niets daarvan, die hond blijft hier.’

‘En als ik hem draag?’

‘Meneer, daar gaat het niet om. Uw hond kan virussen of bacteriën naar binnen dragen en die maken de zieke mensen hier nog zieker. Dat wilt u toch niet op uw geweten hebben, of wel?’

Ellio wierp een spijtige blik naar de hond. Laica liep naar de balie waar ze zich op de vloer liet vallen en haar kop tussen haar voorpoten legde.

De verpleegster kwam vanachter de balie vandaan en hurkte zich om de hond achter de oren te krabben en hem sussende woordjes toe te spreken. Laica vond het al niet meer zo erg dat ze niet met haar baasje op onderzoek mocht uitgaan.

De hond was in goede handen. Ellio draaide zich naar de trap en haastte zich naar de derde verdieping. Per sprong probeerde hij drie treden te overbruggen maar moest na enkele slechte pogingen op twee treden overschakelen.

Eenmaal op de derde verdieping liep hij stevig door naar een openstaande deur. Licht uit tl-buizen scheen vanuit de kamer de gang in. Uit het geroezemoes leidde Ellio af dat hij niet de enige bezoeker was.

Hij schrok. In de wachtkamer zaten minstens dertig mensen.

‘Komen jullie allemaal voor dokter Aribo?’ vroeg Ellio.

Een oudere vrouw voelde zich geroepen om als spreekbuis voor de rest van de wachtenden op te treden en zei:

‘Nee, wij komen voor dokter Pallas. Jij moet in de wachtkamer aan het einde van de gang zijn jongeman.’

Het was een goed geklede vrouw met halflang zwart haar en een blanke huid die getuigde van weinig blootstelling aan het licht van Solei.

‘Dank u,’ zei hij.

Hij wandelde naar het einde van de gang en liep de wachtkamer binnen. In de hoek zat een jongedame, maar Ellio kon zich niet voorstellen dat zij een orthopedist nodig had. Ook de man achteraan in de zaal vertoonde geen merkbare orthopedische kwalen. Aan het bultje op Ellio’s rug konden zij vermoedelijk de sluiting van zijn mitella herkennen.

De jongedame achtte hem geen blik waardig en bleef ongestoord in het tv-blad kijken terwijl de man aan zijn ongeschoren kin voelde en door het venster wegkeek.

‘Goedendag,’ zei Ellio omdat zijn ouders hem goed hadden opgevoed.

Ellio is van mening dat niemand genegeerd wil worden, maar vanuit de richting van de man weerklonk gemurmel, en de vrouw vertrok geen spier.

‘Wacht u ook op dokter Aribo?’ vroeg hij de vrouw.

Ze keek voor de eerste keer op, verveeld weliswaar, en beantwoordde zijn vraag met een korte knik. Hij vroeg zich af of de vrouw niet beter in de zaal voor spraakstoornissen ging zitten, want zoveel mededeelzaamheid had hij zelden meegemaakt.

Een pieptoon verstoorde zijn gedachten. De man aan het venster sprong op en liep naar de deur aan de achterkant van de zaal, opende die en sloot ze zo luidruchtig dat de vrouw nors opkeek.

Al na enkele minuten weerklonk opnieuw de pieptoon als teken dat de vrouw bij de dokter naar binnen mocht. Ze stond op, liep naar de deur en richtte zich tot Ellio:

‘Het zal niet lang duren, ik kom enkel voor een voorschriftje.’

Ze glimlachte en verdween uit het zicht.

Vrouwen brachten Ellio dikwijls van de wijs. In de drie minuten dat de vrouw bij de dokter was, overdacht hij de nukken van enkele ex-vriendinnen, maar de pieptoon redde hem van nog meer pessimistische gedachten.

Hij stond op en ging de dokterskamer binnen.

‘Zet u maar meneer –’

‘Ellio Zaoudi is mijn naam.’

Ellio liep naar een stoel en wachtte met te gaan zitten tot de dokter de deur had gesloten en zich in zijn eigen zetel achter het grote bureau had laten ploffen.

‘Wat kan ik voor u doen?’ vroeg de dokter.

Ellio dacht na vooraleer te antwoorden. Als hij ergens pijn voelde ging hij direct naar de dokter. Soms dacht hij dat hij kanker had, maar volgens zijnhuisdokter beeldde hij zich dat in. Ellio troostte zich met de gedachte dat je tegenwoordig alleen nog kanker kreeg van ouderdom.

Dokter Aribo werd ongeduldig en vroeg:

‘Wat scheelt eraan meneer?’

‘Dokter, mijn sleutelbeen is in drie stukken gebroken en ik draag een steunband, maar als ik eet doet mijn schouder hevig pijn.’

Ellio verwachtte dat de dokter zou opstaan om hem te onderzoeken, maar hij bleef rustig zitten en zei:

‘Die pijn zal langzaam verdwijnen. Een beetje pijn kunt u toch wel verbijten, of niet?’

Ellio knikte maar vond het toch een vreemde reactie.

‘Ik sta helemaal achter de natuur,’ zei de dokter, ‘u zou dat beter ook doen.’

Het slikken van pillen had Ellio altijd verafschuwd. Vaak konden dokters niet uitleggen waarom iemand genas. Gelukkig deed driekwart van de patiënten dat spontaan. Ellio was ervan overtuigd dat de tijd alle wonden heelde.

‘Oké, laten we de natuur zijn werk doen,’ zei Ellio, ‘ik vroeg me af of u die dode rotrobestuurder al hebt kunnen onderzoeken.’

Hij vroeg het op de man af en nu was het de dokter die verwonderd opkeek.

‘Ik dacht al dat ik u ergens van kende.’

‘Inderdaad, van het bubbelende lijk in het station van Kroy. Hebt u er een verklaring voor gevonden?’

De dokter dacht lang na en Ellio kreeg de indruk dat hij niet wilde antwoorden. Uiteindelijk leunde hij achterover in zijn grote leren zetel en zei:

‘Ik heb het lichaam onderzocht, maar ik wist niet of ik u daarover moest inlichten. Het is een delicate kwestie.’

‘Ik ben politierechercheur, dus ga uw gang. Moet ik mijn badge laten zien?’ vroeg Ellio en maakte aanstalten om zijn portefeuille uit de achterzak van zijn broek te nemen.

‘Laat maar meneer Zaoudi, ik geloof u,’ zei de dokter, ‘ik wou dat ik dat van iedere politieman kon zeggen.’

Er zaten inderdaad corrupte agenten in het politiekorps, maar het merendeel had als enige doel voor ogen de mensheid vooruit te helpen.

‘Ik zal u eerst iets uitleggen. Misschien weet u dit allemaal, want ik kan me voorstellen dat u als rechercheur in aanraking komt met DNA-onderzoek. U zult zich misschien afvragen hoe ik als

orthopedist iets van cellen afweet, maar u moet weten dat elke dokter basiscursussen moet volgen om de biologie van de mens door en door te leren kennen. Ik zal het kort samenvatten, akkoord?’

‘Doet u maar,’ zei Ellio en hij zette zich enigszins schrap voor wat ging komen.

‘Met behulp van complementaire eigenschappen kan het DNA bij de celdeling een exacte kopie van zichzelf maken. Ondanks enkele reparatiesystemen treedt echter slijtage in de cel op. Het is u duidelijk dat door al die mislukte celdelingen ons lichaam de afvalstoffen niet meer voldoende kan verwijderen waardoor de cellen beginnen na te laten, we verouderen.’

Ellio knikte en zweeg, ook toen de dokter even niets zei, alsof hij de leerstof wilde laten bezinken.

‘Ook hersencellen slijten, hoewel ze niet kunnen delen. Dat wil zeggen dat onze hersenen onze levensduur bepalen. Door de lage stofwisseling in de hersenen kunnen we echter een respectabele gemiddelde leeftijd van honderdtachtig jaar bereiken. Hoe oud bent u meneer Zaoudi?’

‘Zeventig.’

Twee jaar minder dan zijn werkelijke leeftijd.

‘Oké, alle cellen die u op uw vijfendertigste bezat zijn volledig weg gedeeld, toch beschikt u nog steeds over dezelfde hersencellen van toen.’

Zijn lichaam mocht dan wel voortdurend delen, het kon nog een hele tijd mee zolang dat andere belangrijke orgaan niet ophield met kloppen. Dokter Aribó pikte erop in, alsof hij Ellio’s gedachten had gelezen.

‘De structuur van ons hart is erfelijk bepaald, maar de hersenen hebben bij de geboorte enkel hun basisfuncties. Ze moeten nog veel leren, bijvoorbeeld zien en praten. Wanneer het kind volwassen is, beginnen de hersencellen zelfmoord te plegen, dat is nodig om het teveel aan cellen teniet te doen. Ze krimpen en de buurcellen verzwellen ze. Uw hersenen verminderen dagelijks in capaciteit, maar lang niet in die mate zoals iedereen denkt.’

Een korte stilte viel in de kamer.

‘Dan kunt u me misschien nu vertellen waar u met dit verhaal heen wilt?’ vroeg Ellio.

‘Wacht, er is nog iets wat u moet weten voordat ik op de dode terugkom. Wanneer de vrouw de zaadcellen van de man tot haar eikel toelaat, bij de bevruchting, zijn de eerste delende cellen totipotent. Dat wil zeggen dat ze alle ingrediënten bevatten om een volledig organisme te vormen, ze noemen ze ook wel stamcellen. Wanneer een cel een doel in het organisme krijgt, verliest ze die eigenschap. Als je erin slaagt eender welke cel van een individu om te vormen tot een stamcel en het DNA-materiaal daarvan in een moedereicel inbrengt, dan is het mogelijk om exact dezelfde mensen op de wereld te zetten. Dat zijn klonen zoals u ongetwijfeld wel zult weten.’

Het moest er ooit van komen, dat klonen. Ellio knikte en zei:

‘Ik durf te wedden dat de dode een kloon was.’

De dokter knikte en zei:

‘Ik kon hem niet optisch vergelijken met zijn vader, ik kon ook zijn DNA-vingerafdrukken niet vergelijken. Het enige dat ik heb kunnen vaststellen is dat zijn cellen doodgedeed waren, vergelijkbaar met cellen die bevriezen en daarna weer ontdooien. Dat zou kunnen verklaren waarom zijn bloed zo stroperig en zwart was.’

Ellio dacht aan de moordenaars van Jaan de Rechtvaardige. De schrijver van het boek noemde de zwarte gedaanten *spieders*. En hij kon zich voorstellen dat spieders zwart bloed hadden. Hij wist genoeg, maar de dokter ratelde verder over klonen van geiten en schapen en koeien. Het zou nog wel even duren voordat ze mensen konden kloneren omdat het zelfs niet met apen lukte.

Ellio bedankte de goede man voor zijn uiterst interessante uitleg en ging weer op weg.

Tilia liep het atelier van meneer Klij binnen. De ruimte was gevuld met allerlei experimentele opstellingen. Een grote buis die door een gat in het dak naar buiten stak, trok haar aandacht.

‘Wat is dat?’ vroeg ze.

Meneer Klij zei plechtig:

‘Welkom in mijn laboratorium. Hier kan ik mij volledig uitleven. Die buis is een optische telescoop en te vergelijken met een gewone verrekijker, maar je kunt er hemellichamen mee bekijken.’

Meneer Klij liep naar de telescoop en stapte een trapje op. Hij klapte een oculair open en draaide aan enkele wielen zodat het hele ding iets naar rechts en naar beneden bewoog. Af en toe loerde hij door het gat om te controleren of zijn telescoop goed gericht stond. Toen hij daarmee klaar was, maakte hij met een handgebaar duidelijk dat Tilia mocht kijken.

Ze haastte zich het trapje op en loerde op haar beurt door de lens. Ze schrok even omdat ze haar eigen oog erin gespiegeld zag. Toen ze beter keek, riep ze:

‘Wat is dat? Het heeft zo’n vreemde vorm.’

‘Dat is Sofema. Haar vorm wijzigt voortdurend, maar dat is slechts schijn. Als je vanuit Sofema naar Malei zou kijken, zou je ongeveer dezelfde vormen zien.’

Tilia keek meneer Klij vragend aan, maar hij zweeg.

‘Ik heb een lange buis uit de lucht zien vallen en daaruit kwamen donkere wezens gekropen,’ zei Tilia, ‘zouden zij van Sofema afkomstig kunnen zijn?’

De stem in haar hoofd had het over *spieders* gehad.

‘Nee,’ zei meneer Klij, ‘ze komen uit de ruimte en opereren ook op Sofema. Ik heb een zwart gat in de ruimte gevonden waar het zo donker is dat er geen licht uit kan ontsnappen. Misschien is dat hun thuis.’

‘Wie weet,’ zei Tilia en achtte de telescoop geen blik meer waardig.

Ze daalde van het trapje af en slenterde door het atelier. Op een tafel in de hoek stonden kooitjes met muizen en ratten in. Aan de muur hingen kooien vol vogels.

‘Waarvoor gebruikt u die dieren?’

Meneer Klij aarzelde en gaf blijkbaar niet graag toe dat hij dieren nodig had om experimenten uit te voeren. Toch probeerde hij haar de noodzaak ervan te laten inzien.

‘Buiten astronomie en astrologie doe ik ook aan biologie, of beter, ik onderzoek celstructuren van levende wezens. Heel lang geleden leefden hier alleen eencelligen. Sommigen gaven hun vrije bestaan op om zich te specialiseren en als onderdeel van een gastheercel te functioneren. Miljarden jaren later zijn ze geëvolueerd tot complexe en meercellige wezens zoals planten, dieren en mensen.’

‘Denkt u dat hetzelfde ook op Sofema is gebeurd?’

‘Haar evolutie is vergelijkbaar. De technologie op Malei is misschien iets achter op die van Sofema. De communicatie tussen beide hemellichamen is ooit heel intens geweest, maar donkere wezens hebben die gestoord.’

‘Denkt u?’

‘Ja, de buis die je uit de lucht hebt zien vallen, is een soort raket. Op Sofema gebruiken ze raketmotoren om de treinen aan te drijven, maar ooit hebben ze er ook mee gevlogen. De vreemde wezens hebben die technologie gestolen maar op Malei zijn we nooit zover gekomen.’

‘Hoe weet u zoveel van Sofema?’ vroeg Tilia, ‘en waarom zijn er geen raketten op Malei?’

‘Ik heb via een radioverbinding contact met iemand op Sofema. Kennisoverdracht is een ding, maar technieken onder de knie krijgen is nog iets anders. Het fabriceren van materialen bijvoorbeeld speelt ons parten.’

‘U doet ook onderzoek?’

‘Ik hou me bezig met de vraag waarom onze celstructuur zoveel op die van onze werelden lijkt. In mijn koelkast staan

Petrischaaltjes waarin eencelligen seks hebben. Ze planten zich voort door eenvoudige celdeling, smelten samen en wisselen erfelijk materiaal uit.'

'Gelukkig hebben wij plezier aan het voortplanten,' zei Tilia.

Ze schrok van zichzelf. Meneer Klij lachte haar warm aan en leek met haar akkoord te gaan.

'Misschien hebben Sofema en Malei ook seks,' zei hij.

Meneer Klij vervolgde stoïcijns zijn rondleiding. In een hoek van het atelier stond een grote rechtopstaande tank waaruit witte damp ontsnapte.

'Dat ding lijkt te koken,' zei Tilia, 'maar ik voel de kou op een afstand. Wat zit daarin?'

'Ik probeer de stofwisseling van dierlijke organismen stil te zetten door ze op heel lage temperatuur te bewaren. Als dat lukt, zal ik ze weer tot leven roepen. Het vergaat vrouwelijke embryo's en mannelijke zaadcellen net zo, ingevroren leven voor mensen met voortplantingsproblemen.'

'Dat is mooi,' zei Tilia.

'Ik ben de enige wetenschapper in de wijde omtrek die zich met dergelijke experimenten bezighoudt. Je hebt het getroffen, bij mij kun je nog iets leren. Hoe lang leeft een vlieg volgens jou, een vlieg die van ouderdom sterft bijvoorbeeld?'

'Ik heb er geen idee van. We spreken van ééndagsvliegen, maar ik denk dat een gewone vlieg minstens vier manen leeft.'

'Goed gegokt, ongeveer tachtig dagen. En een muis?'

Ze dacht even na en vroeg:

'Twee jaar?'

'Nu zit je er helemaal naast. Wat dacht je van zes jaar?'

'Mooi, ik gun het ze.'

'Waarom leven grotere lichamen langer, denk je? De mens wordt gemiddeld honderdtachtig jaar oud, maar er bestaan mensen van tweehonderd. En wat met de verschillen in dezelfde soort? Werkbijen leven ongeveer vier manen, maar hun koningin kan het

veertig jaar uithouden. Ze zou nog langer leven als haar eigen werkers haar niet voortijdig opaten.’

‘Ik geef toe dat leeftijd een interessant onderwerp is,’ zei Tilia.

‘Dat is nog niet alles. Onze levensfuncties zijn goed voor negentig jaar. Daarna beginnen we minder goed te zien en krijgen we last van allerlei kwaaltjes. Bovendien raken vrouwen onvruchtbaar. En is de voortplanting niet één van de essentiële dingen van het leven?’

Tilia knikte en was tamelijk verwonderd over de enthousiaste uitleg van meneer Klij, maar ze kon het niet laten een pessimistische opmerking te maken:

‘Dan stel ik voor dat we een verplichte zelfmoord op negentig invoeren.’

Meneer Klij keek haar verwonderd aan en vroeg:

‘Meen je dat?’

‘Waarom niet? Wat voor zin heeft het om het leven te rekken? We hebben geen vastomlijnd doel voor ogen en vinden er zelf wel enkele uit, bijvoorbeeld werken of sporten, terwijl we ons daarnaast voortplanten zoals het hoort. We mogen ons echter niet als resultaat van de evolutie zien. Binnen onafzienbare tijd zullen we plaats moeten maken voor een sterker wezen, ondanks het feit dat we onze evolutie nagenoeg zelf in de hand hebben.’

Meneer Klij grijnsde en leek aangenaam verrast te zijn door zijn snuggere leerlinge.

‘Je hebt duidelijk over die dingen nagedacht, maar mag ik toch verder dromen over een lang leven? Want dan kan ik veel leren en mijn wetenschap opschrijven voor geïnteresseerden.’

‘Doe maar. Levensvragen blijven ons toch hardnekkig achtervolgen. En ik begin er nog meer over na te denken nu ik op de vlucht ben voor iets onbekends. Ik vraag me zelfs af of ik wel moet wegrennen. Is het niet beter om de vijand op te wachten en hem te vragen wat hij van me wil?’

‘Misschien wel ja, maar is het niet slimmer om je eerst beter in te lichten voor je dat doet?’

‘Daar hebt u gelijk aan,’ gaf Tilia toe.

‘Wie denk je dat jou het beste in deze materie kan inwijden?’

‘U misschien?’ vroeg ze.

‘Slimme meid ben jij,’ zei meneer Klij.

Hij klopte haar vriendschappelijk op de schouder en trok haar naar zich toe waardoor haar schouder tegen zijn borst drukte. Ze herinnerde zich de hartverwarmende knuffels van haar grootmoeder, maar die hadden haar ouders niet teruggebracht.

Meneer Klij leidde haar aan zijn arm via het woongedeelte naar de keuken. Daar stond een ijzeren ding op twee rubberen wielen langs de muur geparkeerd. Sommige delen van het ding waren felrood gekleurd, andere hadden een helgele kleur.

‘Wat is dat voor iets?’ vroeg ze.

‘Een moto en iets wat ik zonder de hulp van mijn vriend op Sofema niet in elkaar had kunnen knutselen. Alleen betwijfel ik of hij rijdt.’

‘Het is een mooi ding,’ zei ze terwijl ze het gevaarte van dichtbij bekeek en voelde hoe glad het reservoir en hoe zacht het zadel was.

‘Op Sofema rijden er miljoenen van die dingen rond, wellicht iets moderner dan dit machientje.’

‘Kan hij echt niet rijden?’ vroeg ze.

‘Normaal zorgt de motor voor de voortbeweging, maar de motor van dit juweeltje bevat enkel lucht. Het zou niet eerlijk zijn tegenover de vele paarden die op Malei als vervoermiddel dienen. Bovendien hebben ze op Sofema genoeg problemen met de giftige uitlaatgassen van de moto’s.’

‘Maakt hij ook zo’n hels kabaal als de zwarte dingen op vier wielen?’

‘Ja, in het begin waren er nog niet zoveel vierwielers op Sofema, maar geleidelijk aan veroorzaakte de smog in de grote steden gezondheidsproblemen bij de inwoners en nu mogen er alleen nog moto’s rijden.’

‘Jammer,’ zei Tilia, ‘met deze moto had ik de otto’s kunnen achtervolgen.’

‘Je had ze goed kunnen bijbenen, want die moto’s rijden sneller dan het snelste paard op Malei,’ beweerde meneer Klij.

Tilia was geïmponeerd, maar meneer Klij vergat dat er nog een verschil is tussen een otto en een spieder die zijn gedaante verandert naar het beeld van een otto.

Een luid gehinnik weerklonk vanuit het atelier. Milo liet zich horen. Tegelijkertijd landde Perro op de linker achteruitkijkspiegel van de moto en keek Tilia met een schuin kopje aan.

‘Dat is Perro,’ zei ze.

‘Is die merel van jou? Ik dacht dat één van mijn vogels was ont-snapt.’

‘Uw vogels hebben niet zo’n felgekleurde staart als Perro, bovendien is hij slim,’ zei ze terwijl ze haar hand uitstak als uitnodiging om op haar wijsvinger te komen zitten.

Perro wipte met slechts één fladderbeweging op Tilia’s hand. Hij liet zich op de snavel kussen, sprong omhoog en daalde neer op de schouder van meneer Klij. De vogel had van de oude man niets te vrezen.

‘Hij vertrouwt u al,’ riep Tilia.

Perro keek achterom, naar zijn collega’s in de kooien die jaloers toekeken.

Meneer Klij tikte met zijn wijsvinger op de gele snavel en probeerde hem naar zijn vinger te lokken. Zover wilde de merel niet gaan, want hij vloog op en verdween via de keukendeur naar de schuur.

Ze keken de vogel na en draaiden hun hoofden gelijktijdig naar elkaar. Meneer Klij vroeg:

‘Blijf je? Dan kan ik me eindelijk nog eens voordoen als een meester. Ik zal heus geen straffen uitdelen, ik weet zeker dat je een goed student zult zijn.’

Tilia dacht dat ze veel wist, maar meneer Klij kon haar nog veel bijleren.

‘Wat zal uw vrouw daarvan zeggen?’

‘Die is dood.’

Even viel er een ongemakkelijke stilte. Tilia haastte zich te zeggen:

‘Oké, u hebt mijn interesse danig gewekt en ik wil wel even bij u logeren.’

‘Wil je dan zo vriendelijk zijn om te stoppen met dat beleefde ge-u en me Gitas noemen?’

‘Gitas, wat eten we vanavond?’ vroeg ze.

Er was een groot leeftijdsverschil, maar Gitas had geen moeite om amicaal te zijn.

‘Geen idee, maar kun jij goed koken?’ vroeg hij.

Ze schaterlachten. Het ijs was gebroken.

Ellio stond weer aan de voet van de lange trap voor het ziekenhuis. Het leuke praatje met de verpleegster die tijdens zijn doktersbezoek op Laica had gelet werkte enigszins hypnotiserend, alsof hij op een onbekende wereld ronddoolde en niet meer wist waar hij heen moest.

De altijd aanwezige donderwolken ontnemen normaal het uitzicht op het landschap, maar nu was de avondhemel helder. Ellio droomde weg bij de aanblik van Elfematoraks en Erfematoraks. De toppen van de bergen waren besneeuwd en leken hem uit te nodigen om ze te komen beklimmen. Dat trof want ze lagen op de weg naar Vagna, waarvan sprake was in het rode boekje.

Hij keek naar de hond die aan zijn voeten op haar achterwerk zat. Laica keek naar hem op en bewoog haar oren enkele keren op en neer, in de hoop dat haar baas haar nieuwe instructies zou influisteren.

‘Wat denk jij?’ vroeg hij.

In zijn hoofd weerklonk: *Vermoord*.

Daar had je de dierlijke telepathie weer.

‘Denk jij dat die kloon werd vermoord?’ vroeg Ellio.

De stem zweeg. De hond tuurde de omgeving af, alsof zij op zoek was naar een plaatsje om uit te rusten.

‘Kom Laica, dat hotel daar lijkt me wel wat.’

Een hotelkamer met een waterbed zou een leuke tijdmachine zijn om naar een mogelijke droomwereld te reizen.

Hij stapte resoluut naar een drie verdiepingen tellend gebouw – op het dak ervan stonden torentjes die aan een kasteel deden denken – maar de hond bleef zitten.

‘Ga je nog mee?’

De hond leek liever een ander hotel te willen, maar ze legde zich bij de keuze van haar baas neer en volgde hem gedwee. Misschien waren er toch honden toegelaten.

Toen ze bijna voor de ingang van het hotel waren, tilde hij de hond op en verborg haar onder zijn wijde regenjas. Laica maakte met een licht gejack duidelijk dat ze de verdwijntruc niet erg aangenaam vond.

‘Braaf zijn meisje, het duurt niet lang. Hou je vooral koest wanneer ik aan de balie sta.’

Laica legde zich bij de situatie neer en hield zich stil.

Ellio keek achterom om te controleren of hij niet in de gaten werd gehouden, vervolgens liep hij naar binnen. Aan de balie sprak hij een hotelbediende aan.

‘Mag ik een kamer voor één persoon, alstublieft?’

‘Zeker meneer, mag ik u vragen het kleine toetsenbord te gebruiken om uw persoonsgegevens in te geven?’

‘Moet dat? Het is maar voor één nacht en ik betaal cash.’

‘Dat is de normale gang van zaken meneer,’ zei de bediende terwijl hij sluiks naar links en naar rechts keek, ‘maar als u er een bonus bovenop legt zal ik een oogje dichtknijpen.’

Hotels op Sofema doen identiteitscontroles en hun computers zijn verbonden met het rijksregister. De bediende wist niet dat Ellio politierechercheur was, maar voor een keer zag hij de overtreding door de vingers.

‘Dat is dan twaalfhonderd Sents,’ zei de bediende terwijl hij met zijn rechterhand het V-teken maakte en daarmee een verdubbeling van het gevraagde bedrag eiste.

Ellio schoof een briefje van tweeduizend Sents over de toonbank. Het was niet het dubbele en de man twijfelde, maar hij kreeg de kans niet om te reageren omdat een collega binnenkwam.

‘Dank u, hier is uw sleutel, kamernummer tweehonderd drieenzeventig, op de derde verdieping. Links vindt u de liften.’

‘Oké,’ zei Ellio, ‘en dank u.’

Hij verwijderde zich snel van de balie omdat Laica onder zijn jas een beetje wegzakte. De hond liet een gesmoorde kef horen en Ellio keek voor alle zekerheid achterom. Maar de hotelbediende was al in gesprek met zijn collega.

‘Gauw die lift in meisje, want je bent me te zwaar.’

De liftdeur ging net op tijd open. Hij stapte vlug in en riep:

‘Drie.’

‘Verdieping drie,’ zei een computerstem.

Laica jankte gedempt.

‘Gaaf het meisje? Hou je nog even stil.’

Even later stopte de lift abrupt op de derde verdieping. Uit de luidspreker weerklonk:

‘Welkom op de derde verdieping.’

Ellio is voor de computer, maar gadgets interesseren hem niet. Toch begreep hij dat blinden veel aan de stem zouden hebben.

De liftdeur ging open en een drom mensen stormde naar binnen. Net zoals in de retro stapten mensen in voor de afstappers konden uitstappen.

Hij duwde zich brutaal een weg vrij en sloeg linksaf, hoewel hij geen idee had waar kamer 273 lag. Hij bekeek de deurnummers en begreep dat hij de andere kant uit moest gaan.

Toen hij voorbij de lift liep, keek iemand hem door de sluitende deuren aan. Ellio meende de vermoorde rotrob bestuurder te herkennen. Of was het een kloon van hem? Zaten klonen achter hem aan om het rode boekje terug te halen? Nee, het moest een toevallige dubbelganger zijn geweest.

Laica blafte. Ellio liep haastig verder en vond kamer 273. Hij trok de sleutelkaart door de lezer, maar de deur opende zich niet. Bij de derde poging merkte hij dat hij de kaart omgekeerd hield.

Na nog een poging klikte de deur automatisch open. Hij ging naar binnen, haastte zich naar het bed en liet Laica vanonder zijn jas erop vallen. Achter hem viel de deur met een harde klik in het slot. De hond bleef even beduusd liggen, vervolgens schudde ze zich uit alsof ze net vanonder een regenbui kwam.

Ellio deed zijn jas uit en liet zich naast Laica op het bed vallen. Laica legde vervolgens haar kop op zijn buik en liet zich achter de oren krabben. Samen droomden ze.

Toen hij wakker werd had hij niet onmiddellijk in de gaten dat het weer de echte wereld was die zich rondom hem materialiseerde. Door zijn te grote fantasie zag hij nog het bezwete gezicht van de verpleegster boven hem hangen. Ze had op het punt gestaan hem naar een onpeilbaar hoogtepunt te stuwen, maar hij begreep nu dat de harige kop die hem onder zijn neus en op zijn mond likte van Laica was.

‘Laica, hou op, wat doe je?’

De hond blafte één enkele keer zoals haar dat was geleerd en sprong van het bed naar de deur.

‘Wat is er aan de hand, meisje?’

Weer blafte zij één keer en sprong met haar voorpoten tegen de deur. Ze keek achterom met een blik alsof ze niet duidelijk genoeg kon zijn.

Soms werkte de hondentelepathie niet zo goed, maar plots kwam een woord van de binnenkant van zijn schedeldak los: *Wegwezen*.

‘Wegwezen?’ vroeg hij ongelovig.

Wegwezen.

Tweemaal hetzelfde woord was duidelijk genoeg. De gang leek hem de slechts denkbare plaats om langs weg te vluchten. Maar Laica bleef tegen de deur springen alsof ze hem in die richting wilde leiden.

Ellio liep naar een venster en begreep dat het geen uitvluchtmogelijkheden bood omdat ze veel te hoog zaten. De hond had gelijk.

‘Oké, dan gaan we langs de deur.’

Laica hield op met tegen de deur te springen.

Ellio opende ze op een kier en tuurde erdoor. De gang was leeg. Stilletjes trok hij ze verder open en keek naar links, naar rechts en weer naar links om zeker te zijn dat daar de situatie niet veranderd was. Hij stapte door de deuropening en rende naar de liftdeur. Laica volgde haar baasje zonder te dralen.

Ellio duwde op het knopje met de pijl omlaag en wachtte ongeduldig. Hij bleef rechts van de liftdeur staan om mogelijke passagiers uit te laten stappen, maar Laica ging ervoor zitten.

‘Laica, kom hier zeg ik je.’

De hond kwam niet.

Toen de liftdeuren opengingen, liep de hond kwispelend de lift in. Ellio durfde een blik in de lift te wagen en zag tot zijn grote verbazing Ulla de verpleegster op haar hurken zitten terwijl ze Laica achter de oren krabde.

Ellio was sprakeloos en daarom opende de vrouw het gesprek:

‘Hoi, enkele knullen zijn in het ziekenhuis navraag komen doen. Ze waren geïnteresseerd in een man met een hond, maar ze wilden niet zeggen waarom zij die zochten. Is het goed dat ik hen naar de andere kant van de stad heb gestuurd?’

‘Je bent geweldig, maar ik herinner me niet dat ik je heb gezegd waar ik logeerde?’

‘Nee, maar je hebt gezegd dat je een hotelkamer zoekt. Ik had geluk, er zijn slechts drie hotels in deze buurt. Bij het tweede heb ik al prijs.’

Ulla ging staan. De liftdeur was ondertussen automatisch dichtgegaan en de lift bewoog niet.

‘Denk je dat iemand je tot hier heeft gevolgd?’

Haar gezicht sprak boekdelen. De kans was groot.

‘Oké, als je mogelijke achtervolgers het lampje van de lift in de gaten hebben gehouden, weten ze op welke verdieping je zit,’ legde hij uit, ‘dan zullen ze via de trappen naar boven komen.’

Ellio riep de verdieping waar hij naartoe wilde:

‘Een.’

Voor het geval de spionnen met z’n tweeën waren en de andere op de gelijkvloerse verdieping hen opwachtte.

‘Eerste verdieping,’ herhaalde de computerstem.

Na een snelle rit opende de liftdeur zich op de eerste verdieping. Ellio stak zijn hoofd naar buiten en zei:

‘We mogen van geluk spreken dat dit hotel zo weinig gasten heeft. Kom mee.’

Ulla liet zich gewillig aan haar hand meetrekken. De hond had geen instructies nodig en liep voor hen uit naar de volgende straat-hoek. Ulla stelde rennend de vraag die zij aan de balie was vergeten:

‘Hoe heet jij?’

‘Ellio Zaoudi.’

‘Vreemde voornaam niet?’

‘Dat kan ik van jou ook zeggen,’ zei hij.

Ulla liet zich nog steeds leiden, maar Ellio verwachtte dat haar volgzzaamheid niet lang zou duren. Samen achtervolgden ze Laica naar een trap die hen hopelijk naar de vrijheid leidde.

Halsoverkop daalden ze de brede trap af, niet omkijkend naar mogelijke spionnen. De trap gaf uit op een groot, leeg plein; de kas-seistenen waren in rood en grijs en het patroon deed denken aan een abstract schilderij.

Ellio bleef stilstaan terwijl Ulla verder wilde gaan, maar hun handen beten zich in elkaar waardoor ze bijna vielen. Ze zagen Laica naar een drukke straat rennen, waar enkele klaarstaande taxi’s stonden.

De verpleegster keek hem verwilderd aan en zei:

‘Als je mij loslaat komen we misschien sneller vooruit.’

Terstond loste hij Ulla’s hand en zij glimlachte.

‘Dat is beter,’ zei ze, ‘ga maar, ik zal je wel volgen.’

Hij herademde opgelucht en draaide zijn hoofd naar de taxi’s. Ellio zag nog net dat een taxichauffeur naar Laica stampte. Maar de hond sprong op tijd weg.

Even later kwamen ze bij de taxi aan.

‘Is dat jullie hond?’ vroeg de taxichauffeur.

Ellio zei hijgend:

‘Ja, maar ze zal je geen kwaad doen.’

‘Dat weet ik nog zo net niet. Ik ben van mening dat elke hond kan bijten, net zoals elk mens tot moord in staat is.’

In normale omstandigheden zou hij de man op zijn plaats zetten, maar hij wilde slechts van zijn vervelende achtervolgers af. Hij vroeg de man:

‘Kun je ons naar de zuidelijke buitenkant van Gnek brengen?’

‘Met de hond?’

‘Natuurlijk.’

De taxichauffeur dacht even na en zei:

‘Oké, voor vijfhonderd Sents.’

‘Wat? Zoveel?’

‘Zonder hond zou het goedkoper zijn,’ zei de man.

‘Oké dan, maar snel.’

‘In zesde versnelling als het moet,’ zei de man.

Hij wees trots zijn trike aan: een ding op drie wielen, iets groter dan een moto maar met een dak voor de passagiers.

Ellio maakte Ulla met een handgebaar duidelijk dat ze als eerste mocht instappen. De hond sprong zonder bevel op haar schoot en Ellio stapte als laatste in.

‘Hou je vast,’ riep de man die de trike al gestart had.

De waarschuwing kwam net op tijd, want hij liet de koppeling te bruusk los waardoor het voorwiel een tiental centimeters de lucht in ging.

‘Dat is een gek,’ riep Ulla.

‘Wees gerust, ik zal je stevig vasthouden,’ zei Ellio.

Ulla glimlachte. De verpleegster had op haar beurt Laica in een greep en dat vond de hond niet zo erg.

Onverwacht kwam een moto naast hen rijden. Het apparaat dat de duopassagier vasthield leek op een camera, maar Ellio kon zich voorstellen dat het een schiettuig was.

‘Probeer die mannen af te schudden,’ riep Ellio naar de taxibestuurder, ‘ik betaal je dubbel.’

Hun chauffeur draaide aan de gashendel en de machine schoot als een pijl uit een boog vooruit. De achtervolgende moto bleef in volgende seconden tientallen meters achter.

Ellio keek achterom. Zijn glimlach bevroor al snel op zijn gezicht. Ook de bestuurder van de andere moto had de nodige reserve achter de hand. Het ding doemde in geen tijd weer naast hen op.

Hun chauffeur probeerde de achtervolger met enkele slalom-bewegingen sneller af te zijn, maar de moto bleef hen hardnekkig hinderen. Ellio zette zich schrap en Ulla keek hem bevreesd aan. Het volgende moment sloeg de trike tegen de betonnen boord van de weg en maakte een buiteling.

Uiteindelijk maakte de herrie plaats voor stilte. Ellio zat nog in het overdekte gedeelte van de taxi. Hij haastte zich uit het wrak en zag Ulla met bebloed hoofd op de weg liggen. Aan haar verwondingen te zien was ze op slag dood. De taxibestuurder en de achtervolgende moto waren nergens te bespeuren. Moto's scheurden voorbij, maar niemand stopte. Binnen de kortste keren zou een reddingsploeg of politie aangereden komen, want camera's langs de weg registreren ongevallen en slaan automatisch alarm bij de nooddiensten.

Laica had geen schrammetje opgelopen en stond aan de rand van de weg naar hem te staren. Nog wat duizelig probeerde Ellio naar haar toe te lopen. In de verte hoorde hij een sirene naderen. Wat kon hij de politie vertellen? Dat hij op klonenjacht was? Nee, hij maakte zich beter uit de voeten.

Laica blafte, alsof ze hem wilde aanmanen haar te volgen. De hond gaf hem een gevoel van veiligheid, maar ook een van mysterie. Wat had ze voor hem in petto? Hij kon niet langer bij die vraag stil blijven staan en volgde de hond door de manshoge struiken. Aan de andere kant verraste de stilte hem.

Jammer van Ulla. Maar zij had wellicht Laica van de dood gered.

In het zwakke ochtendlicht dat door de gordijnen scheen, overdacht Tilia haar laatste droom waarin haar buurjongen een tekening van haar had gemaakt in haar poëziealbum, naakt.

Ze had goed geslapen in de logeerkamer van Gitas, die uitkeek op de kleine binnenplaats waar de paarden in de buitenlucht konden staan. Plaats om te galopperen of te draven was er echter nauwelijks.

Ze zwaaide elegant de dekens van zich af en sprong uit het grote bed. In slip liep ze naar de enige kleerkast in de kamer en opende de deuren een voor een. De vrouw van Gitas had zich de klassieke kleding toegemeten: jurken in fijne stof en met allerlei bloemmotieven erop gedrukt. Dat was niet zo haar stijl.

Tilia had geen kleren van thuis kunnen meenemen. Ze besloot in de stad enkele gemakkelijke broeken en bloezen te gaan kopen en sloeg de kastdeuren iets te fel dicht waardoor een doos die bovenop de kast stond met een klap op de grond viel.

Perro, die vanaf de vensterbank naar Tilia zat te kijken, vloog geschrokken op en verdween uit het zicht.

‘Perro, het is niets. Kom terug,’ riep ze hem na.

De inhoud van de doos lag verspreid over de vloer: brieven en enkele boekjes. Tilia legde ze terug in de doos met de gedachte dat het souvenirs van Gitas’ vrouw waren, toen een los vel papier uit een bundel viel. Het was een oud verkreukeld krantenknipsel aan de bruine kleur te oordelen.

Voetstappen weerklonken op de krakende trap en ze haastte zich de doos terug op de kast te zetten. Toen ze het krantenknipsel wilde oprapen, blies een toevallige windvlaag door het open raam het blad onder de kast.

Iemand klopte op de deur. Snel sprong ze in het bed en deed alsof ze net wakker werd.

‘Kom maar binnen.’

De deur ging open en Gitas kwam in de deuropening tevoorschijn. Hij zag de open kastdeuren en vroeg:

‘Kun je de kleren van mijn vrouw gebruiken?’

Gitas vroeg het onbewogen, wat betekende dat hij de dood van zijn vrouw had verwerkt.

‘Nee, mijn moderne look is me dierbaar en daarom ga ik in de stad iets nieuws kopen.’

‘Het is fijn om weer een vrouw in huis te hebben.’

Tilia meende te weten wat de kwieke, oude man bedoelde.

‘Voor jou is het leeftijdsverschil misschien geen probleem maar voor mij wel.’

‘Pas op, ik wil geen seks. Je bent mooi en ik kijk graag naar mooie vrouwen.’

‘Geile mannen houd ik met mijn venijnige opmerkingen wel van me af.’

‘Ik hoop niet dat ik je aanleiding geef om venijnig te worden. Ik denk dat je me al in je hart hebt gesloten.’

Ze keek verbaasd op. Hoe kon hij weten dat ze zich tot hem aangetrokken voelde? Niet als minnaar maar als vader.

‘Een beetje wel ja, omdat je op mijn vader lijkt. Hij had ook een kaal hoofd en een sympathiek gezicht. Je ogen lijken nog het meest op hem. Ik draag steeds een oude foto bij me die ik van mijn grootmoeder heb gekregen.’

‘Laat eens zien?’ vroeg Gitas.

Een merelachtig geluid weerklonk door de kamer.

‘Hé, je bent terug, maffe vogel,’ riep Tilia.

Door de zoete stem van zijn bazin vloog Perro van de vensterlatei op en landde op Gitas’ schouder.

‘Hij mag je wel,’ zei Tilia.

Ze haalde de foto van haar vader vanonder het kussen vandaan en gaf hem aan Gitas. Die ging op het bed zitten en hield de foto op armlengte afstand. Hij keek door spleetoogjes omdat hij niet meer zo goed kon zien en zijn bril beneden in het atelier lag.

‘Ik herken wel enkele trekken, maar je vader is knapper.’

Terwijl Gitas haar de foto teruggaf, glimlachte ze, omdat hij er niets van meende. Hij stond van het bed op en wandelde naar de deur. Perro fladderde terug naar de vensterbank.

‘Vanmiddag zal ik je iets uitleggen over de biologie van Malei. Dan kun je nu de stad in gaan om kleren te kopen. Ik zal op je wachten in het atelier.’

Ze dacht even na en zei:

‘Gitas, als jij Milo voedert, trakteer ik je op een etentje. Daarna mag je zoveel lesgeven als je wilt.’

Gitas draaide zich half om en zei met een stralende glimlach:

‘Dat is een deal.’

Terwijl hij de deur dichttrok, sprong Tilia uit bed en zei:

‘Nog even mijn kleren aantrekken en ik ben weg.’

‘Geen ontbijt?’ vroeg Gitas door een kier.

‘Ik heb geen honger ’s morgens, en straks zal ik genoeg eetlust hebben om een viergangenmenu binnen te spelen.’

‘Het ontbijt is de belangrijkste maaltijd van de dag, maar jij moet het weten. Ik ben je vader niet.’

Hij knipoogde en sloot de deur achter zich.

Tilia was weer alleen met de merel.

Ze kleepte zich en trok haar schoenen aan. Terwijl ze het bed opmaakte, herinnerde ze zich weer het krantenknipsel. Ze liep naar de kast, bukte zich en nam het van de grond op. Ze nam niet de tijd om het te lezen maar stak het in haar hemdzakje.

‘Perro, kom je?’

De merel vloog fluitend achter haar aan, de trap af naar de voordeur.

‘Gitas, tot straks,’ riep Tilia.

Gehinnik weerklonk vanuit de stal en Tilia stelde zich voor dat Milo smoezelde met een merrie.

Ze stak de straat over en bekeek de etalage van de kledingzaak tegenover het huis van Gitas: babykleertjes.

Op de hoek van de straat vond ze een kledingzaak voor vrouwen. De uitgestalde kledingstukken waren mooi en de prijzen vielen mee. Dus ze ging naar binnen.

Het was een grote winkel en verkoopsters bedienden de klanten op hun wenken. Een kleine, blonde vrouw in een modieus zwart kleedje kwam in haar richting gelopen en vroeg:

‘Mevrouw, is dat uw vogel?’

Tilia keek in de richting die de juffrouw aanwees en zei:

‘Oei, ik zal hem voor alle veiligheid naar buiten sturen.’

‘Dat lijkt me een goed idee,’ zei de vrouw.

Nog voor ze iets naar de vogel kon roepen vloog Perro naar buiten, rakelings langs het hoofd van een vrouw die net binnenkwam.

Tilia ging de rekken af en verzamelde drie gekleurde jeans en drie dunne bloezen in felle kleuren. Daarmee ging ze naar een kleedhokje en schoof het gordijn achter zich dicht.

Ze hing haar broek aan de haak. Toen ze haar hemd over het hoofd uittrok, viel het krantenknipsel voor haar voeten op de grond. Slechts met haar slip aan zette ze zich op de kleine stoel en onderzocht het blad.

Bovenaan stond een tekening van een ingewikkeld apparaat dat leek op een spinnenweb van buizen. De bijbehorende tekst vertelde over een ontmoeting met ruimtewezens. Volgens de schrijver waren ze intelligenter dan de mensen van het Soleistelsel. Hij nodigde de lezer uit op zoek te gaan naar de hogere wezens die het voor het zeggen hadden buiten Sofema en Malei.

Ze schrok omdat een slanke vrouwenhand het gordijn opzij wilde schuiven, maar ze kon nog net op tijd een waarschuwing uitschreeuwen. Ze trok snel haar oude kleren aan en vluchtte uit het kleedhokje zonder de nieuwe kleren te hebben gepast.

Tilia dacht: *Betalen en wegwezen*. En dat deed ze ook, drie zakken met zich mee sleurend.

Ze rende terug naar het huis van Gitas en belde aan. Met een glunderend gezicht liet hij haar binnen en vroeg:

‘Je hebt mooie kleren gevonden, zie ik.’

Ze vond dat de zakken genoeg waren als antwoord en vroeg:

‘Heb je Milo gevoerd?’

‘Jawel, mijn kind,’ zei hij op een charmante manier.

Tilia zette de zakken in de gang en samen verlieten ze het huis.

Terwijl ze in de richting van het beloofde restaurant wandelden, begluurde Perro het tweetal met een scheef kopje vanaf een vensterbank op de eerste verdieping.

Ze liepen het atelier weer binnen. Tilia volgde Gitas’ bewegingen terwijl hij naar iets zocht.

‘Tilia Norg, je hebt me helemaal in de war gebracht met je straffe tafelverhalen.’

Ze had genoten van het etentje met Gitas.

‘Sorry, maar dat was niet mijn bedoeling.’

‘Soms snak ik naar sociaal contact, maar op een feest wil ik binnen de kortste keren de stilte van mijn eigen huis weer opzoeken,’ zei Gitas.

‘Dat gevoel heb ik ook soms, ergens zijn en naar een andere plaats verlangen.’

‘Aha, gevonden,’ zei hij en stak de paperassen in de lucht, ‘ik zal je een andere keer uitleggen wat dat gevoel kan betekenen, maar eerst iets anders. Weet je wat van de voortplanting af?’

Tilia wist niet wat hij bedoelde en glimlachte.

Het schoot hem te binnen dat hij beter zijn vraag wat duidelijker stelde.

‘Ik bedoel of je exact weet wat er gebeurt bij de coïtus, of dat je daar maar een vaag idee van hebt?’

Tilia dacht even na en antwoordde:

‘Het is een beetje gênant, maar omdat je zo ernstig bent wil ik daar wel op antwoorden. De geneugten van de liefde bedrijven zijn mij niet onbekend. Ik heb een vriend gehad en die kwam veel te snel klaar.’

‘Wat wil je? Mannen zijn op het orgasme gefixeerd en dat kunnen we snel bereiken. Vrouwen hebben een langere opwarming nodig.’

Tilia stak haar vinger op, als een voorbeeldige leerling.

‘Ja Tilia, stel je vraag maar.’

‘Is reproductie het onderwerp van de les van vandaag?’

‘Ik wil het hebben over menselijke lichamen en het verwekken van nieuwe mensen. Je begrijpt dat mannen en vrouwen elkaar door en door moeten kennen om ook goed met elkaar te kunnen vrijen.’

‘Ben jij een goede minnaar?’ vroeg Tilia.

Gitas keek haar verbaasd aan en zelf was ze ook enigszins geschrokken, want normaal vroeg ze zoiets niet aan iemand die ze slechts een dag kende.

‘Vooral als ik mooie vrouwen het hof maak.’

Ze kon niet vermijden dat ze bloosde. Ze trokken elkaar duidelijk aan.

‘Dat is leuk,’ zei Tilia.

Waarop Gitas zei:

‘Dan zal ik je eens bondig uitleggen hoe het leven in elkaar zit, biologisch gezien weliswaar. Oké?’

‘Ik luister,’ zei Tilia.

‘Wel, ons lichaam bestaat uit cellen die ongelooflijk variëren in vorm. Hoe uit dode materie levende cellen konden ontstaan, dat is een heel ander verhaal. Dat zal ik je wel vertellen als we nog wat tijd over hebben.’

‘Dat lijkt me interessant, want daar weet ik ook veel minder van dan ik zou willen.’

‘Oké, let op, cellen groeien niet, ze delen.’

Tilia gleed met haar linkerhand over haar rechterdijbeen en stond even stil bij de delende cellen in haar eigen lichaam.

Omdat ze niet reageerde op zijn markante uitspraak, vervolgde Gitas zijn wetenschappelijke uitleg.

‘Een deling kan niet doorgaan wanneer de temperatuur tot beneden vijftwintig graden Celsius daalt of boven vijfenveertig graden Celsius stijgt.’

‘Bedoel je de buitentemperatuur?’

‘Nee, de lichaamstemperatuur, maar je doet me aan iets denken. Stel je voor dat de omgevingstemperatuur de celdeling beïnvloedde. Dan zouden we wat meemaken.’

Gitas droomde even weg, alsof het idee alleen al genoeg was om een nieuw boek te schrijven.

Na een korte stilte durfde Tilia te zeggen:

‘Meester Klij, niet dromen hé?’

‘Sorry, waar was ik?’

‘Celdeling, weet je nog? Ik vraag me alleen af wanneer we aan de voortplanting toekomen.’

‘Wacht maar, jij ongeduldige meid.’

‘Hé, ik ben een volwassen vrouw.’

‘Dat wil ik wel eens zien,’ zei Gitas.

Hij keek haar ondeugend aan, maar Tilia reageerde niet.

‘Wist je dat cellen die op het punt staan te delen door straling vernietigd of misvormd kunnen worden?’

‘Nooit over nagedacht, maar wat is straling?’

‘Ik kan het moeilijk uitleggen, maar straling is niet goed voor onze cellen, ze gaan erdoor muteren.’

‘Wat is muteren?’ vroeg Tilia.

Ze voelde zich een kind van acht dat niet ophield met vragen te stellen.

‘Muteren kun je zien als evolueren, maar laat ik bij het begin beginnen oké?’

Tilia knikte en Gitas legde uit hoe de cel in elkaar zat. Ze begreep er niets van maar ze liet Gitas zijn gang gaan. Toen hij een DNA-molecule tekende, zette Tilia zich iets rechter. Dat het leven zo complex opgebouwd was, overtrof haar stoutste verwachtingen.

Ze stak haar vingertje op en zei:

‘De leerstof interesseert mij, maar ik begrijp nog altijd niet waar je heen wilt.’

‘Oké, ik zal ter zake komen,’ zei hij, ‘het belangrijkste onderdeel van het chromosoom is het gen of de materiële drager van een erf-factor. Per kenmerk zijn er twee genen op beide delen van een chromosoompaar. Wijzigingen in het gen leiden tot genmutaties en die bepalen de evolutie van een soort. Bij het mixen van al die genen gaat er geregeld iets fout waardoor enorme variaties in organismen ontstaan. Wij denken dat uit de ene levensvorm een betere groeit en dat de mens het resultaat van de evolutie is, maar dat is niet waar.’

‘O nee?’ vroeg Tilia plagerig.

‘Evolutie stopt nooit.’

‘En als Solei uitdooft?’

‘Oké, dan misschien wel,’ gaf Gitas toe, ‘klaar voor de voortplanting?’

‘Jawel meester,’ zei Tilia.

Ze voelde zich in het bijzijn van de oudere man flirterig en dat vonden ze beiden heel plezierig.

‘Je weet wel dat uit de eierstok van de vrouw elke maan een eicel via de eileider naar de baarmoeder reist. In de teelballen van de man worden zaadcellen aangemaakt die via een overbrugging in de bijbal terechtkomen. In de bijbalgang worden de spermatozoa opgeborgen voor onmiddellijk gebruik.’

Tilia luisterde aandachtig terwijl Gitas nauwgezet de paring, de zaadlozing, de bevruchting van de eicel en de groei van het embryo in de baarmoeder uitlegde. Ten slotte zei hij:

‘Het embryo heeft zijn typisch menselijke vorm na acht weken en dat noemen we een foetus. Daarin zijn alle organen gevormd. Levensvatbaar wordt het pas na vierentwintig weken.’

Gitas keek haar zwijgend aan. Zijn les zat erop en hij leek Tilia’s vragen af te wachten.

Tilia droomde weg bij het beeld van twee naakte, zwetende lichamen die één werden. Doorheen de mistige omgeving – of was

het de stoom die door de vrijpartij vrijkwam? – zag ze een interstellare ruimte met botsende hemellichamen die nieuwe werelden schiepen.

‘Gaat het meisje?’

Tilia keek Gitas aan en voelde zich vechtlustig.

‘Nu ben ik er helemaal klaar voor,’ zei Tilia.

Starend naar een van de vrouwelijke merels in de vogelkooi besloot Perro zich terug te trekken. Hij vloog door het openstaande raam aan de straatkant naar buiten en vermeed zo elk geluid van parende mensen of dieren.

Ellio overzag de mooie tuin die als oase in een bakstenen woestijn fungeerde. Rondom het grastapijt waren begonia's, petunia's en lobelia's aangeplant. Daarachter stond een dikke haag van rododendrons en enkele populieren die de geluiden van de straat volledig absorbeerden. De drie banken waren onbezet.

Bovenop het glazen gebouw van twee verdiepingen stonden drie parabolische spiegels. Ernaast waren twee koepelvormige behuizingen te zien, één van glas en één van glanzend metaal. Van de laatste bewogen de twee helften uit elkaar en kwamen met een harde klik tot stilstand. Uit de vrijgekomen ruimte verscheen een telescoop. Het ding krikte zichzelf omhoog tot zijn hoogste positie.

Ellio gaapte met kinderlijke aandacht het gebouw en zijn installaties aan, maar het geblaf van Laica bracht hem terug naar de werkelijkheid. De hond stond aan de ingang op hem te wachten. Enkele jonge vrouwen kwamen naar buiten en wilden de hond te aaien. Laica liet zich dat welgevallen en liep daarna met enkele jongens mee naar binnen.

'Verdomde hond, wat ga je nu weer doen?' riep Ellio.

Hij liep naar de ingang en de schuifdeuren gingen automatisch voor hem open. Eenmaal binnen sloten de deuren zich geluidloos achter hem. Laica was nergens te bespeuren.

'Waar mag die hond zich nu weer verstopt hebben?'

'Zoekt u een zwarte middelgrote hond meneer?' vroeg een engelachtige stem achter hem.

Ellio draaide zich om en stond oog in oog een met knap meisje dat hem met knipperende oogleden aankeek.

'Inderdaad, waar is ze?'

'Hij is daarnet met mijn vriendin meegelopen. Zij heeft astronomie op de hoogste verdieping. Daar, de deur in de hoek brengt u naar het trappenhuis en het planetarium,' zei het meisje terwijl ze de deur aanwees.

'Dankjewel, je bent een toffe meid.'

Hij keek haar doordringend aan. Haar ogen spraken boekdelen, haar blik was helder en haar glimlach gemeend.

‘Helaas moet ik nu gaan,’ zei hij en stormde de trap op.

Twee verdiepingen hoger haastte hij zich naar de enige deur die hij zag. Hij duwde beide deurbelven wild voor zich uit waardoor ze tegen de muur bonkten en terug dicht sloegen. De leerlingen keken vreemd op van zijn luidruchtige binnenkomst.

Hij stond onder een glazen koepel en keek omhoog. Het viel hem op dat een donkere sterrenhemel te zien was en niet de donkerblauwe wolken die boven het gebouw hadden gehangen. Oneindig veel sterren flonkerden aan het firmament. Ellio had nog nooit zoiets moois gezien.

Laica kwam spontaan naast hem zitten.

Ellio voelde zich gedwongen zijn ruwe entree uit te leggen:

‘Sorry voor de storing. Ik kwam enkel mijn hond terughalen.’

Ellio probeerde Laica met zich mee te trekken, maar de hond stribbelde tegen. Ellio vloekte binnensmonds.

Een man van middelbare leeftijd kwam vanachter zijn lessenaar vandaan en zei:

‘Meneer, dit planetarium is voor iedereen toegankelijk, maar mag ik u vragen uw hond aan de lijn te houden.’

Laica blafte en kwispelde. Ellio maakte haar met één kwaai blik duidelijk dat ze zich koest moest houden. Hij was niet zo voor leiband, en Laica ook niet, maar het moest nu even.

De man met zijn grijze, golvende haardos zag dat Ellio de hond weer onder controle had en liep terug naar zijn lessenaar. Hij richtte zich tot zijn publiek en zei:

‘Via een verrekijker met een lensopening van tien centimeter kun je al een boeiende zoektocht aan de sterrenhemel beginnen. Maar bij klaarlichte dag zijn er zoveel signalen in de lucht dat de lichtgolven van de sterren onmogelijk te zien zijn. Ook de wolken op Sofema belemmeren het zicht op de sterren. Daarom gebruiken we hier glas van een speciaal materiaal dat alleen golven in een smalle frequentieband van één tot tien gigahertz doorlaat.

Onder de andere koepel in het lokaal hiernaast bevindt zich een lichtsterke optische telescoop van twee meter. Daarmee kijken we in de lokale ruimte van ons eigen sterrenstelsel. Met de parabolische ontvangers op het dak kunnen we signalen van veel verdere sterrenstelsels ontvangen.'

Ellio zette zich op de dichtstbijzijnde bank. Het ding kraakte hevig, maar de professor ging na een korte stilte onverstoord verder. Ellio staarde naar de sterrenhemel en voelde zich helemaal niet alleen in het heelal.

De spreker legde zijn theorie over het ontstaan van leven op Sofema uit. Hij had het over allerlei steenachtige klompen die vanuit de interstellaire ruimte op het hemellichaam waren ingeslagen en organische moleculen hadden achtergelaten.

Op een immens grote tv aan de muur verschenen indrukwekkende beelden die de uitleg van de professor illustreerden. Het leek erop dat dikke regendruppels op de koepel neervielen, maar Ellio realiseerde zich dat de geluiden bij de inslaande meteoren hoorden.

'Als jullie goed door de koepel kijken, kunnen jullie lichtende sporen aan de hemel herkennen. Wel, dat zijn meteoren of meteorieten. Kleinere stofdeeltjes die verdampen zonder sporen achter te laten. De volkswijsheid zegt dat je bij het zien van een meteor of een meteoriet een wens mag doen, maar ik garandeer niet dat die zal uitkomen.'

De spreker liet weer een stilte vallen. Ellio zocht de sterrenhemel af, maar hij zag geen vallende sterren. Uit de reacties van het publiek leidde hij af dat zij meer geluk hadden.

'Toen eenmaal de nodige bestanddelen voorhanden waren kon het koken van de soep beginnen. Het heeft lang geduurd, maar uiteindelijk leidde dat tot de mens op Sofema en Malei. Andere werelden moeten niet noodzakelijk op die van ons lijken. Neem Titan, een van de manen van Saturnus in het naburige Zonnestelsel, dat is een zee van methaan met continenten van ijs en ik denk niet dat daar een levend wezen kan gedijen.'

Op de wand verscheen een bol die op een metalen kaats leek.

‘In hetzelfde stelsel staat veel dichter bij Zon de planeet Aarde. Ooit bezat ze grote oceanen en was er intelligent leven.’

Ellio herinnerde zich de naam van de oude wereld uit het rode boekje. Op de tv aan de muur verscheen een ongelooflijk mooie wereld.

De makers van de film hadden wel heel veel fantasie aan boord gelegd. Boven de immense blauwe partijen hingen witte wolkenlierten, sommigen zo groot dat ze een kwart van het oppervlak bedekten. Op andere plaatsen bestond de bol uit een samenspel van rode en bruine vlekken. Schuin bovenaan was een uitgestrekte witte vlek te zien.

‘Helaas gaan werelden ook stuk. Aarde is nu verschroeid door Zon. Als Solei is opgebrand, gaan ook wij ten onder.’

De professor zweeg en had weinig last van de negatieve noot aan het einde van zijn presentatie.

Ellio kon zich de lege ruimte met die ontzaglijke afstanden tussen de sterren nog altijd niet goed voorstellen. Hij keek langs alle kanten in het verleden en wist dat hij de ruimte nooit zag zoals ze werkelijk was. Ook het leven op Sofema en Malei was uniek.

Het licht in de zaal ging aan. Laica had er genoeg van en probeerde zich los te trekken.

‘Hou op,’ zei hij en zag ineens het meisje zitten dat Laica achter de oren krabde.

Ellio lachte haar aan en vroeg:

‘Wie ben jij? Waar is je mama of papa?’

Het meisje trok haar schouders op, alsof ze het zich helemaal niet wilde aantrekken.

‘Ben je alleen?’ vroeg Ellio.

Het meisje knikte en ging staan. Ze was nog maar een kind, Ellio schatte haar zestien. Haar lang haar hing over haar schouders en een staart bovenop het hoofd was modieus naar achteren geslagen. Ze had een donkerblauwe stretchbroek aan waarover ze een groene, wijd hangende pull droeg. Haar oranjerode schoentjes zagen er duur uit.

‘Mag ik met u meegaan?’ vroeg ze terwijl ze Laica aaide.

‘Ben je de weg kwijt?’

‘Ja, ik was bij mijn papa op bezoek, maar die bekommert zich liever om zijn nieuwe vriendin,’ antwoordde het meisje pruilend, bijna wenend.

‘Stil maar, kindje,’ zei hij, ‘waar woon je?’

Het meisje schokschouderde. Het kon haar blijkbaar niet schelen of ze terug naar haar moeder moest. Belangrijker was dat ze bij haar vader weg was.

‘Zijn je ouders gescheiden?’

Ze knikte.

Ellio leefde met haar mee en vroeg:

‘Mijn naam is Ellio Zaoudi. Hoe heet jij?’

‘Orea.’

‘Kom maar mee Orea. Wij trekken samen de wijde wereld in.’

Het meisje hield op met de hond te krabben en vroeg:

‘Echt waar? Mag ik mee?’

‘Zeker jongedame.’

Orea was een stralend kind. Wellicht waren haar bange ouders hardnekkig op zoek naar haar. Hij had helemaal geen zin om een kind te ontvoeren en besloot haar naar het politiebureau te brengen, maar dat vertelde hij haar niet.

De meeste toeschouwers in het planetarium hadden de zaal al verlaten. Samen met de professor liepen Ellio en Orea naar de deuropening.

‘U hebt een schat van een dochter meneer. Hoe is haar naam?’

‘Orea, maar laat die *u* en *meneer* maar achterwege.’

Het feit dat het niet zijn dochter was, vermeldde hij niet.

Hij kon het kind niet aan haar lot overlaten. Vanuit de diepte van zijn ziel voelde hij voor het eerst vaderlijke gevoelens opborrelen.

‘Aangenaam, mijn naam is Sarco Picca,’ zei de sympathieke man, ‘was de uiteenzetting interessant? Heb je iets bijgeleerd?’

Ellio stelde zich voor en zei:

‘Jawel, de ruimte heeft me altijd geboeid. Van kindsbeen af fantaseer ik erover. Ik denk dat ik hier nog meer kan leren.’

‘Kom maar mee naar het lokaal hiernaast,’ zei professor Picca, ‘daar kun je door de telescoop kijken.’

Het idee sprak het meisje aan en ze vroeg aan Ellio:

‘Ja papa, gaan we?’

Orea keek Ellio verlegen aan en glimlachte. Waar het hart van vol is, loopt de mond van over.

Ellio had het nooit nodig gevonden een gezin te stichten. Met Gave was het de goede kant op gegaan, maar helaas was ze vroegtijdig overleden. De voortplanting van het mensenras liet hij liever over aan de anderen. En hij wenste niets méér dan goede moeders voor hun kinderen, ook voor het kind aan zijn hand.

‘Oké, wij volgen.’

Ellio zag Laica nergens. Waarschijnlijk was de hond naar buiten gerend en zou ze wel terugkomen wanneer ze haar baasje miste.

Professor Picca ging hen enthousiast voor. Hij stond te popelen om hen de ruimtetelescoop te laten zien, zijn eigen troetelkind.

Ze volgden hem naar een zaal waar Ellio de telescoop van eerder in de opening van het dak herkende. Hij bewonderde de avondlucht, want Solei stond zo laag aan de horizon dat haar licht tegen de platte onderkant van de wolken scheen.

Aan het achtereinde van de telescoop zat een kleine kijker zo groot als die van een forse microscoop.

‘Jullie hebben geluk,’ zei de professor, ‘vanavond is het mogelijk om een vrij groot deel van de hemel te bekijken met deze ouderwetse telescoop.’

‘Mag ik eens zien, mag ik, ja?’ vroeg Orea.

‘Zeker meisje, ga maar op de stoel staan, dan kun je beter bij de kijker,’ zei de grijze man terwijl hij een stoel dichterbij schoof.

Ellio zette haar met een zwaai op de stoel. Ze kraaide van plezier en giechelde nog na toen ze een blik in de kijker wierp.

‘Wow, allemaal lichtpuntjes. Sommige flikkeren en andere zijn zwakker maar veel groter. Hoe komt dat?’

‘Dat heb jij snel gezien, kleine meid. De grote wazige punten zijn sterrenstelsels die misschien wel miljoenen lichtjaren van ons vandaan staan.’

Ellio liet zich in een luie stoel aan het bureau zakken en keek naar de felgekleurde buitenlucht.

‘Kan ik de telescoop op een andere plek in de hemel richten?’ vroeg Orea.

‘Zeker, maar je tuurt al de hele tijd in de goede richting om Malei te kunnen zien.’

‘Ik zie niets dan puntjes,’ zei Orea.

Ze klonk teleurgesteld, maar dat was normaal voor een kind dat slechts een tiental minuten hetzelfde spel speelde.

‘Kindje, laat je papa ook eens kijken,’ zei professor Picca.

Orea sprong van de stoel en zei:

‘Jouw beurt papa.’

‘Dank je zoetje, je bent de liefste,’ zei Ellio terwijl hij uit zijn zetel opstond, ‘heeft iemand je dat al verteld?’

‘Ja, opa daar,’ zei ze op een arrogante maar speelse manier.

De oren van de oude man waren gelukkig niet meer wat ze ooit waren geweest. Hij had haar niet gehoord. Ellio deed alsof hij haar een klap rond de oren wilde geven.

Toen nam hij de stoel weg en keek hij door de kijker. Het firmament met zijn miljoenen flikkerende lichtpuntjes liet zich van haar mooiste maar ook van haar oudste kant zien. Welke vlekjes verafgelegen supernova’s of dichtbij hemellichamen zoals Malei waren, wist hij niet.

De oude man bazelde voort over de roodverschuivingen van sterren en sterrenstelsels. Daaruit kon hij hun snelheid berekenen. Hij had het over de leeftijd van het heelal, en toen vroeg hij:

‘Waarom is het heelal zo vlak, denk je?’

Ellio keek de oude man verwonderd aan en zei:

‘Dat zou ik echt niet kunnen zeggen.’

Zijn opmerking deed de professor even aan de goede bedoelingen van zijn luisterend publiek twijfelen.

‘Als het jullie niet meer interesseert, mogen jullie gaan. Er zijn genoeg mensen die er meer van willen weten.’

‘Sorry, ik reageerde zo omdat je vraag nogal ver gaat. Hoe kun je nu die vragen stellen alsof je er alles van weet terwijl jullie astronomen zelf zoveel moeten gissen. Het kan toch helemaal anders zijn dan jullie het voorstellen, of niet?’

Professor Picca keek hem op zijn beurt verbluft aan en zei:

‘Je hebt gelijk, maar het zijn allemaal gefundeerde veronderstellingen hoor, neem dat maar van mij aan. Wil je nog weten waarom het heelal zo vlak is?’

‘Ik ben één en al oor.’

‘Ik hoor de zee van licht,’ zei Orea.

Ellio en professor Picca keken op van haar opmerking. Het meisje had duidelijk gevoel voor beeldspraak.

Ellio draaide aan een wiel aan de onderkant van de telescoop en merkte dat zijn uitzicht op het sterrenveld snel vooruit bewoog. Professor Picca legde ondertussen de vlakheid van het heelal uit:

‘De ruimte zou er homogeen moeten uitzien, maar enorme muren van sterrenstelsels volgen op onmogelijk grote leegtes.’

Professor Picca draaide zich om en drukte op een knop. Op een computerscherm verscheen het uitgegrote beeld van de telescoop.

‘Draai het wiel enkele graden en je ziet een grote muur.’

Ellio deed dat zonder door het vizier te kijken, tot professor Picca teken gaf om te stoppen.

‘Daar heb je hem, bijna in het midden. Zien jullie hem?’

‘Wow, cool man,’ zei Orea.

‘Indrukwekkend ja,’ vond Ellio.

‘Voorbij zo’n grote muur lossen de sterrenstelsels op in de donkere ruimte. De grote muren als celwanden wisselen zich af met duistere leegtes van ruimtelijk cytoplasma. Het lijkt erop dat het heelal net zoals Sofema en Malei een celstructuur heeft.’

Ellio zag ineens voor zijn geestesoog Sofema en Malei als lichamen in de hemel.

Orea stak haar vingertje op en vroeg:

‘Krijgen hemellichamen hemelkindjes?’

Professor Picca keek het kind onderzoekend aan, liet zijn blik naar de vermeende vader gaan en zei:

‘Een slimme vraag voor een kleine meid als jij. Een hemellichaam kan in stukken vallen, maar ook uit de botsing van twee hemellichamen kan een nieuw ontstaan.’

Wellicht vergeleek Orea de oplichtende werelden met haar ouders en verwachtte ze dat ze ook kinderen konden krijgen. Konden werelden copuleren en nieuwe werelden scheppen? Het was een mooi maar tegelijkertijd ook een gewelddadig natuurbeeld.

Orea zweeg en professor Picca kwam tot een conclusie:

‘Misschien wel, maar ik heb zoiets nog niet door de telescoop kunnen zien.’

De drang om te reageren kwam zomaar in Ellio op en hij zei:

‘Jullie hebben veel dingen niet gezien en toch vinden jullie theorieën erover aan de lopende band uit.’

Het was een scherpe opmerking voor de theoretici die het ontstaan van het heelal louter uit miljoenen berekeningen afleidden. Hun god zat in de computer.

‘Ik kan je geen ongelijk geven, maar de data die we uit de ruimte vergaren, vertellen ons veel over de onzichtbare delen van het heelal. Het doet er allemaal weinig toe, want het protonverval zal ervoor zorgen dat de materie geleidelijk uit ons heelal verdwijnt. Dan moeten we ons niet meer afvragen waartoe het leven op Sofema dient.’

Ellio vond dat jammer omdat de kluit waarop hij leefde iets unieks had voortgebracht dat volgens hem eenmalig was voor het heelal, dit heelal welteverstaan. Hij stelde zich voor dat er andere heelals waren en dat hemellichamen zin gaven aan die grootse ruimtes.

Professor Picca keek met een zalige blik naar boven en leek het allemaal aan een bovenbewustzijn over te willen laten. En Orea keek op naar de man die haar vader had kunnen zijn.

Het weinige licht in de stal weerkaatste op de zwetende paardenlijven. Gitas sloeg met zijn vlakke hand op de achterhand van een veulen.

‘Dit wordt een prima paard, dat verzeker ik je. Misschien nog iets beter dan Milo.’

Milo die bij zijn geliefde stond, stak zijn hoofd op en liet een orenspel vanjewelste zien. Het was duidelijk dat Milo heel goed mensen kon aanvoelen.

‘Dat kan niet, hé Milo?’ vroeg Tilia, ‘jij bent de beste.’

Als zoveelste teken van begrip hinnikte Milo luid en briepte.

Perro zat op zijn geliefde plaats in de nok van de schuur en luissterde. Alsof de oude man nog niet genoeg over voortplanting gepraat had, hoorde Perro hem oorzaken opnoemen die de verwekking van veulens deden mislukken.

‘Het fokken van paarden is moeilijk, maar ook de menselijke voortplanting verloopt soms niet zo vlot, bijvoorbeeld de eileider raakt geblokkeerd of de eicellen komen niet van de eierstokken los. Het is ook mogelijk dat er geen ovulatie plaatsheeft omdat sommige antistoffen het binnenkomende sperma doden. Daarnaast kan de schede te zuur zijn waardoor het mannelijke zaad sterft nog voor het zijn werk heeft kunnen doen.’

Toen ze hadden beslist om in de schuur naar het veulen te gaan kijken, had Tilia aangenomen dat de les voorbij was. Ze vroeg zich af waarom de oude man weer in zijn rol van lesgever was gevallen.

‘Ook de zaadleider van de man kan blokkeren, of zijn zaad bevat te weinig beweeglijke spermatozoa door een slechte bloedsomloop. Dat komt door de balzakken die te krap in te strakke slips zitten.’

‘Een boxershirt lost dat probleem op,’ zei Tilia.

‘Inderdaad.’

‘Jammer van het zaad,’ zei Tilia en glimlachte.

‘Lach jij maar, wacht tot er iets misgaat met jouw eileiders.’

‘Ik plaag je maar. Ga je nu eindelijk vertellen waar je heen wilt met je uitleg?’ vroeg ze.

Tilia dacht dat hij via een omweg iets anders wilde vertellen.

‘Ik ben er bijna. Een van de methoden om geen kinderen te krijgen is onthouding tijdens de vruchtbaarheidsperiode.’

‘Kun jij aan mijn uiterlijk zien of ik in die periode zit?’

‘Zien niet,’ zei Gitas, ‘die periode kun je bepalen door je lichaamstemperatuur te meten, maar die methode is niet erg betrouwbaar. Gelukkig moet ik bij mijn paarden niet aan contraceptie doen.’

‘Ik heb het ook niet zo voor de pil,’ zei Tilia, ‘geef mij maar de onthouding.’

Gitas glimlachte en Tilia viel hem bij. Als Tilia een paard was geweest, had ze allang het licht op groen gezet.

‘Ter zake nu,’ zei Gitas, ‘een andere methode om bevruchting te voorkomen is door barrière vorming. Voor de man is er zoals je weet het condoom en voor de vrouw het diafragma. De vrouw kan ook een spiraaltje in de baarmoeder laten inbrengen. Bevruchting is dan mogelijk, maar de vrucht zal vanwege irritatie aan de binnenkant van de baarmoeder afsterven.’

‘Dat lijkt me geen leuke manier,’ vond Tilia.

Gitas stotterde en Tilia vroeg zich af waar hij het moeilijk mee had. Zweetdruppels verschenen op zijn voorhoofd, maar hij dwong zichzelf de les af te maken. Hij schraapte zijn keel en zei:

‘Als het kind niet gewenst is, kan de dokter een abortus doen via curettage of keizersnede.’

Tilia onderbrak hem door te vragen:

‘Heb jij kinderen?’

Het was de letterlijke druppel die de emmer deed overlopen. Gitas barstte in tranen uit en Tilia vroeg:

‘Wat ligt er op jouw lever? Vertel het nu eens.’

Gitas veegde zijn ogen droog en deed alsof hij niet gehuild had.

‘Mijn vrouw is gestorven door complicaties bij een abortus.’

Milo hinnikte en sommige van zijn soortgenoten deden mee. Perro floot zijn mooiste deuntje.

‘Hoe lang is dat geleden?’ vroeg Tilia.

‘Negenenveertig jaar. Ik was vijftig en mijn vrouw zesenvieertig. Onze eerste poging om kinderen te krijgen was meteen ook onze laatste.’

‘Ben jij pas negennegentig? Ik had je ouder geschat.’

Ze had zich door zijn grijze haardos laten misleiden. Nu ze zijn gezicht van dichterbij bekeek, zag ze minder rimpels dan ze had aangenomen. Ook de huid van zijn handen was bij nader inzien veel strakker dan dat van een 200-jarige, de maximale leeftijd van een mens op Sofema.

‘Het is hier veel te koud,’ zei Gitas, ‘kom, we gaan binnen aan het vuur zitten.’

Tilia volgde hem door het atelier en de gang naar de woonkamer. Tot haar verbazing had iemand het haardvuur aangestoken.

‘Wie heeft dat gedaan?’

‘Mijn assistent. Hij volgt les bij me en zorgt daarnaast voor het huishouden. Hij doet om de dag inkopen voor mij en verzorgt dan ook de dieren.’

‘Was een meid niet interessanter geweest?’ vroeg Tilia met een ondeugende toon in haar stem.

‘Misschien wel ja.’

Gitas liep naar de trap en riep:

‘Bux, ben jij daar?’

‘Wie anders?’

‘Kom je? Ik heb een bezoeker. Een ijverige leerling zoals jij.’

Vanuit het trappenhuis weerklonk de zware stem opnieuw:

‘Als je je bed had opgemaakt zoals je bezoeker, was ik onmiddellijk gekomen, maar nu kom ik zodra ik hier klaar ben.’

‘Oké, jij je zin.’

Gitas liet zich naast Tilia op de sofa neervallen en vroeg:

‘Hoe oud ben jij?’

‘Tweeënzeventig,’ zei ze, ‘maar vertel me wat meer over je vrouw.’

Gitas zweeg even en zei dan gelaten:

‘Planera wou zo graag een kind, maar haar eicellen kwamen niet los en daarom lieten we de dokter een nieuwe techniek uitproberen. Het kind in haar baarmoeder groeide te snel en de dokter heeft het via een keizersnede moeten verlossen. Planera heeft daarbij te veel bloed verloren en ze is in het kraambed gestorven.’

Tilia legde haar hand op zijn knie om hem te troosten.

‘En wat is er met het kind gebeurd?’

‘Het kind ging dood en de moeder hebben ze vermoord.’

Ze schrok van zijn opmerking.

‘Wat zeg je nu?’

‘Ja, ze hebben Planera vermoord. Ik weet het zeker.’

‘Hoe kom je daar nu bij?’

‘Ik denk dat ze als proefpersoon diende. De dokter liet uitschijnen dat de methode al herhaaldelijk met succes was uitgevoerd, maar bij Planera ging het mis. Ze hebben alle bewijzen vernietigd.’

Gitas barstte weer in snikken uit, voor Tilia een signaal om hem te knuffelen. Terwijl ze zo zaten kwam een grote man binnen. Het kon niemand anders zijn dan de assistent.

Bux had lang donkerbruin haar. Uit de breedte van zijn bicepsen en dijbenen leidde Tilia af dat hij zijn lichaam in conditie hield. Hij droeg een donkergroene jeans, voorzien van een brede riem met sierknop die zijn slank middel omgordde, daarboven een geruit hemd in blauw, geel en groen.

‘Moet ik hier iemand troosten?’ vroeg Bux schamper.

Tilia maakte een teken met haar vrije arm opdat hij zich stil zou houden.

‘Sorry,’ zei hij en liep naar de keuken.

‘Gaat het weer?’ vroeg Tilia aan Gitas.

‘Nog niet,’ zei Gitas.

‘Waarom niet?’

‘Omdat ik wacht op een knuffel van jou.’

Gitas slaagde er niet in zijn lach in te houden. Tilia besloot een einde te maken aan de troostscène en zei:

‘Verdorie, jij vlegel.’

Ze gaf hem een speelse klap rond de oren.

‘Sorry Tilia, echt.’

Zijn gezicht stond weer serieus.

‘Hebben ze de dood van Planera onderzocht?’ vroeg Tilia.

‘Wat denk je?’

‘Niet dus.’

‘De dokter zei dat bij elke abortus complicaties kunnen optreden en dat ik me daarbij moest neerleggen.’

‘En heb je je erbij neergelegd?’

‘Geen sprake van.’

‘Ik zal je helpen het uit te zoeken,’ zei ze.

Bux kwam in de deuropening van de keuken staan en vroeg:

‘Gaat het al wat beter met je?’

‘Het gaat wel,’ zei Gitas, ‘Tilia Norg, mag ik je voorstellen aan Bux Yo?’

Gehinnik weerklonk vanuit de paardenstal en Perro kwam de kamer in gevlogen. De merel ging op Tilia’s schouder zitten en pikte met zijn gele snavel zachtjes tegen haar linkeroor. Onverwacht weerklonk de stem in haar hoofd: *Spieders*.

Het was een regelrechte waarschuwing. Ergens brak glas en Tilia kon de gebeurtenissen maar moeilijk volgen.

Aan de ene kant dook Bux de keuken in, op de vlucht voor een ding dat door het venster naar binnen schoot. Aan de andere kant merkte ze hoe Gitas zich achter de zetel verstopte en aanstalten maakte om naar de andere kant van de kamer te rennen.

Boven het hoeftgrappel op de straatkasseien uit klonk een kreet. Ineens begreep ze dat zij het was die schreeuwde. Net op tijd kon ze een tweede projectiel ontwijken. Voor haar geestesoog zag ze spieders aan de voordeur staan die met hun bizarre otto’s de weg hadden afgesloten. Ze vroeg zich af wie hen had verraden.

Het derde projectiel dat de spieders naar binnen schoten, trof Gitas net op het moment dat hij achter de keukenmuur sprong. De supergrote kogel richtte meer schade aan dan goed voor een mens was. En hij ontplofte net op de plaats waar zijn hart zat, alsof het zich op de warmte ervan had gericht. Gitas sloeg tegen de scheidingsmuur tussen de keuken en de gang naar het atelier.

Het werd ijzig stil. Gitas bewoog niet meer. Hij lag op zijn buik en uit zijn mond sijpelde bloed. Tilia hoorde Bux in de keuken rommelen.

‘Gitas is gewond,’ riep ze terwijl ze zich naar de gang haastte.

Ze zocht in Gitas’ hals naar een hartslag zonder zijn lichaam om te draaien.

Niet veel later kwam Bux bij haar zitten.

‘Zeg niet dat hij dood is.’

‘Helaas,’ zei ze, ‘we moeten hier zo snel mogelijk weg.’

Perro landde op Bux’ schouder en pikte in zijn oor.

‘Je hebt gelijk,’ zei Bux.

Tilia liep gebukt door de gang naar het atelier. Bux volgde haar op de voet. Perro vloog voor hen uit.

Samen met Bux doorkruiste ze het atelier. In haar haast zag ze dat de vogelkooien en de kooien voor de muizen en ratten leeg waren. Iemand had hen in het tumult losgelaten. In de stal waren ook geen paarden meer te bekennen.

In haar hoofd hoorde ze: *Wegwezen.*

Tilia dacht terug aan de aanslag op haar eigen huis. Het zweet brak haar uit bij de gedachte dat de spieders ook het huis van Gitas met een blinkende buis uit de hemel kwamen platbombarderen.

‘Uit de stal Bux, snel,’ riep ze en Bux liet zich dat geen twee keer zeggen.

Buiten naderde een suizend geluid gestaag. Een stevige mannenhand nam de hare vast. Ze leek wel vleugels te krijgen, alsof iemand haar droeg. Waar ze de energie vandaan haalde wist ze niet, maar een tiental seconden later waren ze al honderd meter van het huis weggevlucht.

Het gesuis veranderde in een zoemend geluid en dat ging over in gekraak. Ze renden nog enige tijd voort, tot Bux zijn tempo liet zakken en uiteindelijk hijgend bleef stilstaan. Ze draaiden zich om en aanzagen de ravage. Tilia zei:

‘Ik wist het. Zo’n buis heeft ook mijn huis weggevaagd.’

De buis werd zichtbaar omdat de stofwolk boven het dorp wegdreef. Er sprongen geen zwarte gedaantes uit en dat was goed.

Naderende hoeven weerklonken. Tot haar grote opluchting kwam Milo haar tegemoet. Perro zat tussen de oren van het op- en neergaande paardenhoofd en gebruikte zijn vleugels om zijn evenwicht te bewaren.

Bux keek verrukt naar het andere volwassen paard dat enkele meters achter Milo liep. En ook het favoriete veulen van Gitas kwam vanachter een groot rotsblok tevoorschijn.

Terwijl Tilia Milo aaide, zei Bux:

‘Maak kennis met Aïla en Max.’

Tilia was verrast toen ze de rosbruine merrie en het gitzwarte veulen zag. Ze wilde iets zeggen, maar de brok in haar keel verhinderde dat. Tranen van geluk welden in haar ooghoeken op. Toen ze Bux’ troostende hand in haar schouder voelde knijpen, kon ze de harde wereld weer een beetje aan.

Aan de ingang van het planetarium namen ze afscheid van professor Picca. Op verzoek van Ellio, die zich tot vader had weten te onpoppen, gaf Orea beleefd de oude man een handje.

‘Een schattige dochter, als ik het nog eens mag herhalen.’

‘Mijn papa is de beste,’ zei ze, ‘en u mag mijn opa zijn.’

Professor Picca glimlachte, misschien bij de gedachte van een eigen gezin in plaats van een leven in functie van de wetenschap.

Ellio draaide zich om en liep via het rechte pad naar de grote poort. Orea volgde snel en nam zijn grote hand vast.

Om een of andere reden hielden ze stil en keken gelijktijdig achterom. Wat ze zagen was vreemd. De oude wetenschapper zat gehurkt voor Laica en leek met haar te praten.

‘Wat bezielt die hond?’ vroeg Ellio zich af.

Ze keken toe hoe Laica professor Picca een poot gaf.

‘Laica, kom hier,’ riep Orea en kletste met beide handen op haar knieën.

De hond reageerde niet.

‘Ga je eindelijk komen?’ riep Ellio.

Professor Picca hoorde hen roepen en gaf Laica het commando om te gaan. De hond gehoorzaamde en kwam in volle vaart aangelopen. Orea ontving haar met open armen en krieuwelde haar achter de oren.

Ellio had geen zin om de oase van rust te verlaten toen hij het drukke verkeer weer hoorde. Hij had geen idee hoe ze verder moesten reizen. Een ruk aan zijn rechterarm en een hondenlik aan de andere vertelde hem dat er twee wezens in zijn leven waren die een beslissing van hem verwachtten.

‘Wat nu?’ vroeg Orea.

‘Ja, wat nu?’ vroeg Ellio.

Ze liepen verder, omdat de wereld hen dwong haar weer serieus te nemen. Niet veel later zei Ellio:

‘We moeten vervoer hebben. Geen taxi maar eigen vervoer.’

‘We kunnen een trike huren, dan kan Laica ook mee. Ik wil in zo’n ding rijden. Papa, toe,’ smeekte Orea.

Ellio liet zich door zijn knieën zakken. Tot zijn verbazing zakte hij verder door dan nodig was. Het was helemaal geen kind meer, ze was verdorie al een grote meid.

Voorovergebogen keek hij haar in de ogen en vroeg:

‘Wil je iets voor mij doen Orea?’

‘Zeker, vertel.’

‘Wil je me alsjeblieft niet meer beschouwen als je vader maar als een vriend? Noem me Ellio zoals iedereen.’

Orea aarzelde, maar uiteindelijk gaf ze toe.

‘Oké, ik zal je bij je voornaam noemen, maar ik zal *papa* zeggen wanneer er andere mensen bij zijn. Kun je je voorstellen hoe de mensen zullen reageren als ze weten dat jij met een wildvreemd kind reist?’

‘Je hebt gelijk.’

‘Wil je mij dan in gezelschap *dochterlief* of *schatje* noemen?’

Ellio nam haar schouders met beide handen stevig beet en zei:

‘Oké, en als ik ooit een dochter heb, zal ze op jou moeten lijken.’

Twee seconden verliepen, telepathie op zijn mooist.

‘Vervoer,’ zei ze, als aanzet tot actie.

Hij liet haar los.

‘Ja, vervoer.’

Het was jammer dat zijn moto niet operationeel was, want die was nu van pas gekomen. Hij tuurde naar de ondergrondse tunnel voor handelaars en dacht na.

‘Ik heb een idee,’ riep hij, ‘kom mee.’

Ellio spurtte naar de dichtstbijzijnde trap. Niet alleen *cam-mio*’s mochten van de tunnel gebruik maken, ook *postmoto*’s en pakketbezorgers per trike.

Laica rende een eindje voor hem uit en leek zijn plan te kennen. Ellio keek achterom en zag hoe Orea hem op de hielen zat.

Zoals Ellio had verwacht stonden er twee *moto*’s en één trike geparkeerd, onbeheerd en van de laatste draaide de motor nog.

Pakketbezorgers hebben de gewoonte de motor niet af te zetten om een brief of een pakje af te geven. Dat duurt ook niet lang, enkel een handtekening vragen en wegwezen. Hopelijk hield iemand de eigenaar van deze trike iets langer op.

Hij klom zonder te aarzelen op de machine en riep naar Orea: 'Stap in.'

'Dat mag niet.'

Ellio moest als politierechercheur het goede voorbeeld geven, maar in dit geval was stelen een noodzaak.

'We geven hem heus wel terug. De politie mag in sommige omstandigheden, zoals die waarin we nu zitten, een voertuig in beslag nemen.'

En normaal zou hij het meisje niet toelaten zonder helm in de trike te gaan zitten.

'Undercover hé? Joepie.'

Orea sprong enthousiast in de trike. Laica volgde.

'Rij maar,' riep ze.

Helm of geen helm, Ellio gaf gas toen een man zwaaiend met zijn armen uit een apotheek kwam gerend. De pakketbezorger leek verdomd veel op eerdere achtervolgers en dat kon geen toeval meer zijn.

De kloon probeerde hem de weg te versperren. Ellio reed op de man af en veronderstelde dat hij op tijd zou wegspringen, maar dat deed hij niet. Zijn linkerelleboog stootte tegen het hoofd van de arme man die met een doffe slag tegen de stoeprand sloeg.

'Stop,' riep Orea, 'we kunnen die man daar niet laten liggen.'

Ellio keek achterom en merkte dat de man niet meer bewoog. Orea had weer gelijk. Wat bezielde hem in godsnaam?

Hij remde zonder de achterwielen te blokkeren, keerde de trike en reed naar de plek waar de man met zijn rug op de grond lag. Orea sprong uit het tuig nog voor het ding stilstond en boog zich over de man terwijl Ellio afstapte.

'Die is zo dood als een pier,' zei ze.

De objectieve observatie van een twintigjarig meisje kwam komisch over. Ellio ging naast haar op zijn knieën zitten en zocht naar een levensteken. Hij voelde geen hartslag in de borstkas noch in zijn pols. Wat hem opviel was dat het lichaam aanvoelde als pudding, net zoals de dode rotrobestuurder.

Laica snuffelde nieuwsgierig aan de neus van het lijk. Ze gromde en toonde haar gebit.

‘Wat heb je Laica?’ vroeg Orea.

‘Laica ruikt onraad,’ zei Ellio en tuurde de omgeving af.

Het was niet druk in de handelstraat en niemand kwam zich bemoeien.

‘Wat doen we nu?’

Laica liep met de staart tussen de benen naar de trike en sprong erin.

‘Wegwezen,’ zei Ellio, ‘we kunnen niets meer voor hem doen.’

Hij had nog nooit iemand gedood en was hevig gekant tegen het gebruik van wapens, hoewel misdadigers complete arsenalen gebruikten om lastige politiemannen van zich af te schudden.

Ellio stapte op en Orea kroop bij Laica in het achterste gedeelte van de trike. Terwijl ze de man op de grond nakeek, gaf Ellio onstuimig gas.

De avond viel toen ze over de brede ring van Gnek scheurden. Het was niet warm op de halfopen trike, maar koud was het ook niet door het ingenieuze windscherm.

Ellio volgde de wegwijzers voor de Toraksvlakte. De trike reed vlot en hij nam de bochten met zo’n precisie dat Orea zich nauwelijks moest vasthouden; de hond lag in de veilige armen van het kind. Hij dacht terug aan Gave die hij ooit aan zijn eigen lichaam had vastgebonden opdat ze niet van de moto zou vallen tijdens hun huwelijksreis. Toen was het dragen van een helm nog niet verplicht.

Van zijn studie jaren herinnerde hij zich hoe sterk de schedel van een mens is, maar hij wilde de dood van een kind niet op zijn geweten hebben en zelf had hij ook nog geen zin om dit tranendal

vervroegd te verlaten. Ellio nam zich daarom voor bij het volgende tankstation een helm voor Orea en zichzelf te kopen.

Terwijl Solei langzaam onderging, reden ze over de Toraksvlakte naar de bergen aan de horizon. Ellio dacht na over zijn misdaad. Als politierechercheur had hij al heel wat misdaden onderzocht. Hij herinnerde zich de pastoor die in zijn kerk kinderen had verkracht en ze daarna had vermoord. De dokter die zijn vrouw vergiftigde en in de cel met een medegevangene hetzelfde had gedaan. De moord op een prostituee. De moord op een schoolvriend in opdracht. Moord en doodslag was van alle tijden.

Hoe kun je de misdaad van een ander vergelijken met je eigen misdaad? Over normale mensen mag je geen onmiddellijk oordeel vellen, maar gestoorde mensen moeten verzorging krijgen. Wie was hij om daarover te oordelen? Was hij zelf gestoord? Moest hij zich aangeven of mocht hij zijn eigen rechter spelen?

Het trike-ongeval waarbij Ulla was verongelukt, bezorgde de politie gegarandeerd hoofdbrekers, maar ze zouden hoogstwaarschijnlijk erachter komen dat hij er iets mee te maken had. Op de plaats delict waar hij de trikebestuurder onopzettelijk had gedood, zou de politie zeker sporen vinden die naar hem zouden leiden. En als ze begrepen dat hij een kind ontvoerde, zou het hek van de dam zijn. Zijn carrière als politieman zou ernstige schade kunnen oplopen.

Ellio nam zich voor Orea te vragen of ze terug naar haar moeder wilde. Hij kon zich niet voorstellen dat een moeder haar dochter in de steek liet. Of konden moeders dat doen omdat zij het recht hadden het leven dat ze hadden geschapen ook te vernietigen? Hij schudde zijn hoofd omdat hij het zelf maar een enge gedachte vond.

Ellio schrok omdat een moto hem inhaalde. Hij passeerde net een bord dat het eerstvolgende tankstation binnen twintig kilometer aankondigde.

‘Gaat het daarachter?’ riep hij naar Orea.

‘Gaat dat ding niet harder?’

‘Straks zit de politie achter ons.’

‘We zijn toch undercover, of niet?’

Laica blafte alsof ze zich in het gesprek wilde mengen.

‘Je hebt gelijk, dat was ik vergeten.’

Hij draaide aan het gashendel waardoor het voorwiel even de lucht inging. Terwijl de motor tweeduizend toeren per minuut draaide, dacht hij na over moordenaars. Ellio was er zeker van dat hij in toestanden kon terechtkomen die het kwaadste uit hem haalden. Er ging een moordenaar in hem schuil. Hij was in ieder geval tot doodslag in staat.

Niets was de moeite waard om een ander mens te doden, maar hij kon zich allerlei situaties voor de geest halen die in zijn leven tot een moord hadden kunnen leiden. Mensen willen geciviliseerd met elkaar omgaan, maar de natuur laat dat niet toe. Oog om oog, tand om tand. De wet van de sterkste gaat ook voor de mens op, ook al vertellen alle wetten – die hij zelf verzint – het tegendeel.

Ellio vroeg zich af of hij mensen mocht doden om een kind te beschermen. Waren de klonen gevaarlijk genoeg om op zijn hoede te blijven? Spieders of niet, hij wilde Orea vragen of ze in een god geloofde, maar een vloeiend gesprek op een rijdende moto zat er zonder intercom niet in.

Bij het zien van het logo van een tankstation remde hij af. Hij zette zijn rechterknipperlicht aan en reed het helverlichte station binnen. Het leek een oase van rust, maar niets was minder waar.

Bux kende de omgeving van Mesijk op zijn duimpje en leidde Tilia weg uit de stad. Via de landengte van Ertibia probeerden ze Putella te bereiken. Die stad ligt centraal op de grote Ergenuposteriaschijf en is bekend om haar paardenrenbaan. Tilia had er altijd al heen willen gaan, maar ze had het veel te druk gehad, bovendien was de weg meestal in slechte staat.

De kruinen van de bomen leken op bloemkolen en moesten regelmatig gekapt worden om het pad naar Putella vrij te houden. Het snoeien was nog niet zolang geleden gebeurd, maar Bux' onkunde wat het paardrijden betrof, vertraagde de reis. Geregeld dreigde hij van Aïla af te donderen.

Tilia had Max vooruitgestuurd opdat hij het tempo zou aangeven, maar ook om hem in de gaten te houden, want het jonge dier liet zich te gemakkelijk afleiden. Achter Max volgde Bux op Aïla. Als laatste overzag ze vanaf de rug van Milo de volledige karavaan.

Ze keek bezorgd achterom in de hoop geen achtervolgers te zien. Niemand. Toen ze haar hoofd weer naar voren draaide, kon ze zich nog net op tijd in het zadel houden. Bux lag languit op de grond en Milo had voor hem moeten uitwijken.

'Dat paardrijden is niets voor mij,' zei hij.

Terwijl hij zich uit de modderpoel rept, riep Tilia naar het veulen dat niets in de gaten had en lustig verder wandelde.

'Max, kom hier.'

Het veulen kwam houderig tot stilstand en keerde zich om, vervolgens galoppeerde het terug.

'Heb je je pijn gedaan Bux?' vroeg ze.

'Nee, ik voel wat pijn in mijn rug omdat ik op mijn achterwerk ben gevallen, maar dat zal wel overgaan. Je zult me toch de grondbeginselen van het paardrijden uit moeten leggen, want ik kan amper stil blijven zitten. Zo komen we nooit vooruit.'

‘Je hebt gelijk, maar daarvoor moeten we een goede plek vinden. Er zijn slechts drie wegen die naar Putella leiden en onze achtervolgers zouden deze wel eens kunnen kiezen.’

‘Oké, wat stel je voor?’ vroeg Bux.

Onverwachts weerklonk de stem in haar hoofd: *Wegwezen*.

‘We zijn net voorbij een kloof gereden,’ zei Tilia, ‘daar kunnen we ons verschuilen.’

‘Ik heb geen kloof gezien,’ zei Bux.

‘Dan moet het wel een goede schuilplaats zijn en is er goede hoop dat onze achtervolgers ze ook niet ontdekken. Kom mee.’

Tilia begreep dat Milo of Perro telepathisch tot haar gesproken had, maar dat uitleggen zou te lang duren. Ze trok zich op Milo’s rug en spoorde hem aan vooruit te gaan.

‘Ik leid Aïla, want ik wil niet nog eens eraf vallen,’ zei Bux.

Max haalde hen in en nam zijn plaats vooraan weer trots in.

‘Niet te snel Max,’ riep Tilia, ‘het is niet ver.’

Perro vloog voorbij en bleef klapwiekend dicht bij Max’ hoofd hangen. Max probeerde de merel met zijn dikke lippen weg te duwen, maar dat lukte niet omdat Perro zo behendig als een colibrie was. Al spelend met de merel verliet Max het pad, het dichte bos in.

Tilia volgde het veulen naar een kloof.

‘Hoe wist je dat – ’

Ze draaide zich in het zadel om, waarbij ze een sissend geluid maakte om Bux tot stilte aan te manen. Ze sprong elegant van Milo af en maakte Bux duidelijk dat hij zich moest verstoppen.

Max en Perro waren nergens te bespeuren. Tilia en Bux gingen plat op hun buik liggen en de paarden waren zo intelligent om achter een brede boom te gaan staan, uit het zicht van reizigers die het hoofdpad gebruikten.

Het was stil in het bos waardoor het naderende hoefgetrappel heel goed te horen was. Tilia probeerde aan niets te denken om te vermijden dat haar achtervolgers via telepathische weg erachter kwamen waar ze verstopt zaten.

Vanachter de opgeworpen aarde kwam een zwart paard met een al even zwarte berijder erop tevoorschijn. Geen enkel licht weerkaatste erop. Het geheel leek op een silhouet uit een groene achtergrond geknipt.

De spieder bracht zijn paard tot staan, keek enkele seconden rond en gaf het weer de sporen. Hij verdween uit het zicht en het hoefgetrappel vervaagde.

Bux wilde opstaan, maar Tilia hield hem tegen en fluisterde:

‘Misschien was dat een verkenner en valt de achterhoede straks onverwacht langs achter aan.’

Ze schrok van het geritsel in de struiken achter haar. Tot haar grote opluchting kwam Max tevoorschijn. Op zijn achterwerk zat Perro evenwichtsoefeningen te maken.

‘Wat was dat voor iets?’ vroeg Bux.

‘Ik heb al wat staaltjes van die zwarte pieten gezien,’ zei Tilia.

‘En nu kan die verkenner zich in hinderlaag leggen.’

‘We zullen een andere weg nemen, maar eerst zal ik je wat rijles geven. Kom, klim op het paard.’

Bux trok zich op de rug van Aïla en mocht zich gelukkig prijzen dat het paard aanvoelde dat hij nog veel moest leren.

Tilia toonde Bux hoe hij de teugels moest vasthouden.

‘Je hoeft niets te doen, het paard heeft een aangeboren drang om vooruit te lopen. *Je zit* moet diep, soepel en ontspannen zijn. Je lendenen moeten loodrecht op de paardenrug blijven om de schokken van het paard te absorberen. Om er niet af te vallen, hou je je zwaartepunt boven het paard.’

‘Ik begrijp het,’ zei hij en glimlachte geheimzinnig.

‘Je kruis bepaalt of het paard blijft doorlopen.’

‘Aha, het zit hem allemaal in het kruis,’ merkte Bux op.

Aïla maakte een onverhoedse beweging en Bux dreigde van het paard te donderen omdat hij zich te veel op zijn kruis had geconcentreerd. Hij kon zich nog net in het zadel houden en keek betuurd toe hoe Tilia hem uitlechte.

‘Je kruis is belangrijk, maar let ook op het paard.’

Max en Perro bekeken het allemaal van een afstand terwijl Tilia Bux toonde hoe hij de teugels moest gebruiken. Om dat te oefenen liet ze hem enkele rondjes maken. Ze leerde hem ook *van hand* veranderen. Ze verheugde zich op de vorderingen van de jongeman, want uit ervaring wist ze dat niet iedereen zo snel weg was met het paardrijden.

‘Prima, dat gaat goed. Je hebt talent.’

‘Ik kan me nu op mijn bewegingen concentreren. Gelukkig dat Aïla dat aanvoelde, anders was ik er al eerder afgetuimd.’

‘Laat je blik net over het hoofd van het paard gaan en duw je knieën tegen haar flanken om haar voorwaarts te drijven. Met de beugels drijf je het paard en met de teugels stuur je, niet vergeten.’

Na enkele rondjes klaarde zijn gezicht op.

‘Het gaat veel beter. Hoe kan ik haar sneller laten lopen?’

‘Laat de teugels iets losser vanuit *in-stap*, of stilstand, dan gaat ze vanzelf draven. Blijf aan het zadel kleven, vergeet dat niet. De normale draf is iets sneller dan wat het paard uit zichzelf zonder berijder zou doen.’

Omdat Aïla een natuurlijke soepelheid had, kon Bux zo snel al zo goed paardrijden. Elk paard vereiste een *andere hand* of *aanleiding* zoals Tilia het noemde, maar Aïla ging aan de teugel, dat wilde zeggen dat ze gewillig aan het bit was.

Bux liet de teugels vieren en het dier begon te draven.

‘Ik zei dat je aan je zadel moest kleven, maar je moet het paard wel de nodige bewegingsvrijheid geven door op het loopritme mee te bewegen.’

Bux begreep dat het paard op veel manieren kon lopen en dat de berijder dat op de juiste manier aan het paard duidelijk moest maken. Nadat Tilia hem had leren galopperen wist hij ook dat het paard in al haar loopritmes natuurlijk bewoog, maar dat die bewegingen niet zo gemakkelijk voor de berijder waren. De spieren aan de binnenkant van zijn dijbenen deden pijn en zijn zitvlak was de op- en neergaande bewegingen in het zadel meer dan beu. Toch hield hij vol en leerde vervolgens op een speelse manier hoe hij met

de nodige hindernissen van galop naar draf, of van in-stap naar stilstand over kon gaan.

Na nog een tiental rondjes op de rechterhand en op de linkerhand was het net alsof hij altijd in het zadel had gezeten.

‘Ik begrijp niet waarom ik niet eerder heb leren paardrijden,’ merkte Bux op terwijl ze naast elkaar zaten en uitrustten.

‘Als je weet dat de helft van de mensen op Malei een paard hebben, is dat inderdaad opmerkelijk,’ zei ze.

‘Hoe wist je dat die kloof hier lag? Vanaf het pad kon je het onmogelijk gezien hebben.’

Ze had niets van Bux te vrezen omdat hij haar vermoeden over dierentelepathie deelde.

‘Soms schieten me enkele woorden te binnen. Ik vermoed dat Perro of Milo me die doorseint.’

‘Dat kan ik moeilijk geloven.’

‘Ik ook, maar ik kan sommige gebeurtenissen enkel met telepathie verklaren.’

Ze keken toe hoe Aïla met haar dikke lippen over Max’ achterwerk likte en het veulen zich schrap zette zoals een hond dat doet als je hem achter de oren krabt. Milo snuffelde opgewonden aan de achterhand van Aïla.

‘Milo en Aïla hebben er zin in,’ zei Bux.

‘Jij niet?’

‘Jawel, maar ik wil je beste vriend zijn, niet je minnaar.’

Ze had verwacht dat Bux zoals alle mannen enkel aan seks dacht. Ook al had hij haar gecompimenteerd, ze zei kortaf:

‘Genoeg gerust.’

Ze stond op en liep naar de paarden.

‘Heb ik iets verkeerd gezegd?’ vroeg Bux.

Ze draaide zich om en zei:

‘Wat denk je wel dat ik ben? Zoveel minnaars heb ik niet gehad hoor. Trouwens, waar kun jij dat aan merken?’

‘Sorry, ik nam aan dat jij de mannen voortdurend van je af moest schudden.’

Ze dacht even na en reageerde al wat minder hard:

‘Oké, weer vrienden?’

‘Mij goed,’ zei Bux, om niet te gretig te klinken.

Een glimlach sierde hun gezichten. Het gevoel dat een man haar niet begeerde maar respecteerde was nieuw voor haar.

Ze liepen naar de paarden en stegen gelijktijdig op. Max huppelde om hen heen. Bux maakte de juiste bewegingen om Aïla achteruit te laten lopen en Tilia zag dat als een goed voorteken.

‘Ik geloof dat Aïla je graag heeft, want achteruitlopen is een graadmeter voor de gehoorzaamheid van een paard.’

Bux klopte zachtjes met zijn rechterhand op de schoft van het paard en zei:

‘Brave Aïla.’

‘Beloon haar zoveel mogelijk, maar straf haar onmiddellijk en zo weinig mogelijk,’ zei ze ter afsluiting van de rijles.

Aïla stooft met Bux op haar rug het pad naar Putella op. Max rende Aïla enthousiast achterna, maar Tilia bleef staan en riep:

‘Bux, we nemen een andere weg, weet je het nog?’

Bux was gelukkig nog niet buiten gehoorafstand en probeerde zijn rijlessen in de praktijk uit. Aïla reageerde feilloos op zijn hulpen en zonder problemen maakte het paard rechtsomkeer.

‘Volg me door de kloof,’ riep ze waarna ze Milo de sporen gaf.

Tilia wilde de komvallei van Ergenunteria via de landengte van Erfibula bereiken. Daar lag Nobulla, de zusterstad van Putella.

Naarmate ze voortgingen verbreedde de kloof en maakten de bloemkoolbomen plaats voor struiken met veelkleurige bloemen. Jammer genoeg begon het lichtjes te regenen en moesten ze onder een boom schuilen.

‘Zo’n bloemenpracht heb ik zelden gezien,’ zei Bux.

Het was slechts een lichte bui en na enkele minuten konden ze weer verder trekken. Ze volgden het pad en kwamen na enkele kilometers bij een panoramisch uitzicht aan. Een kronkelende rivier doorsneed het landschap en op de top van een heuvel stond een kasteel. Aan de voet ervan lag een dorp.

‘Dat is Nobulla,’ zei Bux.

‘Weet je wie in het kasteel woont?’

Bux trok zijn schouders op en zei:

‘Misschien de man die de bloemen heeft aangeplant.’

‘Zullen we er onderduiken?’

Bux aarzelde om te antwoorden en Tilia dacht dat hij misschien helemaal niet bij haar wilde blijven.

‘Je mag ook je eigen weg gaan, daar heb ik geen problemen mee,’ zei ze.

‘We zouden toch vrienden zijn, niet?’

Ze knikte.

‘Hoe kan ik een vriend zijn als ik je niet mag helpen?’

‘Ga je dan mee naar het kasteel?’

‘Zeker weten,’ zei Bux.

Gekrijs echode door de vallei. Tilia schrok bij het zien van een grote vogel die zich in glijvlucht op Perro wilde werpen.

‘Perro, pas op,’ riep ze.

Tot haar grote opluchting vloog de adelaar weer op met iets anders tussen zijn klauwen.

‘Oef, de adelaar heeft voor het konijn gekozen,’ zei Tilia.

‘Perro heeft geluk gehad.’

‘Laten we zeggen dat hij zich goed uit de slag heeft geholpen.’

Perro landde prompt op de achterhand van Max en legde zijn veren op orde alsof er niets was gebeurd.

Bux en Tilia lachten. Perro stopte met zijn pluimen te wassen en keek hen met een scheef kopje aan. Hij vloog weer op toen Max al hinnikend in het rond begon te springen.

De adelaar liet zich weer horen en hun geschater verstomde.

‘Ik wil vannacht in een proper bed slapen. Wat denk jij Bux?’

‘Mijn idee, laten we gaan.’

Bux en Tilia stuurden hun paarden naar het kasteel, maar Max aarzelde. De merel landde op zijn achterhand en wisselde een blik van verstandhouding met het veulen. Perro spreidde zijn vleugels en gooide zich in het dal. Max rende erachteraan.

Ellio werd wakker en kon maar moeilijk bepalen waar hij was. De kamer was donker. Een bundel helrood licht scheen door een spleet in het gordijn en weerkaatste in het glas van het schilderijtje boven zijn hoofd.

Ineens wist hij het weer. Hij lag in het bed van het motel achter het tankstation, en Orea woelde naast hem.

Ben je wakker?' vroeg hij.

Ze murmelde iets, maar hij kon haar niet verstaan. Hij veronderstelde dat ze in haar droom sprak. Ellio herinnerde zich ineens zijn eigen droom. Hij was in een kerk en een meisje liep krijsend rond het altaar. Toen ze hem zag, vroeg ze of hij haar vader was. Hij zei van niet en kreeg prompt een stamp onder zijn kont.

Laica die aan het voeteinde van het bed lag, richtte haar kop op en snoof de lucht op. Ze leek onheil te ruiken.

Ellio stond op, liep naar de spleet in het gordijn en tuurde erdoor. Solei kwam op. Het licht weerkaatste tegen de onderkant van een wolkenpartij die een lichtroze tot paarse kleur had. Uit de vier schouwen van een fabriek stegen slierten rook op. Samen met een vijftal smalle wolken die op horizontale strepen leken, vormden ze een dambordpatroon. Vreemd.

Hij voelde de natte snuit van Laica die haar kop onder zijn hand stak. Ellio krabde de hond achter de oren en vroeg:

'Goed geslapen Laica?'

Hij hield op met krabben om de gordijnen open te trekken. Omdat Laica met haar snuit tegen zijn been duwde, hurkte hij zich, nam de hondenkop met beide handen beet en masseerde de oren tussen zijn wijsvingers en duimen.

'Wat wil je me vertellen?' vroeg hij.

De hond sloot haar ogen alsof ze zich telepathisch met hem wilde verbinden, althans zo stelde Ellio het zich voor. Toen hoorde hij een stem zeggen: *Spieders*.

Buiten schoof een politieauto met loeiende sirene.

‘Laica, wat bedoel je?’

Laica trok haar kop uit zijn handen en blafte.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg een andere stem.

Hij draaide zich om en zag Orea klaarwakker in bed zitten.

‘Laica doet raar en buiten hangen vreemde rookpluimen in de lucht. Kleed je vlug aan.’

‘Cool,’ zei ze.

Ze sprong uit het bed en trok haar stretchbroekje aan.

Ellio keek vertederd toe en zei:

‘Jij bent me er eentje.’

‘Jij ook.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Ellio.

‘Zou jij je niet eens aankleden? We moesten toch vertrekken?’

Ellio stond nog in zijn T-shirt en boxersshort te treuzelen.

‘Oké, ik rep me al.’

Hij trok haastig zijn kleren aan. Toen hij zijn schoenen bond, zat Orea gehurkt voor Laica en ze aaide haar.

‘Heb je alles?’ vroeg Ellio.

‘Yep!’

Hij trok de deur open en Laica glipte door de opening naar buiten. Ellio tuurde de lucht af en het viel hem op dat de meeste rookbuizen door de wind op grote hoogte uit elkaar waren geblazen.

‘Wat is dat daar?’ vroeg Orea terwijl ze ernaar wees.

Het ding leek op een wolk, maar ze was te rechtlijnig, net zoals de buizen die hij eerder had gezien. Een tweede blik maakte hem duidelijk dat ze in hun richting bewoog.

‘Laten we snel hiervandaan gaan,’ zei Ellio.

In commandostijl sprong hij op de trike. Orea en Laica nestelden zich in het bakje. Orea zette haar helm op, Ellio deed hetzelfde. De avond voordien had hij de helmen in de winkel van het tankstation gekocht. Hij had toen ook de tijd genomen om de benzinetank te vullen. Het feit dat hij de kamer op voorhand had betaald hielp nu ook mee.

Hij had genoeg films gezien waarin de elektrische starter van een voertuig op een kritiek moment niet meer werkte en drukte angstig de knop in. Gelukkig was de batterij van de trike goed opgeladen en binnen de kortste keren bromde de motor van de trike lustig.

Een laatste blik naar het natuurfenomeen in de lucht maakte hem duidelijk dat de buis op het tankstation afstevende.

‘Hou je vast,’ riep Ellio naar Orea.

Hij draaide aan het gas en stooft de smalle toegangsweg op.

In plaats van het ding in het oog te houden, spitste hij zijn oren. Ondanks de geluiddempende helm hoorde hij het ding naderen, sissend als de lont van een vuurpijl.

De asfaltweg was pijnrecht en de snelheidswijzer op het kleine dashboard gaf bijna 120 km per uur aan. Hij probeerde de afstand die hij had afgelegd te schatten. De cijfers raasden door zijn hoofd, maar hij kon onmogelijk nauwkeurig rekenen. Eén kilometer? Anderhalve? Was dat genoeg?

Orea hield zich goed vast en durfde niet om te kijken.

Plots hield het gesis op. Even was er stilte, maar toen brak de hel los. In zijn achteruitkijkspiegel zag Ellio het tankstation in duizend stukken uit elkaar spatten, maar ze waren ver genoeg gevorderd om er geen hinder van te ondervinden. Hoe kwamen de spieders hen in godsnaam elke keer op het spoor?

De kasteelheer was op het eerste gezicht een vreemde man, maar meneer Simek was heel gastvrij. Milo, Aïla en Max mochten overnachten in de grote warme stal vol stro, en Tilia en Bux hadden een kamer mogen kiezen uit de tientallen die het kasteel rijk was.

Tilia had goed geslapen. Ze lag nog te soezen in haar grote bed en overdacht een opmerkelijke droom. Een man had haar in een opwelling bij de hand vastgenomen en haar meegetroond naar het huis van zijn moeder. Toen zij aanbelden, was de woning spontaan in brand gevlogen, alsof de bel de lucifer was die de zaak aanstak.

Het gefladder van vleugels weerklonk in de kamer. Ze stak haar hoofd boven de deken uit en zag Perro op het houten voeteinde zitten. Hij floot een deuntje, bijna hysterisch.

Ineens sloeg de slaapkamerdeur open en meneer Simek verscheen in de deuropening. Perro's waarschuwing kwam te laat en hij vloog via de deuropening naar de gang.

‘Hé meidje, ben je al wakker?’

Omdat ze naakt in bed lag, trok ze de dekens snel tot onder haar kin en groette haar gastheer zo vrolijk mogelijk.

‘Meneer, ik heb geslapen als een baby. Ik moet u bedanken voor zoveel gastvrijheid.’

‘Hoeft niet kindje.’

De grote struise man liet zich op het bed vallen en maakte aanstalten om naast haar te komen liggen.

‘Meneer, wat doet u nu?’

‘Ik heb de indruk dat je een warm vrouwtje bent dat wat verkoeling nodig heeft.’

Als voorspel liet hij zijn brede rechterhand over de golvende dekens gaan, haar lichaamsvormen volgend.

‘Stop daarmee, alstublieft?’

‘Ach, alle gekheid op een stokje, ik plaag je maar. Ik heb nog nooit zo'n mooie vrouw als jij gezien. Wil je met me trouwen?’

Bux kwam door de nog openstaande slaapkamerdeur binnengestormd, in een wit T-shirt en zwarte boxershorts die hem iets te klein waren. Perro landde weer op het voeteinde van het bed en keek geamuseerd toe, in zoverre een vogel dat kan.

‘Wat stelt dit voor?’ vroeg Bux.

In een wip stond meneer Simek naast het bed. Tilia was verbaasd over de lenigheid van de imposante man.

‘Omdat jij niet bij deze mooie vrouw sliep, wilde ik wel een poging wagen,’ legde meneer Simek uit, ‘sorry, ik zal het niet meer doen.’

Bux wist niet zo goed hoe hij moest reageren en zei:

‘Dat is je geraden.’

Meneer Simek draaide zijn hoofd naar Tilia, keek haar op een wel heel betoverende manier aan en vroeg:

‘Vergeef je mij?’

Ze deed alsof ze hard nadacht en zei toen:

‘Oké dan.’

‘Fijn, kleed jullie snel aan en kom naar boven voor het ontbijt.’

De grote man verliet de slaapkamer en deed de deur zachtjes dicht, alsof hij Bux de gelegenheid wilde geven zich op Tilia te werpen en haar te eten als een rijpe vrucht.

‘Perro is me komen waarschuwen,’ zei Bux, ‘ik geloof dat we hier niet te lang moeten blijven, denk je ook niet?’

‘Ach, die man doet geen muis kwaad,’ zei Tilia, ‘hij komt alleen vrouwelijk schoon tekort.’

‘Misschien ja, maar ik blijf hier niet langer dan nodig is.’

‘Oké, jij je zin. Ga je nu maar gauw aankleden, want je ziet er sexy uit in dat boxershortsje.’

Om Bux uit te dagen gooide ze de dekens af en wandelde poedelnaakt in zijn richting, met de ene arm over haar beide borsten en de andere kuis voor haar kruis.

‘Tilia, ik wil slechts je vriend zijn. Seks interesseert me niet.’

‘Wow, meen je dat?’

Tilia had zijn shorts al beet en trok hem omlaag.

‘Nee,’ riep hij en draaide zich om.

‘Heb je al ooit met een vrouw gevreeën?’

‘O ja, genoeg, geloof me maar.’

‘Ik geloof er niets van, maar dit keer win jij.’

Ze liet hem los, haar spelletje was gespeeld.

Bux opende de deur en keek achterom. Tilia strekte haar armen uitnodigend naar hem uit, maar zijn wil was sterker dan zijn begeerte en hij sloot de deur achter zich.

‘Ik zal je nog wel krijgen mannetje,’ riep ze hem na.

Ze kleepte zich vlug aan en rende de gang in. Ze wist niet in welke kamer Bux had geslapen, maar ze volgde haar instinct omdat dat het enige was waarop ze kon terugvallen, net als een dier. Ze beklom de trap naar de volgende verdieping en Perro vloog met haar mee.

Op het platform van de tussenverdieping kwam ze Bux tegen, aangekleed en klaar om te gaan ontbijten.

‘Ha, daar ben je al,’ zei hij, ‘kom mee, ik heb iets interessants gevonden.’

Tilia volgde hem naar boven en samen stapten ze een grote zolderkamer binnen. Het houten gewelf van het dak was enorm en de houten vloer kraakte hevig. In de vier windrichtingen stonden telescopen opgesteld zoals Tilia er een bij Gitas had gezien, maar ze waren iets kleiner.

‘Vrienden, jullie hebben het mooiste kamertje van mijn kasteel gevonden,’ zei meneer Simek.

Zijn stem leek vanachter een cirkelvormige muur in het midden van de ruime zolderkamer te komen. Ze liepen eromheen en vonden een kamer in de kamer waar een open haardvuur brandde. Aan de gedekte tafel maakte meneer Simek een overgrote croissant soldaat.

‘Val maar aan,’ stelde hij voor.

De tafel stond vol met lekkernijen waaronder drie verschillende confituren, potjes yoghurt en platte kaas in velerlei smaken.

In de grote open broodtrommel lagen allerlei broodjes. Tilia en Bux vielen zonder te aarzelen aan.

‘Ik zie dat jullie een gezonde appetijt hebben. Sorry dat ik jullie gisteren geen eten heb voorgezet. De koelkast was zo goed als leeg, maar ik heb vanmorgen inkopen gedaan en ik hoop dat dit ontbijt alles goed maakt.’

Tilia en Bux knikten omdat ze aten. Wat drank betrof was er ook niets tekort. Tilia had zichzelf al warme chocolademelk ingeschonken en Bux slurpte aan zijn kop hete koffie terwijl roodgekleurde thee op een verwarmingstoestelletje stond te dampen.

‘Jullie paarden hebben het nog beter getroffen,’ zei meneer Simek, ‘straks zullen we ze een bezoekje brengen.’

Op dat moment kwam Perro aangevlogen. Hij landde op de tafel en het gefladder van zijn vleugels deed Tilia’s haar elegant opwaaien. Hij floot zijn mooiste lied en keek zijn baasje met een scheef kopje aan.

‘Kan ik een kommetje water krijgen voor Perro?’

‘Natuurlijk,’ zei meneer Simek.

Hij reikte naar een fles water die al op de tafel stond, goot een ondertas vol en zette dat op de hoek van de tafel.

‘Dank u,’ zei ze.

Ze legde wat broodkruimels eromheen en de merel liet zich voedsel en drank smaken.

Meneer Simek en Bux staarden haar aan terwijl ze van haar choco dronk en het glas met een slag op tafel zette.

‘Het heeft me gesmaakt,’ zei ze, ‘mag ik nu eens rondkijken meneer Simek? Uw apparaten interesseren mij.’

‘Zeker, maar laat dat ge-u achterwege en noem me Ulex.’

‘Oké, wat onderzoek je hier, Ulex?’

‘Hoofdzakelijk hou ik me bezig met de vijf elementen.’

Tilia was al opgestaan en liep naar één van de telescopen toen ze zich omdraaide en zei:

‘Ik ken de vier elementen, lucht, water, aarde en vuur, maar wat is het vijfde element?’

‘Ik bedoel de elementen adenine, cytosine, thymine, guanine en uracil, de vijf basen uit onze celbiologie.’

‘Meneer Klij heeft me het DNA uitgelegd, maar hij heeft uracil niet genoemd.’

‘Aha, jij kent mijn vriend Gitas uit Mesijk. Dat is toevallig. Hij heeft uracil uit het lijstje gelaten omdat het niet meedoet in het coderen van de erfelijke eigenschappen. Hoe gaat het met hem?’

Tilia dacht: *Hoe ging het met hem?*

‘Nu hij eindelijk over het verdriet van zijn vrouw was, is hij na een aanslag bezwaken.’

Tilia ging weer zitten omdat ze geen woord meer kon uitbrengen. Bux maakte het verhaal af:

‘Gitas is inderdaad omgekomen, ik was zijn assistent.’

‘Is Gitas Klij dood?’ vroeg Ulex.

‘Ja, Tilia is op de vlucht voor de spieders en Gitas had haar onderdak aangeboden, maar een soort vliegende bus heeft zijn huis volledig verwoest. En een projectiel uit het wapen van een spieder heeft hem gedood. We zijn op het nippertje kunnen vluchten.’

‘Ik ben aansprakelijk voor zijn dood,’ zei Tilia snikkend.

‘Nee meisje,’ zei Ulex, ‘ik zal jullie wat meer vertellen over de spieders en hun buizen.’

‘Oké, dan kunnen we samen een manier zoeken om ze te elimineren,’ zei Bux harder dan nodig was.

‘Ik weet niet in hoeverre jullie op de hoogte zijn van de geschiedenis van Sofema en Malei, maar dat Malei, wat betreft mechanica en chemie of biologie, Sofema achternaholt is te wijten aan rustverstoorers uit de ruimte. Geleerden nemen aan dat het leven eerst op Sofema is ontstaan. Verscheidene beschavingen volgden er elkaar op, op een manier dat ze elkaar nooit overlaptten. De ene beschaving moest verloren gaan voordat er een volgende kon ontstaan.’

Tilia zette zich recht om geen woord van Ulex’ verhaal te missen. Bux leunde achterover in zijn stoel en gaf de indruk die

geschiedenis al te kennen. Hij aaide met zijn wijsvinger over het kopje van Perro en wachtte tot ook hij iets uit de les kon leren.

‘Op een bepaald moment waren de wetenschappers zo ver gevorderd in hun kennis van de ruimte en in het vervaardigen van materialen dat ze een raket konden lanceren en daarmee de kolonisatie van Malei inluiden. Eerst was het nog met onbemande tuigen. Toen bleek dat Malei bewoonbaar was, gingen de astronauten op verkenning. Malei leek heel veel op Sofema en het was kinderspel om Malei naar haar voorbeeld op te bouwen.’

‘Waren er helemaal geen mensen?’ vroeg Tilia.

‘Nee, de dieren op Malei waren nog niet voldoende geëvolueerd en het is onwaarschijnlijk dat er ooit een mens zou zijn ontstaan zonder interventie van Sofema.’

‘Niet te geloven,’ zei ze.

‘Na de kolonisten kwamen nieuwsgierige toeristen, want een ruimtereis leek hen wel wat.’

‘Hoe lang duurde zo’n ruimtereis?’ vroeg Tilia.

‘Dat hing ervan af hoe ver Malei en Sofema in de ruimte van elkaar stonden. Mooie liedjes duren echter niet lang. De pendelraketten raakten geregeld op onverklaarbare wijze defect en moesten terugkeren. In het ergste geval explodeerden ze en stierven de inzittenden een snelle dood. Een groots opgezet onderzoek naar de oorzaken van de ongevallen leverde niet veel op. De onderzoekers namen aan dat de buizen, die jullie gezien hebben, de raketten saboteerden. Nu weten we zeker dat intelligente wezens van buiten ons stelsel de buizen gebruiken als ruimtetuigen.’

‘Spieders,’ zei Tilia.

Ulex knikte.

‘Laten we ze een kopje kleiner maken,’ stelde Bux voor.

‘Ik denk niet dat het zo eenvoudig zal zijn,’ zei Ulex, ‘maar waar was ik gebleven?’

‘De gesaboteerde pendelvluchten,’ zei Tilia.

‘O ja, Malei en Sofema raakten geïsoleerd vanwege het wegvalen van de pendelvluchten. De mensen die op Malei achterbleven

gingen hun eigen weg. Via radioverbindingen bleven ze op de hoogte van interessante uitvindingen op Sofema. De communicatie tussen Malei en Sofema verloopt nog steeds via de smalle frequentieband rond de eenentwintig centimeterlijn van waterstof.'

'Heb jij ook zo'n radio?' vroeg Tilia.

'Ja, daar,' zei Ulex en wees naar een donkere zolderhoek.

Ze zag een klein apparaat staan, met rode knipperende lampjes en een microfoon ervoor.

'Mag ik?' vroeg Tilia.

'Straks, want ik zou eerst mijn verhaal willen afmaken.'

'Oké, ik zal geduldig zijn,' zei ze.

Ulex vervolgde zijn geschiedenisles:

'De astronomen op Sofema zochten de ruimte af op zoek naar de saboteurs. Zij tuurden nachtenlang door hun telescopen en vonden uiteindelijk een zwart gat als mogelijke schuilplaats van de spieders.'

'Een gat is toch al zwart,' zei Tilia, 'hoe moet ik me dat in godsnaam voorstellen?'

'Ik zal proberen het wat duidelijker te maken. Sterren leven niet eeuwig. Kleine sterren worden dwergen en grote sterren exploderen tot supernova's. Als een supernova inkrimpt, wordt de zwaartekracht zo groot dat er geen licht meer naar buiten kan. Dan noemen we dat een zwart gat.'

'Hoe weet jij dat allemaal zo zeker?' vroeg Tilia.

'Via de telescopen.'

'Zie je dat allemaal door die kijkers?'

'Ja, behalve een zwart gat, natuurlijk.'

Bux mengde zich in het gesprek:

'Nu breekt mijn klomp. Jij definieert iets terwijl je het niet kunt zien.'

'Zo mag je het niet bekijken Bux. De reststraling van de big bang hangt nog aan de rand van het heelal omdat we ons nog steeds middenin de grootste explosie aller tijden bevinden. Door jarenlange waarnemingen uit te voeren konden de astronomen de

evolutie van het heelal theoretisch reconstrueren. De zwarte gaten verklaren de ontbrekende materie, er is te weinig zichtbare materie in het heelal om het te laten uitdijen.’

‘Als jij het zegt,’ zei Bux, ‘vertel maar verder.’

‘Niemand waagde zich nog in het luchtruim, want dat was het terrein van de spieders. De techniek van de raketmotor ging op Malei verloren, maar op Sofema gebruiken ze die nog om de rotrotreinen in de ondergrondse aan te drijven.’

‘Raketten onder de grond, dat wil ik wel eens zien,’ zei Bux.

‘Soms gaat het daar ook mis mee,’ zei Ulex, ‘en ze vragen zich af of de spieders er niet achter zitten.’

‘Wat willen de spieders?’ vroeg Tilia.

‘Sommigen beweren dat ze mensen ontvoeren en ermee experimenteren. De ontvoerders komen zelfs met bewijsmateriaal aandragen, maar allerlei commissies bestempelen de meeste bewijzen van contact met spieders als misleiding, trucage.’

‘Ze bestaan wel degelijk,’ zei Bux, ‘helaas heb ik mijn fototoestel niet mee kunnen nemen.’

‘Ik had zelfs niet de tijd om mijn koffers te pakken,’ zei Tilia.

‘Anderen opperen dat de spieders ons willen behoeden voor zelfvernietiging,’ zei Ulex.

‘Hoe bedoel je dat?’ vroeg Tilia.

‘Misschien weten we te veel en willen ze niet dat we met onze raketten naar hun wereld reizen.’

‘Nu je het zegt,’ zei Tilia, ‘dat kan ook.’

‘Degenen die de spieders hebben gezien zijn er rotsvast van overtuigd dat ze bestaan. Anderen vegen het fenomeen zomaar van tafel. De spieders hebben verwoede fans en hevige tegenstanders.’

‘Waar hoor jij bij Ulex?’ vroeg Tilia.

‘Ik heb nog nooit een spieder gezien, maar als jij zegt dat je ze gezien hebt, wil ik je wel geloven.’

‘Goed zo. Ga verder met je verhaal.’

‘Wel, de wetenschap op Sofema breidde zich snel uit, maar op Malei deden ze het langzaam. Alles is hier kleinschaliger en de

dingen bevatten hier meer magie. Dat is iets wat we aan de spieders te danken hebben.'

'Ik vind het hier heerlijk,' zei Tilia, 'maar ik wil wel eens door de steden van Sofema slenteren, met hun immense gebouwen en luxueuze winkels.'

'Ik zou liever in het zwarte gat van de spieders amok gaan maken,' zei Bux.

'Ik doe mee,' riep Tilia.

'Mag ik ook mee?' vroeg Ulex.

Tilia en Bux deden alsof ze hard nadachten.

'Wat denk jij meneer Yo?' vroeg Tilia aan Bux.

'Oh, ik weet het niet. Kunnen we hem gebruiken?'

'Hij weet meer dan wij twee samen,' zei Tilia.

'Je hebt gelijk.'

Ulex keek hen nieuwsgierig aan.

'Oké,' zei Bux, 'je mag mee, maar alleen als zevende element.'

'En wat zijn volgens jou de andere zes elementen?' vroeg Ulex.

'Ik, Tilia, de merel en de drie paarden.'

Ineens ving Tilia een beeld op van een explosie. Glassplinters boorden zich in lichamen. Het was slechts een flits. Ze wist niet wat ze ervan moest denken en zei er niets van tegen de anderen.

Tilia klasseerde het bloederige tafereel als een droom uit het collectieve geheugen van de mens en begaf zich naar haar kamer om zich klaar te maken. Ze nam zelfs niet de tijd om de radio uit te proberen.

De motor van de trike draaide op volle toeren. Ze hadden een kilometer afgelegd en Ellio durfde even achterom te kijken. Brokstukken lagen her en der over het landschap verspreid. Het tankstation was volledig verwoest en een wolk van stof dreef er langzaam van weg. Tot zijn grote verbazing kropen enkele donkere gedaanten uit het buisachtige ruimtetuig dat er geland was.

De trike schokte en Ellio draaide zijn hoofd vlug naar voren. De asfaltweg was in een aardeweg overgegaan. In het oranje licht van Solei doemden Elfematoraks en Erfematoraks op, de tets. De kronkelende aardeweg waarop ze reden leidde naar de linkertet. Het leek hem een goede schuilplaats, want er hadden ooit oermensen gewoond.

In de hoop dat de spieders hen niet hadden gezien, sloeg hij aan het eerstvolgende kruispunt rechtsaf. De smalle aardeweg liep niet tussen de tets door, zoals de grote snelweg, maar bracht hen wellicht door het glooiende landschap naar de achterkant van Elfematoraks.

‘Gaat het?’ riep hij naar achter.

‘Kun je niet wat langzamer rijden?’ vroeg Orea, ‘Laica en ik schudden nogal door elkaar.’

De staat van de weg verslechterde zienderogen. Hij trachtte de bulten en de gaten zo goed mogelijk te ontwijken zodat Orea en Laica niet uit de trike zouden tuimelen, maar hij mocht ook niet dralen.

‘Nog even, misschien worden we gevolgd.’

‘Gevolgd? Door wie?’

‘Zwarte mannen.’

‘Niemand kan zo’n ontploffing overleven,’ zei Orea.

Ellio concentreerde zich weer op de weg. Ze reden al een twintigtal kilometers over verlaten wegen en er was geen bebouwing te bespeuren. De omgeving van de tets was gekend om zijn vreemde verschijnselen en wellicht schrikte dat de mensen af.

Langzaam kwam de tet dichterbij. De hellingen waren boomloos en begroeid met hoog gras, de top was besneeuwd en het geheel leek veel op de borst van een vrouw. Affectie kreeg hij volop van Laica en Orea, maar hij snakte meer en meer naar seks. Ellio herinnerde zich zijn laatste vrijpartij niet meer, zo lang was dat geleden.

‘Zijn we er nog niet?’ riep Orea.

‘Bijna,’ riep hij.

De helling werd steiler en hogerop kon je die enkel bestijgen met de nodige bergbeklimmertechnieken. De aardeweg rond de tet was opmerkelijk goed onderhouden. Hij was bezaaid met donkerbruine bolletjes die Ellio deden denken aan de voedingsbodems van plantenbakken op kantoor. De trike rolde eroverheen en Ellio liet hem af en toe in een gecontroleerde slip uitbreken. Orea schaterlachte van plezier.

Na een tiental kilometer kwamen ze bij een splitsing aan. De hoofdweg liep verder door naar wat de vlakte van Elabdomini moest zijn, of de komvallei van Abdomen. Ellio besliste de kleinere weg naar links in te slaan.

Niet veel verder leidde de aardeweg hen langs een overhangende rotspartij naar een plek die bewoond leek. In de rotswand waren deur- en vensteropeningen uitgehakt. Hij stopte voor een manshoog gat in de rots, zette de motor uit, sprong van de machine af en zei:

‘Poeh, dat was nogal een rit.’

Laica sprong uit het bakje en Orea stapte uit. De hond was blij dat hij weer vrij was en rende in het rond.

‘Gekke hond,’ zei Ellio, ‘hoe je koest.’

De hond luisterde niet en bleef maar omrennen.

‘Kom hier Laica,’ riep Orea.

‘Laica kwam gewillig en liet zich door haar aaien en krabben.

‘Hé, dat is mijn hond,’ zei Ellio.

‘Ja, maar ze luistert beter naar mij,’ zei Orea.

‘Ik kan beter kietelen,’ zei hij en voegde de daad bij het woord.

Orea schrok en weerde zich, maar Ellio hield niet op met haar in de zij en onder de oksels te kietelen. Laica sprong afwisselend tegen hen op om ze uit elkaar te houden, maar dat lukte haar niet. Hun pret kon niet op.

‘Wat doen jullie op mijn terrein?’ vroeg een onbekende stem.

Ze schrokken en draaiden zich om. Laica’s staart zakte. Bewoners hadden ze er niet verwacht, maar in de deuropening stond een vrouw. Ze was mooi, maar haar gezicht stond op onweer. Ellio schatte haar tachtig jaar, iets ouder dan hij.

Laica overwon haar angst als eerste en snuffelde nieuwsgierig aan haar lange bruine rok en open schoenen.

‘Sorry,’ zei Ellio, ‘we dachten dat deze buurt verlaten was en wilden hier schuilen.’

‘Schuilen? Het regent niet. Of wil je je voor iets anders verstoppen?’

Ellio stond met de mond vol tanden. Orea hielp hem uit de nood en zei wijzend naar de bewuste plek in de hemel:

‘Ik weet niet of u het al gezien heeft, maar uit die dreigende donderwolken daarboven kan enkel sneeuw vallen.’

De vrouw fronste haar wenkbrauwen en zei:

‘Dat voerspelt inderdaad niet veel goeds. Kom binnen.’

Ze volgden haar door de deuropening in de rots en doorheen een lange tunnel. Toen ze de voeten van hun gids bijna niet meer konden zien, opende ze een piepende deur.

Ze stapten binnen in een ronde kamer waar een open haardvuur brandde. In het midden stond een staande lamp met bollen die onregelmatig gloeiden.

‘Doe alsof jullie thuis zijn,’ zei de vrouw, ‘maar de hond mag niet in de zetel.’

Laica keek de vrouw aan alsof ze haar begreep. De hond liep tot voor het haardvuur en legde zich er neer, natuurlijk op een veilige afstand want niemand hoefde haar het effect van vonken op haar vacht uit te leggen.

‘Jullie zullen wel dorst hebben,’ zei de vrouw en verliet de kamer zonder een antwoord af te wachten.

Ellio en Orea zetten zich in de leren zetel en keken rond terwijl vanuit de aanpalende kamer de geluiden van klinkende glazen weerklonken. De grot kon onmogelijk aangesloten zijn op het gewone elektriciteitsnet, toch ontbrak het de vrouw niet aan elektrisch comfort.

Niet veel later verscheen ze weer in de kamer met twee glazen gevuld met een geel goedje. Ze overhandigde hen elk een glas en ging in de andere zetel zitten.

‘U woont hier zo ver van de bewoonde wereld dat ik een aansluiting op het elektriciteitsnet niet had verwacht,’ zei Ellio.

‘In de kelder staat een generator.’

‘U bent goed ingericht, alleen jammer dat er geen daglicht binnenvalt,’ zei hij.

‘Daglicht kan ik je ook geven, kom maar mee.’

Alsof Laica had gehoord wat de vrouw zei, veerde ze van haar lekkere plek voor het haardvuur op en kwispelde.

De vrouw stond op en wachtte tot Orea en Ellio hun drankjes gulzig hadden leeggedronken.

‘We volgen u,’ zei Ellio.

De vrouw ging hen voor naar de aanpalende kamer waar ze de drankjes had klaargemaakt. Ze doorliepen de langgerekte kamer die als keuken diende en kwamen via een andere opening in een cirkelvormige metalen cel terecht. Op een paneel zaten tien knopjes met de overeenkomstige nummers.

De vrouw drukte op 10. Een metalen deur schoof voor de opening en de cel bewoog. Ze leken omhoog te gaan.

‘Geweldig, u hebt zelfs een lift,’ zei Orea.

De vrouw glimlachte.

‘Hoe heet u?’ vroeg Orea.

De meeste mensen doen kinderlijk tegenover kinderen, maar de vrouw zag Orea als een volwassene zonder dat ze één woord met

elkaar hadden gewisseld. Ze keek Orea beminnelijk aan, aarzelde even en zei toen:

‘Laat dat ge-u maar achterwege. Ik heet Lutea Kolod.’

‘Ik ben Orea, dit is Laica en dat is Ellio Zaoudi, mijn papa.’

‘Aangenaam kennis te maken,’ zei Lutea.

Ze glimlachten, gedrieën.

‘Waar gaan we heen Lutea?’ vroeg Orea.

‘Dat is een verrassing.’

Ellio had al een idee, maar hij wilde het niet verpesten.

‘Met deze lift duurt het wel even voor we boven zijn,’ zei Lutea.

‘Wat bevindt er zich op de tussenverdiepingen?’ vroeg Ellio.

‘Ze hebben hier lange gangen en kamers uitgehouwen. Ik denk dat het een voorhistorisch flatgebouw is geweest. Ik kom alleen op de bovenste verdieping.’

‘Hoe ben je hier terechtgekomen?’ vroeg Ellio.

‘Na een mislukte relatie zocht ik afzondering. Uit boeken wist ik dat hier mensen hadden gewoond. Met subsidiegeld heb ik kamers ingericht om toeristen te ontvangen.’

‘Niet te geloven,’ zei Ellio.

De liftkooi schokte af en toe en de lamp knipperde.

‘En wat brengt jullie naar hier?’ vroeg Lutea.

‘Dit leek me een mooie vakantie-uitstap voor Orea,’ zei Ellio.

Orea wilde iets zeggen, maar Ellio was haar voor:

‘Hoe vind je deze plek Orea?’

Ze begreep ineens dat ze niks mocht vertellen over hun achtervolgers.

‘Prachtig, maar hoelang duurt het nog?’

‘Het is niet ver meer,’ zei Lutea.

Ze lachte naar Orea en liet haar blik naar Ellio gaan.

‘Heb je het boekje bij?’ vroeg ze.

Ulex leidde zijn gasten in de grote tuin rond voordat ze hun reis zouden verderzetten. Hij tuinierde veel. De bloemen langs de toegangswegen waren zijn werk. Tilia genoot ervan.

Rondom het gazon stonden allerlei struiken, maar ze bloeiden niet allemaal. Ulex legde hen uit dat iedere struik haar eigen bloei-periode had. Het Maleijaar duurt tien manen van elk achttien dagen – 3 weken van 6 dagen – en voor elke maan was er een bloeiende bloem gereserveerd. De zomerbloemen waren prachtig. Het geheel leek op een neo-impressionistisch schilderij van klapprozen, petunia's, salvia's, hortensia's, perkbegonia's en fuchsia's.

Perro was nergens te zien, maar zo te horen zat hij achter de vrouwtjesmerels aan. Aïla, Milo en Max stonden ongeduldig te trappelen om te vertrekken, ondanks de luxueuze paardenstal. Het paard van Ulex – een schimmel die naar de naam *Zelko* luisterde – maakte een geluid dat niemand ooit uit de mond van een paard had horen komen.

‘Dat paard lacht,’ merkte Tilia op.

‘Inderdaad,’ zei Ulex, ‘zijn gehinnik lijkt op een mensenlach.’

‘Hij lijkt ons uit te lachen,’ zei Bux.

Aïla en Milo hinnikten mee en Max probeerde zijn soortgenoten na te apen.

‘Wat hebben die paarden toch?’ vroeg Bux zich af.

‘Ik denk dat ze op weg willen,’ zei Tilia.

‘Laten we vertrekken,’ zei Ulex terwijl hij met zijn hand op *Zelko*'s neus klopte.

‘We hebben geen idee waarheen,’ zei Tilia en hees zich op Milo's rug.

Ulex zag iets uit de zak van haar broek vallen en zei:

‘Je verliest iets.’

Hij bukte zich om het kleinood van de grond op te rapen. Het was het rode boekje.

‘Dat ding was ik helemaal vergeten,’ zei Tilia, ‘het is het begin van alle ellende.’

‘En van het einde,’ merkte Ulex op terwijl hij het doorbladerde.

‘Wat staat daarin?’ vroeg Bux.

‘Niets bijzonders,’ zei Tilia.

‘Zo zou ik het niet zeggen,’ zei Ulex, ‘het verhaalt over het So-leistelsel en de oude wereld.’

‘Het vervelende is dat elke even bladzijde leeg is,’ zei Tilia.

‘Dat leest inderdaad niet gemakkelijk,’ zei Ulex.

Perro verscheen onverwacht op het toneel. Hij ging op de schouder van Ulex zitten en leek mee te lezen.

‘Dit boekje is uniek. De foto van deze boot bijvoorbeeld vertelt me het verhaal van een zeevaarder die zich over de stille oceaan op de oude wereld waagde. Het is nu een dode wereld, maar ooit was ze zo levendig als Sofema en Malei.’

‘Lees dat maar onderweg,’ zei Bux, ‘straks komen de spieders eraan.’

Ulex reageerde niet en bleef in het boekje lezen.

‘Ulex, kom je?’ riep Bux.

Ulex keek van het boekje op en vroeg:

‘Weet je al waar je heen wilt gaan?’

Bux keek beteuterd naar Tilia en zij zei:

‘Nee.’

‘Hoe zijn jullie tot bij mijn kasteel geraakt? Toevallig?’

‘Perro of Milo geven mij telepathisch een richting aan,’ zei ze.

Perro trok zijn kopje scheef en Milo gebaarde van krommen haas. Hij hinnikte en Zelko viel hem bij.

‘Wie dat begrijpt is zelf een paard,’ zei Bux.

‘In het boekje staat een kwatrijn waarin de Punis wordt vermeld,’ zei Tilia, ‘dat was mijn reisdoel.’

‘Ligt Punis niet tussen de vlaktes van Eltrigofemora en Ertrigofemora? Ik ben daar al eens op vakantie geweest,’ zei Ulex.

‘Ik nog niet,’ zei Bux.

‘Ik ook niet,’ zei Tilia, ‘dan gaan we toch daarheen.’

‘Oké,’ zei Ulex en overhandigde Tilia het boekje, ‘houd het goed bij, misschien kunnen we er nog iets uit leren.’

Tilia nam het aan en wierp er een laatste blik in. Een tekening van een man en een vrouw viel haar op. Ze bedreven de liefde op zijn hondjes. En dat vond ze eigenaardig.

Langzaam kroop de liftkooi omhoog. De lift in het gebouw waar hij woonde gaf de stijging of daling aan via het verdiepingsnummer, maar in deze primitieve lift ontbrak elke aanduiding van hoe ze vorderden.

‘Welk boekje bedoel je?’ vroeg hij hoewel hij een idee had.

‘Ik heb in de sterren gelezen dat een man in het gezelschap van een kind me de wetenschap van het heelal zal brengen.’

‘Denk jij dat wij dat zijn en dat die wetenschap in een boek staat?’

‘Heb je er een bij je?’ vroeg Lutea.

Hij kon het niet ontkennen.

‘Ik heb inderdaad een boekje bij, maar ik weet niet of het dat is wat je zoekt. Ik raak er niet uit wijs omdat het slechts half beschreven is.’

De lift stopte abrupt. De kooi schokte en bleef toen stilhangen. De metalen deur opende zich automatisch en in de opening werd langzaam een sneeuwlandschap zichtbaar.

‘Het kan hier koud zijn, maar het uitzicht is adembenemend,’ zei Lutea terwijl ze uitstapte.

‘Joepie, sneeuw,’ riep Orea en wilde naar buiten spurten.

Laica gromde en maakte geen aanstalten om naar buiten te gaan. Ellio had dat gezien en riep:

‘Wacht even.’

Orea luisterde opmerkelijk goed naar haar pleegvader en bleef onmiddellijk stilstaan. Ellio nam haar bij de hand en zei:

‘Misschien is de omgeving toch vijandiger dan Lutea denkt. Je kunt nooit voorzichtig genoeg zijn.’

Samen liepen ze de sneeuw in.

‘Kom Laica,’ riep Orea.

De hond volgde hen op haar hoede.

Toen duidelijk was dat er niets of niemand hen belaagde, liet Ellio het kind los en zei:

‘Nu mag je gaan spelen.’

‘Kom mee Laica, we gaan sneeuwballen gooien,’ zei Orea tegen de hond die ook al wat meer op haar gemak was.

Ineens viel Ellio de volle pracht van het landschap op. Solei straalde aan de hemel en het licht weerkaatste op de sneeuw waardoor hij zijn ogen moest afschermen. Hij tuurde de omgeving af en merkte nu veel beter de specifieke vormen van Sofema op.

Hij draaide zich om en zag dat de lift een onderdeel was van een historisch monument, een uitkijkpost of een supergrote oriëntatietafel. De vrouwenborst had dus ook een tepel.

Orea amuseerde zich met de hond. Ze bekogelde haar met sneeuwballen en Laica probeerde ze te ontwijken. Daarbij gleed ze soms flink uit.

‘Hier vinden ze ons niet,’ riep Ellio naar Orea, maar ze hoorde hem niet.

‘Wie zoekt je dan?’ vroeg Lutea.

Hij schrok. Ongemerkt was ze achter hem gaan staan.

‘Niemand, maak je niet ongerust.’

‘De sterren vertelden mij nog meer.’

‘Wat dan?’

‘Dat de man en het kind achtervolgd worden.’

‘Wie zou ons achtervolgen?’ vroeg Ellio.

‘Dat was niet zo duidelijk voor mij om te achterhalen. Ik zag allemaal dezelfde mensen, ze leken zo precies op elkaar.’

De rillingen liepen over zijn rug, niet alleen vanwege een koude windvlaag maar ook om wat Lutea had gezegd.

‘Laten we terug naar beneden gaan,’ stelde hij voor.

‘Oké,’ zei Lutea.

‘Orea, kom je?’ riep Ellio.

Orea was net bezig de sneeuw van de hond te vegen.

‘Nu al?’ vroeg ze.

‘Laat haar nog even spelen. Ze is veilig hierboven,’ zei Lutea.

‘Oké, maar ik ga uit de wind staan.’

Ellio liep naar de lift en stapte in. Lutea volgde hem naar binnen en vroeg:

‘Wat weet je nog meer over je achtervolgers?’

‘Ik weet alleen dat het allemaal begon met een dode rotrobe-stuurder in Kroy. Uit zijn zak was een rood boekje gevallen en mijn hond heeft dat meegenomen. Sindsdien worden we achtervolgd door klonen van hem.’

‘De mannen die op elkaar lijken,’ merkte Lutea op.

‘Inderdaad.’

‘Vertel verder.’

‘Op de vlucht vanuit het ziekenhuis in Gnek werd mijn taxi achtervolgd door mannen op moto’s. We hadden een ongeval, maar ik ben ontsnapt en heb me verscholen in het planetarium. Daar ben ik Orea tegengekomen.’

Hij zei niets over Ulla. De klonen gingen over lijken.

‘Heb je Orea zomaar meegenomen?’

‘Ik heb haar niet ontvoerd. Ze is door haar ouders verstoten en ze vroeg of ik haar vader wilde zijn.’

‘Haar ouders zullen de politie achter je aan sturen.’

‘Van de politie heb ik geen schrik, ik leg doodeenvoudig uit dat ik undercover werk om een bende terroristen te klissen.’

‘Het zijn pas terroristen als ze een aanslag plegen.’

‘Dat zijn ze wel degelijk. Aan een tankstation langs de autoweg naar de vallei van Abdomen zijn we op het nippertje aan een aanslag ontsnapt. Een soort ruimtetuig in de vorm van een buis verwoestte het tankstation. Ik dacht dat niemand het had overleefd, maar uit de ravage kwamen zwarte gedaanten tevoorschijn.’

‘Zwarte gedaanten zeg je?’

‘Yep.’

‘Spieders,’ zei Lutea.

Hun naam was nog niet gevallen, maar Lutea kende hen ook.

‘Zijn die spieders geen verzinsel van mensen die denken dat een intelligent ras van een andere wereld ons controleert?’

‘Ik heb er nooit zelf een gezien, maar sommige fenomenen kunnen enkel verklaard worden door een buitenaardse aanwezigheid,’ zei Lutea.

Orea kwam naar de liftkooi gelopen en riep:

‘Help! Een beest.’

Lutea en Ellio renden het kind tegemoet.

‘Wat is er gebeurd Orea?’ vroeg Ellio.

‘Een groot, vliegend beest heeft ons aangevallen.’

Aan het gevaar in de lucht hadden ze niet gedacht. De vogel was gaan vliegen en de hond was nergens te bespeuren.

‘Waar is Laica?’ vroeg Ellio.

‘Laica heeft me verdedigd. Ik heb haar teruggeroepen, maar ze wou niet luisteren. Ik hoop dat haar niets is overkomen.’

‘Toon me waar dat was,’ zei Ellio.

Orea troonde hen mee naar de bewuste plek en Ellio tuurde er de omgeving af. Toen zag hij haar liggen, op haar linkerzij.

Hij rende naar het bewegingloze lichaam en knielde bij de hond neer. Ellio had nooit gedacht dat hij zo’n hechte band met een hond kon hebben. Zijn doodzieke vriendin Gave had Laica aangevonden als haar plaatsvervangster en hij had altijd al de sterke indruk dat haar ziel in de hond was overgegaan.

Het lijf van de hond voelde nog warm aan, maar het hart klopte nauwelijks. De hond ging dood. Alles ging dood. Ellio ook. In de hoop dat hem de volle ernst van de zaak duidelijk zou worden, leefde hij zonder angst naar dat moment toe. Niets dan stof zou zijn dood hem brengen. Maar geen nood, hij was ervan overtuigd dat hij na de dood zou voortleven en dat hij, met geduldig te wachten, ooit als een stofje met de wind der winden naar een plek zou reizen waar hij opnieuw geboren zou worden.

Ellio wilde dat de tijd bleef stilstaan, want het leven gleeed langzaam uit het hondenlijf. Er moest een manier zijn om dat te verhinderen. Misschien doorliep de hond verscheidene levens, net zoals oerexplosies zich afwisselen met oerimplosies in de kosmologie van het pulserende heelal. Het was mogelijk dat de hond via de droom

van de Grote Onsterfelijke transformeerde in iets anders, als deel van het geheel.

Het kleine lijf van Laica schokte. Ellio dacht dat het leven in haar daarmee terugkeerde, maar het kon ook een ontlading van haar spieren zijn.

‘Is ze dood?’ vroeg Orea.

Ellio kon niets over zijn lippen krijgen en knikte dan maar. Orea aaide de doodstille hondenkop, waarbij haar vallende tranen de sneeuw wegsmolten.

‘Laica, word wakker,’ riep ze, ‘doe niet alsof je dood bent.’

Ellio stond op en maakte Lutea met zijn blik duidelijk dat de hond niet meer leefde, maar toen hij weer naar het meisje en de hond op de grond keek, geloofde hij zijn ogen niet. Laica spartelde recht en schudde de sneeuw van haar lijf af.

‘Kijk, Laica is weer de oude,’ zei Orea.

De hond rende naar de liftkooi en wachtte daar rillend van de kou.

‘Ze wil voor het vuur liggen,’ zei Orea en rende erachteraan.

Ellio en Lutea volgden haar niet onmiddellijk.

‘Heb je wel goed gevoeld en geluisterd?’ vroeg Lutea.

‘Ik begrijp er niets van,’ zei Ellio, ‘haar hart klopte niet meer.’

‘Orea heeft haar aangeraakt.’

‘Niet overdrijven,’ zei Ellio.

‘Wist je dat de geest de sterkste energievorm in het heelal is?’

‘Wat bedoel je daar nu mee Lutea?’

‘Dat iemand in staat is met de geest onverklaarbare dingen te doen, zoals een dood wezen tot leven roepen.’

‘Geloof jij dat?’

‘Ik geloof wel in deze heilige plek.’

‘Is dit een heilige plek?’

‘Ik weet het zeker. De mensen die hier ooit woonden hebben die gangen niet voor niets uitgehouwen. Volgens mij was dit een grote begraafplaats.’

‘Je bent gek.’

‘Nee, helemaal niet. Ik kan het weten, want ik heb door de gangen gelopen en ik had de indruk dat allerlei schimmen me beloerden. Ze zijn niet vijandig en daarom trek ik me niet te veel van hen aan.’

‘Waarom zou een volk hun doden zo ver van de bewoonde wereld begraven?’

‘Omdat de zielen van de overledenen hier het gemakkelijkst naar de hemel kunnen overgaan.’

‘Nu laat je een dode lachen.’

‘Geloof me. Je mag de wisselwerking tussen de hemelgoden en de natuurgeesten van dit berglandschap niet onderschatten. Ik voel dat in iedere cel van mijn lichaam. Voel jij dat dan niet?’

‘Nee,’ zei Ellio.

Ondertussen waren ze bij de lift aangekomen.

‘Haast jullie,’ riep Orea, ‘we moeten Laica warm houden.’

‘Ik denk dat Orea het wel voelt,’ zei Lutea, ‘de zwarte vogel heeft de ziel van de dode hond gestolen en Orea heeft de hond een nieuwe ziel gegeven.’

Orea gebaarde van krommen haas terwijl ze zich over de hond ontfermde.

‘Lees ondertussen maar in je boekje,’ zei Lutea en drukte op de knop om te dalen.

De lift zette zich schokkend in beweging. Ellio nam het boekje uit zijn zak en opende het. Een tekening viel hem op. Een man en een vrouw die de liefde al lepelend bedreven.

In een dagdroom zag Tilia een man waarvan ze voor de rest van haar leven ondersteboven zou kunnen zijn. Ook al leek iedereen te denken dat ze slechts een lat-relatie hadden, zij voelde een altijd-durende liefde voor hem. Ze kon aan niets anders denken dan aan kinderen baren en een gebroken spinnenweb.

‘Licht... straal.’

Tilia’s kompanen keken haar vragend aan en de paarden kwamen dichterbij staan.

‘Wat zei je?’ vroeg Ulex.

‘Tilia, alles oké?’ riep Bux met een angstige stem.

‘Het gaat wel, ik had even het gevoel iemand anders te zijn.’

‘Je was heel ver weg en reageerde niet,’ zei Ulex.

‘Ik voelde me duizelig maar ben nu klaar om te vertrekken.’

‘Oké,’ zei Bux, ‘laten we op weg gaan.’

‘Naar Punis,’ riep Ulex.

Het gelach van het drietal weerkaatste tegen de hoge muren van het kasteel. De paarden hadden geen aansporing nodig en stoven de oprijlaan af naar de grote poort. Hun hoeven sloegen de kiezelstenen metershoog de lucht in.

Perro keek het groepje vanuit de grote boom naast de poort na. Toen een grote zwarte zwaan statig vliegend boven het kasteel verscheen, vloog hij snel op en fladderde in recordtempo achter de ruiters aan.

Voor zijn geestesoog zag Ellio een elegante vrouw die zijn diepste verlangens blijvend zou kunnen prikkelen. Ook al mocht iedereen beweren dat ze slechts penvrienden waren, hij was ervan overtuigd dat zij ook liefde voor elkaar konden voelen. Hij probeerde onverstoorbaar te blijven, maar hij dacht enkel aan voortplanten en een komeet die voorbij schiet.

‘Duister... nis.’

Lutea keek hem vreemd aan en vroeg:

‘Wat bedoel je?’

Orea trok een bevreesd gezicht en vroeg:

‘Papa, is alles goed met je?’

Ellio schudde zijn hoofd en zei:

‘Ik was even in gedachten verzonken.’

‘Je was in trance,’ zei Lutea, ‘ik heb herhaaldelijk naar het boekje gevraagd, maar je wou het niet geven.’

‘Herinner je je nog de zwarte vogel die Laica aanviel?’ vroeg Orea.

Ellio lachte haar aan en zei:

‘Wees gerust, dat weet ik nog.’

Opnieuw zag hij een beeld dat de anderen niet konden zien: een silhouet in de vorm van een zwarte zwaan die boven een groepje ruiters zweefde. Dagdroomde hij? Was hij telepathisch verbonden met Orea, of iemand anders in het heelal?

‘Jullie moeten naar Vagna,’ zei Lutea.

‘Waarom Vagna?’ vroeg Ellio.

Lutea nam het rode boekje uit zijn handen. Ze doorbladerde het, onzeker over wat ze zocht.

‘Je hebt het woord *duisternis* uitgesproken. Vagna staat in de oude boeken ook bekend als de duistere nis, de grote grot die zich van tijd tot tijd opent en de as van het heelal ontvangt.’

De lift schokte en dat betekende dat ze op de benedenverdieping waren aangekomen. De deur opende zich automatisch. Laica

wrong zich door de opening en rende door de keuken weg. Het gezelschap volgde de hond naar de woonruimte waar ze haar voor het open haardvuur zagen liggen.

Ellio liet zich op de lange sofa vallen en Orea aaide de hond. Lutea gooide hout op het vuur en ging naast Ellio zitten om het rode boekje te bestuderen.

‘Het boekje is net een puzzel waarvan we de doos zijn kwijtgespeeld,’ zei ze.

‘Inderdaad,’ zei Ellio.

Minutenlang doorbladerde Lutea het boekje. Enkel het omslaan van de bladzijden en het knetterende hout in het open haardvuur waren te horen.

‘Luister,’ zei ze plots.

Ellio schrok wakker uit zijn doezelende powernap.

Lutea las uit het boekje voor:

‘Zoek de nis en doe een nachtwake, onderga de vertwijfeling van de spieders, om nadien naar het licht op te stijgen, geestelijk herboren, als een Soleipriem.’

‘Daar heb je de spieders weer,’ zei Ellio.

‘Vroeger leefde de mens in harmonie met de natuur. Ze onderhielden contact met de onderwereld opdat de bodem genoeg landbouwproducten zou opleveren. Zij bouwden megalieten en steencirkels om het licht van Solei op belangrijke tijdstippen van het jaar in hun rituele bijeenkomsten te integreren.’

‘De lichtstraal priemt in de duisternis,’ zei Ellio in een klaar moment.

‘Eindelijk zie jij het ook,’ zei Lutea.

‘De penis in de vagina,’ liet Orea zich ontvallen.

Ellio en Lutea keken verrast op naar het meisje dat voor het open haardvuur met de rug naar hen toe zat. Ellio had de neiging haar een standje te geven, maar ze had verdorie het beginsel van het leven in één zin samengevat.

‘En wat weet je nog meer Orea?’ vroeg hij.

‘Laica heeft me verteld dat de zwaan haar heeft willen doden opdat we van onze verdere reis zouden afzien.’

Ellio had een idee hoe Laica haar dat verteld had, maar hij vroeg er niet naar, ook Lutea zweeg wijselijk.

‘We worden achtervolgd door klonen én spieders,’ zei hij, ‘zou het niet kunnen dat ze uit hetzelfde nest komen?’

‘Jij denkt dat ze genetisch gemanipuleerd zijn.’

‘Weet jij daar meer van?’ vroeg Ellio.

‘Voordat ik kluzenaar werd, was ik werkzaam in een ziekenhuis voor mensen met voortplantingsproblemen.’

‘Interessant,’ zei Ellio.

‘Kloneren is de gemakkelijkste manier van voortplanten, een kopie van zichzelf maken, zoals de meeste planten en sommige dieren dat doen. De mens plant zich geslachtelijk voor en is daardoor veel sneller geëvolueerd.’

‘En we hebben er lol aan,’ zei hij en knipoogde naar Lutea.

‘Dat kun je wel zeggen,’ zei ze.

Ellio had zin om met de vrouw verder te flirten, maar hij wilde bij de zaak blijven en vroeg:

‘Hoe gaat dat kloneren in zijn werk?’

‘Bij het kloneren plaatsen ze de kern uit een lichaamscel van het origineel, een volwassen individu, in een gelege eicel van datzelfde origineel of van een ander individu.’

‘Is er dan helemaal geen bevruchting nodig?’ vroeg Ellio.

‘Om de bevruchting te simuleren leggen ze de eicel in een spanningsveld. Met behulp van een stroomstoot schiet de celdeling op gang. Vervolgens planten ze de eicel in de baarmoeder van een draagmoeder.’

‘Dat kloneren lijkt me niet de gepaste techniek om mensen te verbeteren,’ zei Ellio.

‘Daarom zoeken sommige wetenschappers kloonertechnieken enkel om reserve lichaamsdelen aan te maken.’

‘Hoe moet ik me dat voorstellen?’

‘Het is mogelijk om een cel te laten groeien tot een arm met een inwendige bloedsomloop.’

‘Of een arm met een hart?’ vroeg Ellio.

‘Inderdaad, de cellen differentiëren niet meer naar een volledig individu maar worden geprogrammeerd om zich slechts tot een bepaald deel van het lichaam te ontwikkelen.’

‘Horror van de bovenste plank.’

Het drong tot hem door dat hij Orea niet meer voor het vuur zag zitten. Ellio stond snel op en liep naar het open haardvuur. Lutea volgde hem.

‘Zie ze daar nu eens liggen,’ zei Ellio, ‘zijn het geen schatjes?’

Orea was naast de hond in slaap gevallen. Laica lag met haar kop op Orea’s schouder.

‘Ik zal je de slaapkamer wijzen,’ fluisterde Lutea in zijn oor.

Ellio nam Orea voorzichtig op. Laica legde haar slaperige kop op de mat en ronkte verder.

Lutea ging hem voor naar een kleine slaapkamer. Ellio legde Orea op het bed.

‘Ga ook wat liggen, rust maar even uit,’ zei Lutea.

Ellio had zin om haar te zeggen dat ze een mooie vrouw was, maar dat was zorg voor later.

‘Graag.’

Lutea legde het rode boekje op het nachtkastje en liep naar de deur. Ze draaide zich om en knipoogde nog, voor ze de deur achter zich dichttrok.

De paarden liepen zich het hart uit het lijf. De ruiters haastten zich vanuit de vallei van Elgenunteria naar de engte van Elfemonteria. Het was er voornamelijk vlak, maar een vreemde kromming in het terrein gaf hen de indruk te stijgen. Ongemerkt ging de vlakte over in een andere, een die hen naar de brede vallei van Eltrigofemora zou brengen.

Ulex Simek had proviand meegenomen zodat ze snel konden reizen. Aan een klein rond meer van amper honderd meter diameter – een blauwe oase in een groen grasland – hielden ze de eerste keer halt en aten als koningen. Ook de paarden kwamen niets tekort. Max bokte en probeerde bij elke sprong hoger dan het gras te komen.

‘Heb je gezien hoeveel meren er hier zijn?’ vroeg Bux aan Tilia terwijl Ulex met veel moeite een schijf van de worst probeerde af te snijden.

‘Ja, het zijn er in totaal zeven.’

‘De constellatie ervan komt me bekend voor, maar ik kan niet op de naam komen.’

‘Bux, wil je me eens met die worst helpen?’ vroeg Ulex.

‘Geef hier, oude brompot.’

Tilia keek over de vlakte terwijl de mannen met de worst bezig waren. Vier meren vormden bijna een vierkant. Drie andere lagen ongeveer in het verlengde van één van de ribben van dat vierkant. Het achterste van de drie was het verst van haar verwijderd en moest ongeveer bij Zenhove liggen, achter de vlakte van Eltrigofemora in de vallei van Elpelvis.

‘Bedoel je een constellatie zoals een sterrenbeeld?’ vroeg Tilia.

‘Ja,’ zei Bux, ‘ik heb van Gitas Klij heel veel sterrenbeelden uit het hoofd moeten leren.’

Bux ging weer naast haar op het grote rotsblok zitten.

Ulex vroeg smakkend:

‘Lekkere worst hé kinderen?’

‘Ik heb er nu niet zoveel trek in,’ zei Tilia.

‘Komt nog wel hoor, komt nog, zeker weten.’

‘Ulex,’ zei Bux, ‘wat denk jij van de configuratie van de meren?’

‘Wat bedoel je jongen?’

‘De zeven meren liggen zo vreemd tegenover elkaar, zie je ze?’ vroeg Bux.

Ulex tuurde ernaar en smakte ongestoord verder.

‘Nu je het zegt, maar mijn geheugen laat hoe langer hoe meer steken vallen. Laat me nadenken.’

Tilia en Bux keken vertederd naar de grazende paarden en het veulen dat achter Perro aanholde.

‘Max weet niet hoe gelukkig hij is,’ zei Bux, ‘van Gitas mocht hij amper buiten.’

‘Het is een bijzonder paardje, misschien heeft hij ook een telepathische gave zoals Milo en Perro.’

‘Denk je?’ vroeg Bux.

‘Ik weet het weer,’ riep Ulex, ‘je bedoelt de grote beer.’

‘Dat is het,’ zei Bux, ‘de grote beer vanaf de oude wereld gezien. Nu schiet me ook de naam van die planeet weer te binnen: *Aarde*.’

‘Ja, Aarde,’ zei Ulex, ‘mooie naam, niet?’

Tilia knikte en Bux zei:

‘Gitas interesseerde zich voornamelijk voor het Soleistelsel, maar zijn tweede stokpaardje was het Zonnestelsel.’

‘Ik heb met Gitas in dezelfde klas gezeten,’ zei Ulex, ‘hij is net zoals ik astronoom geworden. Hij hield zich toen bezig met het onderzoek naar kraters. Het was een veelzijdige man, hij maakte ook voorspellingen gebaseerd op de stand van de sterren.’

Tilia herinnerde zich iets wat Gitas haar had verteld, dat hij meestal een astronoom was, maar soms een astroloog. Waarom had hij dan de aanslag niet zien aankomen?

‘Ik wist niet dat hij zich ook met kraterinslagen bezighield,’ zei Tilia.

‘Volgens mij slaan er geen kometen meer op Malei in,’ zei Bux, ‘maar er zijn kometen die regelmatig het Soleistelsel passeren.’

‘Ja,’ zei Ulex, ‘en dat zijn er veel.’

‘Noem de belangrijkste, de grootste, of de snelste,’ zei Tilia.

‘De komeet die het dichtst bij Malei komt?’

‘Ja die, vertel eens.’

‘Wel, elk jaar maken Sofema en Malei de cirkel om Solei rond, elke tien jaar suizen ze dicht langs elkaar voorbij en elke honderd jaar komt een vuile ijsklomp, of een grote pinda zoals je wilt, op bezoek.’

‘Hoe noemen ze hem?’ vroeg Tilia ongeduldig.

‘Satori.’

‘Kunnen we daar niets mee beginnen?’ vroeg Tilia.

‘Satori zou heel verwoestend kunnen zijn als ze Sofema of Malei raakte. Sommige wetenschappers nemen aan dat dit in de verre toekomst zal – ’

Max onderbrak hem door met zijn dikke lippen achter zijn oren te snuffelen.

‘Hou op, gek paard dat je bent. Waar was ik ook alweer?’

‘Satori en zijn verwoestende kracht,’ zei Bux.

‘Ja, maar anderen vrezen dat hij binnenkort gaat – ’

Max stootte opnieuw met zijn neus tegen het hoofd van Ulex.

‘Verdorie Max, maak je weg,’ riep Tilia.

‘De komeet hoeft maar één keer verwoestend te zijn,’ zei Bux.

‘De natuurkrachten zijn ontembaar,’ zei Tilia.

‘En onze vijanden komen uit de lucht,’ merkte Bux op en wees naar een plek in de hemel.

Een zwarte zwaan kwam majestueus in hun richting gevlogen.

‘Laten we een schuilplaats aan de rand van het water zoeken,’ stelde Ulex voor.

‘En de paarden?’ vroeg Tilia terwijl ze omhoogkeek om te bepalen hoe snel de zwaan daalde.

‘Die zullen geen argwaan wekken.’

‘Drie paarden gezadeld en gepakt met proviand?’ vroeg ze.

‘Wat wil je dat ik doe?’ vroeg Ulex, ‘ze wegtoveren?’

Tilia keek op toen ze Perro hoorde fluiten. De kleine merel maakte capriolen aan de rand van het meer. Snel begon Tilia de provisoire tafel op te ruimen en zei:

‘Kom jongens, Perro wijst ons de weg.’

Bux grabbelde zijn spullen bijeen.

‘En de paarden?’ vroeg Ulex op zijn beurt.

‘Die zijn slim genoeg om ons te volgen,’ zei Tilia.

‘Oké,’ zei Ulex en nam zijn zaken van de grond op.

Tilia rende ervandoor. Bux haastte zich haar in te halen, maar Ulex had wat meer moeite en schreeuwde:

‘Hé, wacht op mij.’

Bux keek achterom en merkte dat Max en Milo volgden. Zelko was net zoals zijn baas achteropgeraakt, maar ook hij had zijn richting duidelijk vastgelegd: naar de rand van het meer. Alleen Aïla was nergens te zien.

‘Volg Tilia,’ zei Bux tegen Ulex, ‘ik kijk waar Aïla blijft.’

Bux keek toe hoe Ulex zich naar het meer repte. Max, Milo en Zelko haalden hem in en verdwenen achter een heuvel. Even later verdween ook Ulex uit het zicht.

Bux tuurde de omgeving af en zag Aïla een vijftigtal meter verder staan. Ze leek de komst van de zwaan met opgeheven hoofd af te wachten.

‘Aïla, kom meisje, kom,’ riep Bux zich bijna hees.

Het paard reageerde niet.

‘Aïla? Ga je eindelijk komen?’

Het paard kwam niet. Bux rende, want volgens zijn berekeningen zou de zwaan eerder dan hij bij het paard aankomen. De zwaan daalde langzaam en haar vleugels raakten bijna de grond. Van vleugeltip tot vleugeltip mat de vogel minstens vijf meter. Ze scheerde over het paard heen.

Aïla hinnikte luid en steigerde alsof ze de vijand uit de lucht wilde plukken, maar met haar tengere gestalte kon ze de zwaan niet genoeg schrik aanjagen. Bux slaagde erin de teugels te pakken te

krijgen en probeerde Aïla te kalmeren door haar sussend toe te spreken.

De zwarte zwaan naderde weer en opende haar bek. Aïla kon niet op tijd wegspringen en de zwanenbek reet haar hals open. De wonde bloedde hevig, maar Aïla slaagde erin zich los te rukken. Ze rende achter de zwaan aan, die zich plots in de lucht keerde om opnieuw aan te vallen.

Ineens klonk gehinnik achter hem. Bux draaide zich om en zag Milo aankomen. Aïla en de zwaan waren al zover verwijderd dat hij ze niet meer al lopend kon inhalen. Op Milo's rug zou dat wel lukken, maar hij zou hem eerst te pakken moeten krijgen.

Milo wilde voorbijlopen. Bux sprong voor het paard en kon de teugels beetnemen. Milo ging wild tekeer, maar Bux kon hem kalmeren door zachte klopjes op de flank uit te delen. Milo's ogen leken zich op de zwaan en Aïla vast te hebben gepind.

Toen hij zich omdraaide stelde Bux vast dat Aïla en de zwaan uit het zicht waren verdwenen. Hij sprong op Milo's rug en vierde de teugels. Milo moest hij niet aansporen, want hij volgde zijn aangeboren wil om vooruit te gaan meer dan ooit.

Niet veel verder zag Bux iets in het gras liggen. Milo vertraagde automatisch en liep er stapvoets heen. Het was Aïla. Haar nek was helemaal opengescheurd en bloederig. Het dier leek niet meer te ademen.

Bux sprong van Milo af en boog zich over het paard. Milo kwam erbij staan en snuffelde aan Aïla's achterhand. Toen Bux zijn hand op haar flank legde, voelde hij geen hart kloppen.

Milo stootte Bux met zijn neus aan, alsof hij wilde dat Bux er alles aan zou doen om Aïla weer beter te maken. Door recht te gaan staan, maakte hij echter duidelijk dat hij Aïla niet meer kon helpen. Hij liet zijn tranen de vrije loop, het kon hem niet schelen of iemand hem zag wenen.

Bux voelde Milo tegen zijn hoofd duwen. Hij nam Milo's neus vast en zei:

‘Jij waakt over haar terwijl ik je baasje ga halen.’

De rustpauze had hen goedgegaan en het eetmaal had hun krachten aangesterkt. Aan tafel zei Lutea:

‘Jullie moeten via de vlakke van Abdomen naar Novel gaan. Dat is een bedevaartsoord en hopelijk schrikt dat de spieders af.’

‘En hoe komen we van Novel naar Vagna?’ vroeg Ellio.

‘Novel en Vagna zijn eeuwenoude plaatsen die ondergronds in verbinding staan. Het zijn de eerste kerken op Sofema.’

‘Heb je geen zin om mee te gaan?’

‘Wie zal er dan voor Laica zorgen?’

De hond lag nog steeds voor het haardvuur en gaf een zwakke indruk. Orea kwam vanachter de zetel gekropen en vroeg:

‘Lutea, wil jij dat doen?’

‘Zeker kindje, zij zal hier niets tekortkomen.’

‘Dan zijn we weg,’ zei Orea, ‘we hebben geen tijd te verliezen.’

‘Ho meid,’ zei Ellio, ‘ik moet mijn schoenen nog aantrekken en Lutea bedanken voor haar gastvrijheid.’

Hij had spijt dat hij haar knusse woonst moest verlaten, want het was een lieve vrouw. Ellio voelde zich echter verplicht om het kind in haar zoektocht te helpen, omdat Orea hem hielp met de zijne.

Ellio liep naar het haardvuur waar de hond nog altijd onbewogen op haar zij lag. Enkel haar op- en neergaande borst verried het weinige leven dat er nog in haar zat. Hij streelde haar kop en kriebelde achter haar oren. Misschien was het slechts een indruk, maar hij dacht dat ze daarbij een grimas trok.

‘Laica, je bent bij Lutea beter af. Ik kom terug, beloofd.’

Ellio keek verdrietig neer op de hond.

‘Kom je eindelijk,’ riep Orea die nu wel een pak slaag verdiende.

‘Oké, het is al goed.’

Hij stond op en zei tegen Lutea:

‘Bedankt voor alles. We zien elkaar weer op de terugtocht.’

Lutea glimlachte en zei:
'Hier, ik heb wat eten bij elkaar gezocht, voor onderweg.'
'Je doet me aan mijn zorgzame moeder denken, maar ik neem het pakket met plezier aan.'

Tegen Orea zei hij:
'Moet jij niet goedendag zeggen?'
'Dag,' zei ze en liep naar buiten.
Ellio trok verontschuldigend zijn schouders op.
'Ik weet hoe kinderen zijn,' zei Lutea.
'Tot ziens,' zei Ellio.
'Rij voorzichtig.'
'Dat zal ik zeker doen,' zei hij terwijl hij zich omdraaide en naar de trike liep.

Orea duwde op de knop van de elektrische starter, maar de motor sloeg niet aan. Ellio zei:

'De motor is koud, dan moet je de choke trekken.'

Dat deed hij.

'Start dat ding nu eens eindelijk.'

'Hola, kalm aan juffrouw, druk zelf maar.'

Orea duwde op het knopje en de motor sloeg aan.

'Zet je helm op en stap in,' zei Ellio.

Orea zette de helm op en liet hem door Ellio aangespen. In plaats van in het bakje te stappen, sprong ze achterop het zadel en sloeg met haar vlakke hand op zijn rug om te zeggen dat hij mocht vertrekken.

Ze wuifden naar Lutea en Ellio draaide het gas open. De motor was echter nog koud en de trike steigerde als een paard. Gelukkig kreeg hij de trike snel onder controle. Orea klemde haar armpjes rond zijn middel en nam zich voor Ellio in geen enkel geval los te laten.

Het weer verslechterde, maar de asfaltwegen in het heuvelachtige landschap waren goed berijdbaar en lieten een grote kruissnelheid toe. Omdat er maar weinig tankstations in deze verlaten streek waren, nam hij wat gas terug.

In de donkerblauwe hemel had hij eerder al een zwart stipje gezien. Nu herkende hij er een zwarte zwaan in. Was dat de vogel die Laica had aangevallen?

Hij voelde Orea's omarming verstrakken. Ze had het ook gezien en zei:

‘Papa, dat is de boze vogel. Ik wil hier weg.’

Ze begon te huilen.

Voor Ellio het goed beseftte, was de zwaan tot op een twintigtal meter genaderd en spatte als een vuurpijl uit elkaar. Elk zwart spatje kreeg vleugels en het geheel vormde zich om tot een vlucht kraaien en raven.

Iets te laat versnelde hij de trike. De vele bochten en het gladde wegdek hinderden hem in zijn vlucht. De vogels haalden de trike langzaam in en gooiden zich op de bestuurder. Enkele tikken op zijn helm verrieden hun kwade bedoelingen.

‘Orea, kruip in het bakje,’ riep hij.

Ellio vertraagde omdat ze niet reageerde.

‘Orea, zet je verdorie achterin, haast je.’

Ellio voelde haar omarming wegvallen. Hij wilde achteromkijken, maar een raaf prikte hem in het voorhoofd, net onder de helmrand. Net op tijd kon hij verhinderen dat de trike van de weg raakte.

Opnieuw keek hij achterom. Een kraai met blauwpaarse veren probeerde Orea in het gezicht te pikken. Ze schreeuwde het uit van de pijn.

Ellio remde en de trike kwam slippend tot stilstand. Omdat het ding drie wielen had, kipte het niet om. Een zwarte wolk van hysterische vogels omringde hem. Met zijn handen beschermde hij zijn gezicht en stapte af.

Terwijl enkele raven in zijn handen probeerden te pikken, graaide hij naar de raaf die Orea belaagde. Hij kreeg hem te pakken, wrong zijn nek om en gooide de dode vogel op de grond. Ellio stapte in het bakje en beschermde Orea met zijn lichaam.

‘Gaat het?’ vroeg hij.

Het bloed droop van zijn handen en hij voelde snavels in zijn rug prikken.

‘Ja, maar mijn benen bloeden.’

‘Trek ze op en sla je armen eromheen,’ riep hij.

Ze deed dat. En Ellio schermde haar met zijn eigen lichaam af. Wat bezielde de vogels? Waren het spieders die zich in vogels hadden veranderd? Of probeerden de vogels tijd te winnen zodat de spieders hen konden inhalen?

Boven het gekrakeel van de raven en de kraaien weerklonk melodieuze gefluit. Ellio durfde op te kijken en zag een tweede vlucht zwarte vogels het strijdperk naderen. Hun gele bekken maakten hem duidelijk dat het om mannelijke merels ging.

De geelbekken wierpen zich op hun iets grotere rivalen. Iedere door een merel geprikte raaf of kraai viel uit de lucht en maakte bij het neerkomen een geluid als van een vallende plank. Het was een akelig geluid, maar wat hij zag gebeuren was nog veel enger. De dode vogels veranderden in afgehakte hoofden die hevig bloedden uit neus, oren en mond. Bovendien hadden ze allemaal hetzelfde gezicht als de dode rotrobestuurder. De hoofden vlamden een na een op en vervluchtigden in een woesh.

‘Ze vallen niet meer aan,’ merkte Orea op.

Hij wilde haar het lugubere beeld besparen en schermde haar gezicht met zijn hand af.

‘Nog even geduld en we zijn gered,’ zei hij.

De geelbekken slaagden erin de meeste raven en kraaien te doden, slechts enkelen konden ontkomen. Uiteindelijk verlieten de merels het strijdtoneel. Ellio vroeg zich af welke magie hierbij betrokken was geweest.

Bux vond zijn gezelschap terug aan de ingang van de tunnel onder het meer. Tilia schrok toen hij haar vertelde dat Aïla dood was. Zijn verhaal over haar strijd met de zwarte zwaan klonk ongeloofwaardig, maar ze geloofde hem. Ze sloeg hem vriendschappelijk op de schouder, hoewel hij haar verdrietig bleef aankijken.

‘Kop op Bux, je mag Milo berijden. Max zal mij wel kunnen dragen, ik zal hem dressereren. Waar is Milo trouwens?’

‘Hij is nog bij Aïla.’

‘Kom, toon ons de plek,’ zei ze.

Max rende weg, alsof ze Tilia had begrepen. Ulex gaf Zelko de sporen en zette de achtervolging in. Tilia en Bux liepen zo hard als ze konden achter hen aan.

Hijgend kwamen ze bij de plaats aan waar Aïla had gelegen. Het gras was er platgedrukt in de vorm van een cirkel, aan de rand lagen tien stenen. Zelko, Milo en Max stonden eromheen.

‘Waar is Aïla?’ vroeg Ulex.

‘Ik begrijp het niet,’ zei Bux, ‘ze lag hier en ze was dood.’

‘Alleen Milo kan vertellen wat er gebeurd is,’ zei Tilia.

Ze keek naar Milo en ving in zijn blik een glimp van geruststelling op. Was Aïla in goede handen?

‘Wat zoek je daar?’ vroeg Bux aan Ulex die gebukt over de grond naar iets zocht.

‘Het gras ruikt eigenaardig.’

‘En die steencirkel?’ vroeg Bux zich af, ‘denk je dat hij iets met de verdwijning van Aïla te maken heeft?’

‘Misschien wel,’ zei Ulex, ‘maar we kunnen beter uitpluizen waar de tunnel heen leidt in plaats van naar een paardenlijk te zoeken.’

‘Ik ben akkoord,’ zei Tilia, en aan Bux vroeg ze: ‘jij ook?’

Bux glimlachte, alsof hij licht in de duisternis zag nu hij wist dat Aïla misschien toch niet dood was, of dat ze ten minste in een andere wereld voortleefde.

‘Laten we gaan,’ zei hij en liep naar Milo.

Tilia keek Ulex aan. Die schokschouderde en beklom Zelko. Bux klom op Milo en samen keken ze toe hoe Tilia zich op Max’ rug wierp. Het kleine paard wist eerst niet wat er gebeurde en bokte enkele keren, maar Tilia kreeg het dier onder controle en stuurde hem naar de ingang van de tunnel.

Bux gaf Milo de sporen, Ulex volgde hen op de hielen. In een mum van tijd haalden ze Max in. Tilia hield zich stevig vast aan de manen van het veulen en volgde Bux en Ulex.

Perro landde op het hoofd van Max en liet zich als een koning de graftombe binnenleiden. Stapvoets liepen ze de ronde tunnel in, die zo breed en hoog was dat ze op de paarden konden blijven zitten. En er was genoeg licht om zonder toorts verder te reizen, omdat een rozig licht uit de wanden scheen. Niemand had er een passende verklaring voor. Ulex wist wel dat de gang in ver vervloegen dagen voor mysterieuze ceremoniëlen had gediend.

Aan een splitsing zei hij:

‘Ik stel voor dat we de rechtse gang nemen, ik vermoed dat die ons naar het zuiden voert.’

‘Bux, wat denk jij?’ vroeg Tilia.

‘Mijn oriënteringsvermogen wordt hier danig op de proef gesteld. Ik zou liever bovengronds reizen.’

‘Ben je de zwaan al vergeten?’ vroeg Ulex.

‘Je hebt gelijk,’ zei Bux, ‘maar ik verkies de frisse buitenlucht boven deze mufte omgeving.’

Ze sloegen rechtsaf en volgden de lange gang. Galopperen kon niet omdat de tunnel net iets te laag was. Hij werd ook smaller naarmate ze vorderden. In karavaan ging het verder. Tilia liep voorop, Bux volgde en Ulex sloot de rij af. Om te vermijden dat de spieders hen onverhoeds in de rug zouden aanvallen, wierp Ulex elke halve minuut een onderzoekende blik achterom.

De ondergrondse reis duurde uren. Zonder uitzicht op een mooi landschap was ze ook nog eentonig. Het reisgezelschap wist

niet of het buiten dag of nacht was, maar het geknor van hun magen deed hen regelmatig stoppen om te eten.

Terwijl Bux de paarden voederde, overdachten Tilia en Ulex hun reisdoel. Tilia kon uit het rode boekje geen informatie vinden betreffende de manier waarop ze Punis via de tunnel konden bereiken. Ze reikte het Ulex aan en zei:

‘Als jij nog iets vindt, mag je mij dat zeggen.’

‘Niet te snel opgeven juffrouw Norg. Je idee over een dichtbijge komeet was zo slecht nog niet. En dit boekje vertelt ons misschien er wat meer over.’

Ulex sloeg het boekje open bij een tekening van een naakte man en vrouw, een andere dan ze eerder hadden gezien.

‘Vreemde houding, niet?’ vroeg Tilia.

‘Als jij het zegt,’ zei Ulex, ‘wat vind jij ervan Bux?’

Bux ging op zijn zadel zitten dat hij op de grond had gelegd om Milo te roskammen, en nam het boekje aan.

‘Die twee doen het maar stijfjes.’

‘Juist,’ zei Ulex.

‘Ze hangen met hun gezichten voor elkaars voeten,’ zei Tilia, ‘als ze een metertje opschoven, zou het standje veel heter kunnen zijn, niet Bux?’

‘Negenenzestig?’ vroeg hij terwijl hij Ulex het boekje teruggaf.

Tilia keek hem doordringend aan en zei:

‘Ik hoef jou niets te leren.’

‘Seks moet, seks doet je goed,’ zei Bux.

‘En wat doen we met Ulex?’ vroeg Tilia.

‘Hé, dit lijkt me wel interessant,’ riep Ulex en wees een kwatrijn in het rode boekje aan.

‘Lees eens voor,’ zei Tilia.

‘Oké, hier staat: *Knijp Tibal uit opdat Punis schiet, laat Sofema en Malei paren, brokken vliegen dan in 't rond, en de spieders klagen wanneer het kind komt.*’

‘Ik begrijp er niets van,’ zei Tilia.

‘Laten we eens hardop nadenken,’ zei Ulex, ‘Sofema en Malei paren, misschien kunnen de hemellichamen zich koppelen.’

‘In de vrije ruimte copuleren? Laat me niet lachen,’ zei Tilia.

‘Dat er brokken van komen, hadden we al bedacht. Dat de spieders klagen, dat klinkt goed,’ zei Ulex.

‘Misschien verdwijnen de spieders als een komeet op Sofema of Malei botst,’ zei Bux.

‘Satori?’ vroeg Ulex zich af.

‘Dan hoeven we alleen iets uit Tibal te knijpen,’ zei Tilia.

‘Wat uitknijpen?’ vroeg Bux zich af.

Perro was op Tilia’s knie geland. Toen ze de merel over zijn kopje aaide, dacht ze een stem te horen die zei: *Sperma*.

‘Wat bedoel je met *sperma*?’ vroeg ze aan Ulex.

Ulex keek haar vreemd aan en zei:

‘Waarom haal je er sperma bij?’

‘Ik dacht dat jij *sperma* zei.’

‘Ik niet.’

‘Jij Bux?’

‘Ik heb niets gezegd.’

Perro stootte met zijn gele bek tegen haar wijsvinger om haar tot kriebelen aan te sporen. Toen begreep ze het.

‘Het is Perro die dat zei.’

‘Kan hij ook uitleggen wat hij daarmee bedoelt?’ vroeg Ulex.

‘Misschien wel.’

Tilia concentreerde zich, maar ze hoorde geen stem meer. Perro keek haar met een blik aan alsof hij dacht dat hij duidelijk genoeg was geweest.

‘Wacht eens even,’ zei Ulex, ‘in Tibal staat een put waarboven onvruchtbare vrouwen gaan staan in de hoop hun kinderwens in vervulling te zien gaan.’

‘Misschien staat die put in verbinding met deze tunnel.’

‘Een spermaput,’ zei Ulex glunderend.

‘Dan hoeven we enkel de ondergrondse wegwijzers naar Tibal te zoeken,’ zei Bux.

Ze lachten met hun eigen ongeluk.

‘Maar eerst een dutje doen,’ zei Ulex, ‘van al dat denken krijg ik slaap.’

‘Dan kunnen we onze sekswensen in onze dromen laten uitkomen,’ zei Tilia tegen Bux.

Bux keek haar verwonderd aan. Voordat hij kon reageren, zei Ulex:

‘Ik zal tussen jullie in gaan liggen.’

Omdat Tilia geen aanstalten maakte om te protesteren, legde Bux zich achter Ulex neer.

‘Slaap lekker Bux,’ zei Tilia, ‘droom van mij.’

Bux gromde. Tot zijn grote vreugde was de ondergrond van de tunnel zacht en warm.

De verschijning van de zwaan was al vreemd, maar de vallende hoofden hadden hem compleet verrast. In het bakje van de trike wachtte hij bang af. Hij probeerde zoveel mogelijk het kind te beschermen door haar te omhelzen. Ze sidderde over haar hele lijf.

‘Kijk,’ zei Orea, ‘de wonden op mijn benen groeien dicht.’

Ellio zag het gebeuren maar kon het niet geloven, net zoals de hoofden die zomaar in brand waren geschoten.

‘En jouw hoofdwonde geneest ook snel papa.’

Ellio veegde met de rug van zijn rechterhand over zijn voorhoofd en voelde geen pijn. Er hing ook geen bloed aan zijn vingers. Hij begreep er niets van.

‘Ik wil terug naar Lutea en Laica.’

‘Kindje, we hebben onvoldoende brandstof om terug te rijden. Novel kan niet ver meer zijn, daar zijn we veilig.’

‘Oké,’ fluisterde ze nauwelijks hoorbaar.

‘Je bent een flinke meid,’ zei Ellio.

Hij stapte uit het bakje en keek rond. In de lucht was nergens een vliegend schepsel te bespeuren, ook aan de horizon kwamen geen zwarte silhouetten op hem af.

Ellio sprong op de trike, drukte op de startknop en reed ervandoor. Bij elke kruising koos hij de richting die het meest voor de hand lag, zich oriënterend op de stand van Solei in zoverre zij achter de dreigende wolken te zien was.

Een uur later naderden ze een gebouw dat op een reusachtige, zwarte iglo leek, erboven cirkelden honderden geelbekken rond. Ellio loste het gashendel en liet de trike uitlopen. Dichterbij zag hij dat de iglo niet van ijs was maar uit stenen was opgebouwd.

Een tiental meter voor het gebouw bracht hij zijn trike tot stilstand, zette het contact af en keek rond. Hij had verwacht dat Novel een stad was, maar het bleek slechts een heiligdom te zijn. Er waren geen toeristen. De enige geluiden waren de ruisende wervelwind rond het gebouw en de fluitende vogels.

Ellio stapte af en zag dat Orea in het bakje in slaap was gevallen. Hij stootte haar lichtjes aan, maar ze reageerde niet. Hij tilde haar op en liep naar de iglo. Volgens zijn voorzichtige schatting was het gebouw vijf meter hoog en had het een diameter van ongeveer tien meter.

Hij wandelde eromheen maar vond geen deuropening. Toen hij Orea in het gras onder de enige boom in het landschap legde, opende ze haar oogjes.

‘Waar zijn we?’ vroeg ze.

‘In Novel, een religieus oord.’

Binnen de kortste keren spurte Orea naar de iglo. Ellio liet haar begaan in de veronderstelling dat haar zoektocht naar een deur eveneens vruchteloos zou blijken. Toen hij even wegkeek en opnieuw het gebouw bekeek, was Orea verdwenen.

Waar eerst steen was, gaapte nu een opening. Ellio raapte zijn moed bij elkaar en liep naar binnen. Buitenlicht schoot door spleten in de muren en de stralen raakten elkaar ergens in het midden van een komvormig ding. De wanden waren glad en blonken als opgepoetst koper. Aan de rand was er een leuning om te vermijden dat de bezoekers van de tempel onverhoeds in de reusachtige beker terecht zouden komen.

Tot zijn grote verbazing was Orea onder de leuning gekropen. Ze naderde behoedzaam het centrum van de beker.

‘Orea, niet doen.’

‘Kom maar,’ riep ze, ‘het is veilig.’

‘Wacht,’ riep Ellio terwijl hij prompt over de leuning en in de kom sprong.

Toen hij weer opkeek was Orea verdwenen. Hij liet zich naar het midden van de beker zakken en staarde in het rozige gat dat op een kronkelende glijbaan leek. Uit de put kwam het geluid van een zingende stem omhoog. De fluitende geelbekken die elkaar hun plaatsje in de zoldering opeisten, overstemden Orea’s gezang.

‘Wat raden jullie me aan?’ riep Ellio naar niemand, ‘springen of mijn eigen vel redden?’

Zijn stem galmde door de iglo, alsof de maker ervan de akoestiek van een basiliek had nagestreefd. Ellio keek omhoog en zag de merels hangen, klapwiekend als kleine helikopters. Voordat hij het echt beseftte, lieten ze zich vallen en vielen ze aan.

Ellio sprong snel in het gat. Hij dacht er te laat aan dat de proviandtas van Lutea in de trike was blijven liggen. Na enkele scherpe bochten naar links viel het hem op dat de rozige structuur van de buis genoeg licht uitstraalde om de volgende bocht te zien aankomen. Hij riep luid naar Orea, maar ze antwoordde niet.

De glijbaan kronkelde minder en minder en de dalingshoek slonk tot ongeveer vijftien graden. Zijn snelheid minderde gestaag naar een tempo waarin hij – indien hij dat wilde – gemakkelijk met de voeten kon remmen.

Zonder dat hij er zich op had kunnen voorbereiden, kwam hij niet al te hard op de bodem van een andere buis terecht; gelukkig was de rubberwand een goede schokbreker. Ellio gleed op zijn rug verder door de buis, tot hij Orea hoorde roepen:

‘Papa, pas op.’

In een reflex spreidde hij zijn benen. Zijn voeten dienden als remmen en binnen enkele meters kwam hij tot stilstand. Orea zat met haar rug tegen een gladde manshoge bol die de buis helemaal afsloot.

‘Ik dacht dat je niet meer zou kunnen stoppen.’

‘Heb je je bezeerd?’ vroeg Ellio.

‘Nee, ik ben er in volle vaart tegenaan gebotst, maar het ding is zo veerkrachtig als de buis. Je kunt het materiaal indrukken en langzaam komt de oude vorm terug.’

‘Zoals een orthopedisch slaapkussen,’ merkte hij op.

‘Het zal wel,’ zei ze.

‘En wat nu?’ vroeg hij zich af.

Ik hoopte dat jij mij dat zou kunnen zeggen.’

‘Die bol lijkt op een eikel, maar dan een met astronomische afmetingen.’

Hij glimlachte om zijn eigen grapje.

‘Wat is een eicel papa?’

‘Hoe zal ik dat uitleggen? Jouw mama en papa vrijen soms. Je weet toch wat vrijen is?’

‘Ja, af en toe kussen ze elkaar en maken ze rare geluiden in de slaapkamer.’

‘Heeft je mama je ook uitgelegd waar jij vandaan komt?’

‘Ja, volgens mama zullen later mijn kindjes uit mijn spleetje komen.’

Ellio was al blij dat hij dat niet moest uitleggen.

‘Wel, heb je een idee wat papa met mama doet wanneer hij met haar in de slaapkamer rare geluiden maakt?’

Orea trok haar schouders op, omdat ze dat niet wist.

‘Heb je geen enkel idee?’ vroeg Ellio.

Opnieuw schokschouderde ze.

‘Wel, hoe zal ik het zeggen, de jongens die hebben geen spleetje, die hebben – ’

‘Een piemel,’ zei ze, ‘zoals die van mijn broertje.’

‘Waar is je broer?’ vroeg Ellio.

‘Hij zal bij mijn papa zijn, denk ik.’

‘Waarom niet bij je mama?’

‘Mama maakt niet alleen pret met papa.’

‘Hoe bedoel je dat Orea?’

‘Andere mannen maken ook rare geluiden met mama.’

Ellio kon met die informatie Orea’s puzzel helemaal afmaken en vroeg niet verder.

‘Oké, waar waren we ook alweer?’

‘De penis van mijn broer.’

‘O ja, jouw mama heeft een spleetje en jouw papa heeft een piemel die hij net zoals je broer kan vergroten.’

‘Is dat zo?’ vroeg ze alsof ze dat ongeloofwaardig vond.

‘Zeker weten. Als mama en papa die geluiden in de kamer maken, steekt papa zijn piemeltje in het spleetje van mama.’

‘Meen je dat?’ vroeg ze, een gezicht trekkend alsof er een nieuwe wereld voor haar openging.

‘Jouw papa spuit dan een zaadcel naar binnen en die zoekt de eicel van mama, die ligt daar ergens te wachten. Als die twee samsmelten heb je het begin van een baby.’

‘Dat duurt ongeveer tien manen,’ merkte ze slim op.

‘Inderdaad, in die tijd vergroot jouw mama’s buik omdat de baby binnenin snel groeit. En de rest weet je al.’

‘Wow, dat is interessant,’ zei Orea alsof ze de mogelijkheden van het vreemde ritueel naging.

‘Dus dit is zo’n eicel?’ vroeg ze, naar de bol wijzend.

‘Misschien.’

‘Ze zit vast.’

Ellio dacht na over de ovulatie bij de vrouw die soms uitbleef omdat de eileider geblokkeerd zat. In een impuls schopte hij tegen de bol. Die gaf even mee, maar niet genoeg. Orea hielp mee, maar na een minuut gaven ze het op.

‘Dit gaat niet,’ zei Ellio, ‘we moeten iets anders bedenken.’

‘Ik zal eens met iets scherps erin prikken, dan loopt hij leeg als een kapotte ballon.’

‘Nee, laat me even nadenken.’

‘Oké, denk jij na, dan doe ik een dutje, want ik ben moe.’

Orea legde zich op de bodem van de buis en krulde zich op. Ellio vond er niets beters op dan zich languit achter haar te leggen.

‘Papa?’

‘Ja kindje?’

‘Neem je mij in je armen? Dan heb ik het warmer.’

Het was er helemaal niet koud, maar hij deed wat ze hem vroeg. Zijn vaderinstinct kwam zomaar bovendrijven.

Een tijdje later schrok hij wakker en betrapte zichzelf erop dat hij ingeslapen was. Op de koop toe was Orea weg.

‘Heb ik je wakker gemaakt?’

Hij schrok en keek achterom. Orea keek op hem neer met haar beide armen achter haar rug.

‘Nee meisje,’ zei hij.

Ellio dacht aan zijn droomreis die uitgestippeld leek te zijn door een reisleidster met een ongewone drang om religieuze oorden op één lijn te plaatsen. Zittend op een paard had ze hem beticht van contacten met de onderwereld te onderhouden. Met het dichtslaan van een kinderboek had ze het einde van zijn droom ingeluid.

Hoe zeiden de droomspecialisten het ook alweer? Een droom moest niet per se een vervulling van een wens inhouden, dikwijls hield hij ook een voorspelling in.

Wacht eens. Kinderboek? Waar was het rode boekje gebleven? Hij moest het inkijken en zocht zijn jaszakken af.

‘Wat zoek je papa?’

‘Heb jij het rode boekje uit mijn jas genomen?’ vroeg hij.

Orea keek hem schuldig aan. Ze bracht haar linkerarm omhoog en reikte hem het boekje aan.

‘Ik hoopte een oplossing te vinden om de bol weg te krijgen.’

‘Dat is fijn meisje.’

Ellio opende het boekje waar de bladwijzer zat en herkende een tekening van parende mensen. Hij keek haar glimlachend aan.

‘Eh, ik vroeg me af of dat zo gaat, dat vrijen.’

‘Het is een van de vele manieren, alleen moet je je fantasie wat aanspreken. Ik denk dat dat ook nodig zal zijn om die bol los te maken.’

Hij stak het boekje in zijn broekzak weg.

‘Ik heb gedroomd dat we door een bos wandelden,’ zei Orea, ‘en in een boom zag ik een klapwiekende merel die vastzat.’

Ellio spitste de oren, want dromen waren geen bedrog. De droom is de ultieme plaats waar verleden en toekomst in elkaar vloeien en waaruit je conclusies over het verloop der dingen het beste kunt trekken.

‘Hoe heb je hem gered?’

‘Door op jouw schouders te gaan staan. Aan zijn linkerpoot zat een touw dat achter een tak geklemd zat.’

Ellio dacht na. Ineens begreep hij het en zei:

‘Uit je droom begrijp ik dat we onze krachten moeten bundelen. In teamverband moet het lukken.’

‘Wat moet lukken?’

‘Die bol loskrijgen.’

‘We hebben het al samen geprobeerd,’ zei Orea.

‘We proberen het eens op een andere manier,’ zei hij, ‘ga eens zitten, net voor de bol, zo ja, met de benen naar de wand.’

Hij ging met zijn rug tegen die van Orea zitten en plantte zijn voeten tegen de wand van de buis; hun benen bleven gebogen.

‘Nu duwen, zo hard je kunt.’

Door het strekken van hun benen gaf de wand van de buis aan beide kanten mee waardoor de bol los kwam te zitten. Een duwtje met zijn rechterarm bracht de bol in beweging en hij rolde langzaam van hen weg.

‘Joepie, het is gelukt,’ riep Orea.

‘Goed gedaan kindje.’

Gebukt gingen ze weer op weg.

Na een tijdje vroeg Orea:

‘Is het nog ver papa?’

‘Het kan niet ver meer zijn.’

Het bleef weer geruime tijd stil. Toen vroeg ze:

‘Vrij jij regelmatig papa?’

Opnieuw werd hij staalhard eraan herinnerd dat twintigjarige vervelende vragen konden stellen. Ellio besloot het gesprek over een andere boeg te gooien en zei:

‘Kinderen zijn toch zo goed in doolhoven. Heb je geen goede raad?’

‘Nee, ben je getrouwd?’

Ze wilde duidelijk niet van onderwerp veranderen.

‘Nee,’ zei hij.

‘Heb je veel vriendinnen papa?’

‘Een paar ja, maar niet om te zeggen een massa.’

‘Vrij je met hen?’

‘Allemaal tegelijk of apart?’ vroeg hij gekscherend.

‘Je bent niet wijs.’

Orea bleef stilstaan, mikkend. Ellio begreep dat hij te ver was gegaan. Vermoedelijk had ze slechts één mama in gedachten.

Hij nam haar bij de schouders vast en zei:

‘Orea, ik plaag je maar.’

Ze keek op en zei met een stralend gezichtje:

‘Je moet trouwen met de vrouw waarmee je vrijt.’

‘Kijk Orea, vrijen en trouwen zijn twee dingen. Ik vrij alleen met iemand die ik heel graag zie, maar daarvoor hoef ik nog niet met haar te trouwen, begrijp je dat?’

‘Papa’s en mama’s trouwen toch om kindjes te krijgen?’

Daar kon hij niet zo snel een antwoord op verzinnen.

‘Dat trouwen hebben onze voorouders uitgevonden, omdat het een manier is om alles beter te organiseren. We moeten regels volgen, anders loopt het binnen de kortste keren in het honderd.’

‘Zoek dan een nieuwe mama om samen te wonen, oké?’

Ellio zag het hopeloze van de situatie in en gaf toe.

‘Als we terug in Kroy zijn, zal ik een mama voor jou zoeken.’

Blij sloeg ze haar armpjes rond zijn nek en knuffelde hem als een grote teddybeer in bed.

‘Beloofd?’

‘Beloofd.’

Plots verscheen er tussen hen in een bol zo groot als een voetbal. Hij gloeide en veroorzaakte een plaatselijke wervelwind. Orea deinsde achteruit, maar Ellio bleef zitten en leek erdoor gehypnotiseerd te zijn. In de bol verscheen een vrouwengezicht dat hij herkende uit zijn dromen. Ze sprak hem toe: *Spieders*.

Op dat moment weerklonk gerommel uit de richting waar ze vandaan kwamen.

‘Wegwezen,’ zei Ellio en trok het meisje hardhandig mee.

Tilia ontwaakte en herinnerde zich een vreemde droom. Een kind had haar geroepen. Ze dacht te hebben verstaan: *Mama, help me.* Het meisje stond op de reling van een balkon op de eerste verdieping, het volgende moment had de kleine meid voor haar gestaan met haar eigen hoofdje in haar handen. Het was helemaal stuk en ze had gevloekt omdat er niemand was die het kon repareren.

Ulex en Bux sliepen nog. Milo en Zelko stonden met gesloten ogen en gemakkelijk leunend op hun rijzige benen te slapen. Max was ook wakker en kwam naar haar toe, maar het veulen liep haar voorbij. Tilia draaide zich zittend in bed om en zag tot haar grote verbazing een langzaam draaiende bol zo groot als een voetbal op ooghoogte hangen. Hij deed haar denken aan de oude wereld, de verschroeiide planeet Aarde, waarvan ze een beschrijving in het rode boekje had gelezen.

Max snuffelde aan het ding zonder het aan te raken.

‘Max, pas op,’ riep Tilia.

Het veulen hinnikte hevig waardoor Bux wakker schoot.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij.

Hij merkte de zwevende bol eerst niet op, maar Tilia wees hem aan.

‘Wat is dat verdorie?’

‘Het zou een wegwijzer kunnen zijn,’ zei Tilia.

Ulex werd op zijn beurt wakker, zag het ding in de lucht en dacht dat het Tilia belaagde.

‘Kijk uit, Tilia, achter je,’ waarschuwde hij haar.

‘Dat ding doet niets,’ zei ze.

Ze had dat nog maar net gezegd of een mannengezicht verscheen in de bol. Zijn lippen bewogen en ze hoorde hem zeggen: *Wegwezen.*

Ulex en Bux gaven niet de indruk het gezicht te zien en de stem te horen. Droomde ze dit?

Ze keek Bux bevreemd aan en Bux vroeg:

‘Is er iets?’

Ze draaide haar hoofd opnieuw naar de bol, maar hij was verdwenen.

‘Heb je dat gezicht in de bol gezien?’ vroeg ze.

Bux schudde zijn hoofd en Ulex vroeg:

‘Gezicht?’

‘De spieders komen eraan,’ zei Tilia.

Ze zocht haar persoonlijke zaken bij elkaar, maar Ulex en Bux aarzelden nog. Tilia liep naar Max, zadelde hem, sprong op de rug van het veulen en maakte dat ze wegwam.

Tien meter verder keek ze achterom en zag dat Ulex en Bux in een gevecht met twee zwarte gedaanten verwickeld waren. Ze keerde Max, en als een bezetene renden ze terug. Tilia schreeuwde als een amazone.

De spieders waren via een verticale buis tot in de ondergrondse tunnel geraakt. Bux verweerde zich. Zijn belager was door de komst van Tilia even afgeleid, genoeg opdat Bux hem met een gerichte vuistslag tegen de vlakte kon slaan. Hij bleef roerloos liggen.

De andere spieder had Ulex geveld en was bezig met een naald uit diens arm te trekken. De grote fles aan zijn riem was gevuld met een donkerrood spul, waarschijnlijk bloed van Ulex. Nog voor Tilia iets kon doen, sprong hij in de buis waarna deze met een hels gesis oploste.

‘Was me dat schrikken,’ zei Tilia.

‘Ik schrok me rot toen die koker zich materialiseerde.’

Ulex bewoog niet. Hij zag er veel te bleek uit. Lijkbleek en asgrijs was hij.

‘Wat heeft die spieder in vredesnaam met Ulex gedaan?’

Tilia ging op haar knieën zitten en controleerde zijn toestand. Zelko snuffelde aan de neus van zijn baas en briepte, alsof hij zijn baas leven wilde inblazen.

‘Zijn hart klopt niet meer,’ zei Tilia.

Ze gaf hem mond-op-mondbeademing, maar na vijf minuten pompen gaf ze het op.

‘Is hij dood?’ vroeg Bux.

Tilia knikte. Ze wierp Bux een spijtige blik toe.

‘Het lijkt erop dat ze hem zijn bloed hebben afgetapt.’

‘Dat wilden ze met mij wellicht ook doen,’ zei Bux.

‘We kunnen Ulex hier niet laten liggen. We zullen hem dwars op de rug van Zelko leggen.’

Met veel gepuf en gesakker kregen ze het lijk voor het zadel gehesen.

‘De spieders weten nu waar we zijn,’ zei Bux.

‘Je hebt gelijk, wegwezen.’

Tilia besteeg Milo en Bux zette zich in het zadel van Zelko. In stap reden ze verder door de tunnel. Max volgde zonder om te kijken. Perro was nergens te bespeuren.

Aan het einde van de tunnel vonden ze een rozig diep gat. Een andere gang kwam eropuit, maar die leek terug te lopen. Ze keken ernaar, vanaf de ruggen van de paarden. Miloraakte met zijn neus Zelko’s hoofd aan, alsof hij hem een geheim in het oor fluisterde.

‘Jij mag kiezen,’ zei Tilia, ‘de tunnel of het gat.’

‘Jij hebt de leiding van de expeditie.’

‘Als we in het gat duiken, moeten we de paarden achterlaten.’

Milo en Zelko hinnikten, elk op hun eigen manier.

‘We hebben jullie mening gehoord,’ zei Tilia, ‘waar zou Perro uithangen?’

Bux stapte af en keek voorzichtig over de rand in het gat. Het goedje in de put was donkergeel gekleurd. Iets deed hem omhoogkijken en toen zag hij dat de verticale buis uitmondde in een lichtpuntje, twintig of dertig meter hoger.

‘Hier valt daglicht binnen,’ zei Bux, ‘zou dit de put van de onvruchtbare vrouwen in Tibal kunnen zijn?’

Tilia reageerde niet. Ze keek naar het levenloze lichaam voor haar en vroeg:

‘Wat doen we met Ulex?’

Bux kwam al nadenkend in haar richting gelopen en schrok toen Perro hevig klapwiekend uit de put opdook.

‘Waar heb jij gezeten Perro?’ vroeg Tilia.

Natuurlijk antwoordde hij niet.

‘De spieders verplaatsen zich via de verticale buizen, ‘zei Bux, ‘misschien zijn ze gewoon verlengstukken van de kokers die wij in de lucht hebben gezien.’

‘Zoals de buis die mijn huis heeft vernield.’

‘Inderdaad,’ zei Bux.

‘Verdorie, zij zuigen Malei leeg.’

‘Dat zou weleens goed kunnen.’

Ineens weerklonk een stem in Tilia’s brein: *Wegwezen*.

Perro vloog al naar de put en verdween in de diepte.

Tilia steeg van Milo af en zei:

‘Milo, jij leidt Zelko en Max terug naar de uitgang van de tunnel en wacht daar op ons. Begrepen?’

Milo hinnikte luid en zwaaide zijn paardenhoofd enkele malen op en neer, in een grote ja-knik.

‘Goed zo. En Zelko, jij volgt Milo, oké?’

Zelko keek haar stuurs aan en knipperde met zijn grote paardenogen.

‘Wat bezielt je?’ vroeg Bux.

Tilia boog zich over Max en fluisterde hem in zijn rechtop- en vooruitstaande rechteroor:

‘Max, luister jongen, jij verliest Milo en Zelko niet uit het oog. Als zij de weg kwijt zijn, wijs jij hen die. Heb je dat verstaan?’

Max gaf geen teken van begrip. Hij stuurde haar enkel een hoogmoedige blik.

‘Wat ben je van plan,’ vroeg Bux.

Hij was geërgerd omdat Tilia hem negeerde.

Als aanzet sloeg Tilia op Milo’s achterwerk. Milo vatte resoluut de reis aan. Draven zou moeilijk gaan met het lijk van Ulex zijn rug. Zelko en Max stapten achter hem aan.

Tilia en Bux keken de paarden na.

‘We moeten opschieten,’ zei Tilia, ‘denk je dat het kan?’

‘Wat kan?’

‘Langs die buis afdalen.’

‘Ik dacht van wel.’

Bux knielde aan de rand van de put en bekeek de structuur.

‘Deze buis is al lang niet meer gebruikt, de wand is kurkdroog en we kunnen onze voeten tussen de blokken steken.’

‘Wagen we het erop?’ vroeg ze.

‘We kunnen nog altijd de andere gang kiezen, maar dan had je beter de paarden niet weggestuurd.’

‘Je hebt gelijk.’

‘Jij mag eerst.’

‘Dat is heel hoffelijk meneer Yo, maar ik laat jou die eer.’

Tilia volgde Bux op de enige goede manier en dat was volgens een zeer gedisciplineerde en voorzichtige stijl. Hij toonde hoe het moest, want in zijn vrije tijd bleek hij bergbeklimmer te zijn. Er waren niet zoveel bergen op Malei, maar steile rotspartijen waren er bij de vleet.

‘Bux, ik moet even rusten, ik verlies mijn houvast,’ riep Tilia.

‘We zijn er bijna, maar ik denk dat we nat gaan worden.’

Ze keek naar beneden en merkte hoe het lichtpuntje van de bovengrondse uitgang in het donkere gat reflecteerde. Het licht bewoog langzaam heen en weer en dat betekende dat het goedje taai vloeibaar was.

‘Ik spring niet in die smurrie,’ riep ze.

Ze dacht aan sperma. Het was echter geen kleverig mannenzaad, veeleer een dunne vloeistof die op urine leek.

‘Een andere gang mondt uit in deze buis,’ zei Bux.

Tilia zocht een betere houding om stil te staan en keek naar beneden. Ze herkende een opening aan de zijkant van de buis.

‘Ja, maar je wilt daar toch niet heen zwemmen?’ vroeg ze.

‘Weet jij iets beters?’

‘Nee.’

‘Zal ik eens een kijkje gaan nemen terwijl jij wacht?’

‘Goed idee,’ zei Tilia.

‘Ik kan mijn adem ongeveer twee minuten inhouden. Als ik dan nog niet terug ben, kom je me halen, afgesproken?’

‘Zorg dat je terugkomt,’ smeekte ze.

‘Ik zal mijn best doen.’

Als een rechtgeaarde duiker ademde hij een aantal keren diep in en uit. Bij de laatste teug zoog hij alle lucht die hij in zijn longen kon pompen naar binnen. Hij kneep zijn neus dicht en liet zich achterover in het gele sop vallen.

Tilia volgde zijn zwembewegingen tot Bux in de opening verdween. Het schoot haar te binnen dat ze geen horloge droeg en onmogelijk op goed geluk kon bepalen hoe lang twee minuten duurden.

Er moest ondertussen al een minuut verlopen zijn en nog steeds was er geen Bux te bespeuren. Angst kwam op en ze overwoog een sprong in het vuile goedje. Ze mocht nog enkele seconden twijfelen en moest dan de knoop doorhakken.

Geen Bux. Het duurde te lang. Ze ademde diep in en uit en sprong. Ze dook naar de opening en zwom erdoor. Onverwacht doemde een silhouet op. Paniek overmande haar en ze probeerde zo snel mogelijk terug aan het oppervlak te komen.

Een hand klemde zich rond haar onderarm, de aanraking kalmeerde haar onmiddellijk. Toen herkende ze Bux’ gezicht. Ze liet zich meetrekken naar de andere kant van de tunnel en niet veel later kwamen ze proestend boven water, hoewel je de gele substantie met moeite water kon noemen.

Bux had zich al uit het bad gehesen en stak zijn helpende hand naar Tilia uit. In een beweging trok hij haar uit het water. Sterk was hij wel. Druipend bleven ze naast elkaar op de rand van het bassin staan. Ze stonden in een verlichte grot, het zachte gele licht kwam van overal.

‘Mooi hé?’

‘Ja, maar het stinkt hier vreselijk,’ zei Tilia.

‘Daar wennen we wel aan.’

‘Jaag me nooit meer de stuipen op het lijf, wil je?’

‘Deze grot betoverde me zodanig dat ik de tijd vergat.’

‘Ik ben in paniek geraakt,’ zei Tilia, ‘bedankt.’

‘Jij zou mij ook gered hebben.’

‘Dat weet ik zo zeker nog niet.’

Ze proestten het uit van plezier. Toen ze uitgelachen waren, lieten ze hun blikken door de ruimte gaan. Het plafond was bolvormig, het bad ook. Boven het gele sop hing een ingewikkelde structuur van buizen waartussen gele ballonnetjes zo groot als tennisballen hingen; ze waren voorzien van touwtjes.

‘Komt dit ding je bekend voor?’ vroeg Tilia.

‘De raamstructuur lijkt op die van uraniumstaven waarmee je de hevigheid van een kernfusie in een reactor kunt sturen. Gita Klij heeft me de energiewinning op Sofema uitgelegd, maar die techniek hebben de wetenschappers op Malei niet onder de knie gekregen.’

‘Waarvoor dient het hier, denk je?’

‘Ik denk dat de ballonnetjes loskomen als je het buizenstelsel in het sop laat zakken. En dan komen ze via de buizen in een lozingskanaal terecht.’

Tilia’s blik viel op een vreemde uitstulping onderaan in het raamwerk.

‘Daar zit een grote ballon,’ zei ze.

‘Die ballon verhindert het zakken van het raamwerk.’

Bux trok aan een buis waardoor de dikke ballon ontplofte, waarna het mechanisme zonder verdere hulp bijna helemaal in het sop verdween.

De ballonnetjes bewogen wild, het gele goedje borrelde als olie in een friteuse. De meeste kwamen van het raamwerk los en de touwtjes bleken als voortstuwingsmechanisme te dienen. Ze bewogen via een onderstroom naar de verticale buis, waar ze zich op-hoopten.

‘Het lukt,’ riep Tilia.

‘Daarlangs kunnen we terug naar boven,’ zei Bux.

Door het neerdrücken van het raamwerk was een opening in het plafond tevoorschijn gekomen.

Bux sprong op het raamwerk dat enkele centimeters boven het sop uitstak. Tilia volgde hem terwijl honderden luchtballen onder hun voeten open pletsten.

In het midden van het cirkelvormige raamwerk bleef Bux staan en onderzocht de mogelijkheid om de ronde buis zonder touwen te beklimmen. Boven het borrelende geluid van de schijnbaar kokende vloeistof uit riep hij:

‘De buis is net breed genoeg om je eraan op te kunnen trekken. In het begin zal het moeilijk gaan omdat het nat is, maar iets hoger is de buis droger. Jij mag eerst juffrouw Norg, dan kan ik je opvangen als het misgaat. Oké?’

Ze keek omhoog en schatte het hoogteverschil dat ze moest overwinnen op een drietal meter. Eenmaal daarboven zou ze zich op het kleine platform kunnen hijsen en zich door de opening wringen.

‘Ik zal het proberen,’ zei ze met een onzekere stem.

Ze sloeg haar armen zo hoog mogelijk rond de buis en slingerde haar lange benen eromheen. Even later voelde ze hoe Bux haar achterwerk vastpakte en haar een zetje gaf.

Terwijl ik als een blindeman de ruimte aftast, vraag ik me af: *En wat nu?* Ik heb voor de nodige suspense gezorgd door een eigenzinnig hemellichaam als een lichtend pad door de ruimte te slingeren. Sofema stilt haar honger met elk dood wezen, en elke levende hoopt ooit in haar schoot terug te keren. Ik heb ook Malei gecreëerd, die elk dood lichaam gulzig verorbert en alle leven tijdelijk zijn eigen gang laat gaan.

Solei zorgt voor de levensnoodzakelijke warmte en het vermogen om de hemellichamen in één jaar tijd te laten rondtrekken, de ene met de wijzer van de klok mee, de andere in de tegenovergestelde richting. Elke tien jaar ontmoeten ze elkaar, net lang genoeg om een flits van de ander op te vangen. Iedere honderd jaar proberen ze de kroon op hun werk te zetten.

Buitenmenselijke hulp was noodzakelijk. Daarom heb ik een man en een vrouw geboetseerd en gebaard. Tilia Norg was uitverkoren om Malei uit zijn diepe slaap te wekken en Ellio Zaoudi voelde zich verplicht om Sofema uit een nare droom wakker te maken. Zij hebben hun werelden nieuw leven ingeblazen, want een bevruchting zal de voorspelling van een onverhoopte uitsterving tenietdoen.

De tweelingboekjes hebben hen geholpen. Tilia kreeg het ene van haar grootmoeder, die het in een bibliotheek gevonden had zonder de magische krachten ervan te ontdekken. Ellio nam het andere mee, dat uit de zak van een dode rotrbestuurder was gevallen, en dat hij wellicht gebruikte als lectuur tijdens zijn wachttijd. En dat was voor de spieders het startsein om de jacht op de man en de vrouw te openen.

Sinds mensenheugenis zuigen de spieders een belangrijke grondstof op via de rozige tunnelbuizen van de hemellichamen. Bloed is de brandstof waar alles om draait in hun zwarte gat Toil Darranjé. Een bevruchting zou alle licht van Toil Darranjé onttrekken waardoor de spieders niet meer aan de zwaartekracht zouden

kunnen ontsnappen. Daarom zijn ze via de glimmende draden van hun enorm spinnenweb tot in de cellen van Malei en Sofema gereisd en hebben de eileiders van Sofema en de zaadleiders van Malei gesaboteerd.

Ondanks allerlei hindernissen heeft Tilia vanuit haar thuisbasis Kesing aan de dikke teen van Malei de weg naar de hoge fontein van Punis gevonden. Bovendien heeft ze via een tunnel onder het grote meer van Malei een weg naar de rechter teelbal gevonden en daar de zaadproductie gestart. Ellio is min of meer zonder kleerscheuren op te lopen van Kroy aan de lange neus van Sofema tot aan het diepe ravijn van Vagna geraakt. Bovendien is hij erin geslaagd via de navel van Sofema naar de linkereileider af te dalen en daar de geblokkeerde eicel los te maken.

Ellio en Tilia zijn goed op weg om de toekomst van het Solei-stelsel voor de volgende honderd jaar veilig te stellen. Alleen de vonk ontbreekt nog.

Ik denk na en reken. Een spermatozoön leeft dertig tot vijftig uur, een wachtende eicel niet langer dan tien. Man en vrouw hebben hoogstens nog een halve dag de tijd om samen te komen. Daarom roep ik zo hard als ik kan:

‘Satori!’

De vuile ijsklomp heeft van Solei net de schwung van de eeuw gekregen en vat zijn lange reis terug naar de oude wereld aan. De afstand tot de hemellichamen kan hij in vijf uur afleggen en dat geeft me een prima lanceervenster.

Sofema en Malei naderen elkaar zienderogen. Satori is er in een wip.

Na een urenlange wandeling door de rozige buis kwamen Ellio en Orea in een grot terecht. Een zwakke lichtstraal scheen via een hoge spleet naar binnen. Het was een hele klimpartij, maar uiteindelijk verlieten ze de grot en begaven zich op het plateau.

Solei was nog niet op, maar dat kon niet lang meer duren. In het weinige ochtendlicht keken ze neer op Vagna. Hoge struiken en lagere boomsoorten vormden een bos. Buiten het geheel van bomen strekten groene grasweiden zich tot de horizon uit; een rechte lijnige smalle gracht splitste het in twee.

Ze legden zich op het gras om uit te rusten en probeerden in de donkerblauwe wolkenpartijen allerlei beelden te zien. Orea zag een rennende hond, Ellio dacht een vlucht vogels erin te herkennen. Het spelletje duurde niet lang omdat een echte beeldenstorm boven hun hoofden ontstak. Wolken troepten samen en leken zich te bezinnen, misschien over de te volgen wind.

In de finale van het wolkenpelletje dacht hij het gezicht van een vrouw te herkennen. Het volgende moment had haar beeld in de lucht geen vaste contouren meer en kregen melodieuze uitgesproken woorden de overhand in zijn zintuiglijke ervaring. De vrouw zong terwijl Solei door de wolken brak.

Ellio was overtuigd dat zijn onderbewustzijn hem stuurde, maar er moest ook een bovenbewustzijn bestaan dat alle onderbewuststen van deze wereld bestuurde. Hij voelde zich als een mogelijk middelpunt van het heelal, als luchtmolecule in een ballon die langzaam opzwol. Net zoals een baby bij zijn geboorte moet ademen, zo streed hij voor zijn leven opdat zijn dood geen evenwicht zou brengen.

Ineens was er het licht, dat maar langzaam verzwakte. Ook het vrouwengezicht was er weer. In de fractie van een seconde dat Satori rakelings voorbijvlood, gaf hij de vrouw een ijle afscheidskus. Hij kwam in dit tranendal beter onmiddellijk tot de essentie: elkaar

graag zien of niet, wat hij kortweg de Gavewet noemde, naar zijn overleden vriendin.

Misschien was het geen bijnadoodervaring, maar alle kenmerken ervan waren aanwezig. Als hij hier levend vandaan kwam, wilde hij alles in een boek opschrijven, een met alle bladzijden beschreven.

Een stevige por in zijn rug maakte een einde aan zijn rare dagdroom.

‘Kijk eens wie hier is,’ riep een kinderstem.

Een lik van een hondentong maakte de herinnering aan Laica wakker. Ellio voelde zich uitgelaten, net zoals de hond wilde hij rondspringen van vreugde. Hij aaide Laica achter de oren. Het voelen van het hondenlichaam maakte hem duidelijk dat zij geen geestverschijning was.

‘Hoi Ellio Zaoudi,’ riep een vrouwenstem.

Hij keek verward op en herkende in de grote vrouw de zonderlinge die van de linkertet haar huis had gemaakt: Lutea Kolod. Naast haar stond het kleine meisje dat naar een moeder zocht maar hem als vader had gevonden: Orea. Betere ouders kon het kind zich niet dromen.

‘Waar ben ik?’

‘Weet je dat niet meer? Heb je dat vuurwerk aan de hemel niet gezien?’ vroeg Orea.

‘Welk spektakel?’

‘Ik zal je vertellen wat er gebeurd is,’ zei Lutea.

Haar stem bracht hem tot rust en hij luisterde gelaten. Bij het horen van haar verhaal zag hij het exogene lichaam van Sofema voor zijn geestes oog. Hij herinnerde zich nu ook hoe het was geweest om endogeen te zijn, binnenin dit hemellichaam. Toen was Malei aan de horizon verschenen, snel vergrotend en rakelings voorbijvliegend, samen met een komeet die uit het niets was gekomen.

‘Papa, het was ongelooflijk. Ik wilde je wakker maken, maar dat lukte niet. We dachten dat je dood was.’

Blijkbaar had hij gevaarlijk tussen zijn wereld en de schimmenwereld gebalanceerd maar uiteindelijk voor zijn eigen wereld gekozen.

‘Ik zie geen verwoesting,’ zei Ellio, ‘hoe kan dat?’

Lutea stond op en wees met gestrekte arm in de richting van Vagna.

Zijn adem stakte. De spleet strekte zich kilometers ver uit en aan de onderkant van de ruwe opening vloeide een geel stroompje. De bevruchting was gelukt.

‘Hoe kom jij hier?’ vroeg hij aan Lutea.

‘Te voet.’

‘Je bent gek.’

‘Nee, Laica heeft haar geleid,’ zei Orea.

‘Heb jij honderden kilometers gelopen?’ vroeg Ellio.

‘Tweehonderd drieënzeventig om juist te zijn,’ zei Lutea.

‘Ik geloof er niets van.’

‘Ik ben te voet vertrokken, maar ik had geluk, want jouw trike stond nog aan de tempel van Novel geparkeerd. Het belangrijkste is dat ik hier ben. Ik had dit spektakel voor geen geld van de wereld willen missen.’

‘Wist jij van die bijnabotsing af?’

‘Ja, als amateurastronoom kan ik zo’n evenementen uitrekenen, maar na jullie bezoek ben ik opnieuw gaan rekenen. Toen heb ik ingezien dat de ontmoeting eerder zou plaatsvinden.’

‘Kun je dat heldere licht ook verklaren?’

‘Dat was een bliksem op ruimtelijk niveau en hij heeft alle spieders en hun rokerige buizen weggevaagd. Ik weet bijna zeker dat het lichtschild nu een reis door de ruimte maakt en hun zwart gat zal opslokken.’

Ellio hoopte dat de spieders voor altijd in hun eigen web opgesloten zaten. Misschien hielden de klonen zich nu koest, voor een tijdje toch, want de natuur bracht altijd zijn eigen miskleunen voort.

‘Lutea, vertel nu eens verder over de oermensen,’ zei Orea.

Ellio wist genoeg en ging weer zitten. Hij dagdroomde over de kus die hij van de onbekende vrouw aan de andere kant van de ruimtezee had gekregen. Ook al waren de verschijnselen aan de hemel spectaculair geweest, niets kon zijn wildste fantasieën overtreffen. In gedachten zat hij al aan zijn schrijftafel waar hij op zijn manier een wereld vol liefde en haat, geweld en vrede, leven en dood in elkaar zou steken.

Lutea zat enkele meters van hem vandaan in kleermakerszit op het gras. Orea zat naast haar en luisterde aandachtig. De aanblik van de vrouw en het kind had iets vertrouwds en dat bracht zijn vaderlijk instinct eens te meer tot leven.

Laica sprong door het hoge gras en hapte naar de oranje bol. Binnen de minuut zou Solei onherroepelijk achter de horizon verdwijnen.

Via een uitgehouwen trap stegen Bux en Tilia op naar de begane grond. Toen ze boven aankwamen, maakte Solei zich klaar om te gaan slapen. In het halfduister doemde Punis op, als een silhouet van een bevroren fontein.

Ze zetten zich tegen de stam van een boom. Terwijl Bux over zijn eerste liefde vertelde, dacht Tilia na over de vreemde reis. Die speelde zich voor haar geestesoog af als een trein van fantastische beelden. Het einde van de film wilde ze nog niet kennen, daarom staarde ze de hemel in.

Een vallende ster liet een lichtend spoor in de diepzwarte ruimte na. Ze dacht ook een sterrenbeeld te herkennen, een dat leek op een grote pollepel. Als klap op de vuurpijl gedroeg een set van sterren zich als galopperende paarden. Ze kon haar ogen niet geloven, want de paarden kregen meer detail. Het veulen maakte een grote volte terwijl twee volwassen hengsten de middenvolte deden. In het volgende beeld maakten ze de slangenvolte, hun dodenritueel voor de merrie die niet meer bewoog.

Bij het mooie uitzicht op de soezende wereld hoorden melodieuze geluiden en die werkten kalmerend. Tilia waande zich in een kathedraal, zittend op een harde stoel en luisterend naar een koor van engelen. Ze voelde zich goed en wilde als een merel in de lucht rondfladderen om de wereld van bovenaf te kunnen bewonderen.

Uit het regenboogachtige licht kwam een mannengedaante tevoorschijn. Ze probeerde zich de tekst te herinneren die ze in de volgende scène moest uitspreken, maar dat lukte niet. Het was een moment om niet te vergeten en ze deed alle moeite van de wereld om het in haar brein te bewaren. Het voelde verschrikkelijk pijnlijk aan, maar de sensatie verging in de vrolijkheid van het moment er net na.

Satori maakte aan haar twijfel een definitief einde, want plots stond de man voor haar. Zijn naakte borst raakte net niet de priemende tepels van haar borsten. De man draaide zijn hoofd wat

scheef om zijn mond beter in die van haar te kunnen passen. Even later hapte haar mond op die van hem. Hun tongen zochten achterin de onzekere toekomst op. Van emotie doorliep ze de kleine dood, maar ze kon zich nog net laten overhalen om voor het leven te kiezen.

Hun monden weken voor het blauwe licht dat niet wilde verzwakken. Zwaar ademend probeerde ze de ravage van hun interstellaire ruimte-overbruggende kus te overzien. Ze hoopte dat ze de strijd had gewonnen zonder blijvende schade te hebben aangericht. Als ze hier levend vandaan kwam, wilde ze haar belevenissen in haar dagboek opschrijven. Een dagboek was echter te persoonlijk. Waarom niet een boek uitgeven, gebaseerd op een waar gebeurd verhaal?

Ze werd door elkaar geschud en hoorde iemand zeggen:
'Kijk eens wie we hier hebben.'

Tilia slaagde er niet in in drie tellen naar de werkelijkheid terug te keren. Een dikke tong die over haar gelaat gleed hielp haar daarbij. Ze keek op en herkende het hoofd van Max. Met beide handen duwde ze de paardenneus weg en stond op.

'Je hebt iets gemist,' zei Bux, 'en ik denk niet dat ik er een goede beschrijving van zal kunnen geven.'

'Laat mij jouw versie toch maar eens horen,' zei ze terwijl ze Milo en Zelko groette.

'Wel, ik heb Sofema zien groeien. In één oogwenk was ze voorbij, samen met de meteor die Ulex heeft voorspeld,' zei Bux en wijzend vervolgde hij: 'welk effect die had kun je daar zien.'

Tilia had gehoopt dat haar interventie vruchten zou afwerpen. En dat was zo. Onderaan de immense megaliet van Punis dropen gelige slierten naar beneden.

'Je had de wervelwind van licht moeten zien, net een vurige ballon die zichzelf tot barstens toe opblies en waarvan de fronten zich met de snelheid van het licht in de ruimte gooiden. Toen hoorde ik het gehinnik van paarden. Milo, Zelko en Max kwamen

vol enthousiasme aangedraafd, maar Ulex lag niet meer op Zelko's rug.'

Tilia dacht terug aan Gitas, maar er was één troost: zijn lichaam was de plaats geweest waar ze zijn *ik* had kunnen bereiken. Ze kon die nu op eender welke plaats en op elk moment voelen, net zoals die van Ulex.

'Denk je dat we de spieders verdreven hebben?'

'Ik hoop het,' zei Bux.

Tilia stelde zich voor dat het lichtkind van Malei en Sofema over een jaar het zwarte gat van Toil Darranjé zou bereiken en daar alle zwarte dingen vernietigde, of ze ten minste bevroor voor de volgende honderd jaar.

'Mijn vriend op Sofema heeft me gekust,' zei ze.

Bux wist eerst niet wat zeggen, maar hij herstelde zich snel en vroeg:

'En hoe was de kus, juffrouw Norg?'

'Prima, meneer Yo.'

In een impuls nam ze zijn hand beet. Zwijgend keken ze samen uit over de vallei. Opnieuw probeerde ze de emoties van de eeuwige kus op te roepen. Ze stak haar antennes de oneindige ruimte in, in de hoop de man aan de overkant te kunnen peilen, maar dat lukte niet. In een poging haar fantasie niet te laten overlopen, nam ze zich voor de man aan haar hand de rol van de man binnenin te laten spelen. Toen ze Bux aankeek wist ze opeens dat hij veel meer kon dan hij vermoedde. Hij kon een vader voor haar kind zijn.

De paarden speelden op de achtergrond als clowns in een circus. Hun geluiden maakten haar erop attent dat het plezier nog van deze wereld was.

Perro vloog in het rond en floot een waanzinnig lied. Met zijn snavel probeerde hij Solei te doorprikken, maar de lichtbol zou niet veel later gegarandeerd vanachter de horizon opdagen.

COORDINAATLOOS

Rest me het testament van een bloemenruiker te verzinnen en mijn werk is af.

Ik sla mijn armen uit om me eens goed uit te rekken. Ineens denk ik aan iets. Ik zoek tevergeefs tussen de opgestapelde papieren op het bureau en vraag me af waar ik de rode boekjes heb gelegd.